

Ăn chắc Người đàn ông tốt

Mã Kỳ Đóa

Editor: Linh

Truyện được đăng tải tại diễn đàn Lê Quý Đôn

Mục lục

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11: Kết Thúc

ĂN CHẮC NGƯỜI ĐÀN ÔNG TỐT

Mã Kì Đóa
dtv-ebook.com

Chương 1

“Mẹ, bế!” Giọng nói nọn nớt của cô bé con, ngọt ngào làm nũng muốn người lớn bên cạnh bế, chỉ cần là người bình thường, có lẽ tuyệt đối sẽ không nhẫn tâm cự tuyệt yêu cầu của đứa nhỏ đáng yêu như vậy.

Nhưng đây chỉ là đối với người bình thường.

Mà bên trong những người bình thường này tuyệt đối không bao gồm cả Nguyên Tiểu Thu. ๐●๐

Bởi vì cô cực kỳ chán ghét loại chuyện chính mình tự tìm phiền toái này.

“Không thể luôn thích được bế như vậy, trẻ con phải đi bộ nhiều, thân thể mới có thể khỏe mạnh, hiểu không?” Nguyên Tiểu Thu không có lương tâm nói ra một câu như vậy đẩy đi yêu cầu của cô bé con, “Còn có, không được gọi dì là mẹ, phải gọi là dì, không phải mẹ, hiểu không?”

Không hổ là con gái của người phụ nữ ngốc kia, ngay cả mẹ cũng đầu tự tiện nhận loạn! Nguyên Tiểu Thu bất đắc dĩ nghĩ.

“Biết!” Cô bé con cái hiểu cái không gật đầu.

Thật hay giả? Sao lần này nhanh như vậy đã hiểu rồi? Chẳng lẽ gien thông minh lanh lợi của ba nó đột nhiên áp chế gien của mẹ nó hay sao? Nguyên Tiểu Thu vẻ mặt hoài nghi nhìn cô bé con.

“Mẹ, vậy một chút nữa có thể bế không?” Khuôn mặt nho nhỏ lộ vẻ chờ mong.

Cô biết mà, con bé quả nhiên nghe không hiểu.

Nguyên Tiểu Thu nhin xuống xúc động muốn thở dài, không tình nguyện bế lấy cô bé con, một bên oán chính mình số khổ, một bên tính khả năng đi ăn máng khác.

Lại nói, ông chủ anh minh thần võ của cô cưới người phụ nữ mắt trắng kia làm vợ, tuy rằng không bỏ bê việc của công ty, nhưng cũng nhanh chóng chuyển từ một người cu ồng công việc, thành một người ch ồng người ba ba tốt đúng giờ về nhà ăn cơm.

Đương nhiên, đây vốn cũng không có quan hệ với cô, dù sao có tiền bạc là đại gia thôi! Chỉ cần công ty không đổ, tiền thưởng không thiếu, tiền lương phát đúng ngày, trên cơ bản cô – một thư kí nhỏ nhỏ cũng không có oán hận gì.

Nhưng là, đôi vợ chồng kia hàng năm đều tìm lí do ra nước ngoài hưởng kỉ niệm kết hôn N năm của bọn họ, lúc này cô – một thư kí nhỏ nhỏ kiêm bạn bà chủ, phải tự động tăng ca giúp ông chủ trông nom đứa nhỏ, để tránh ảnh hưởng đến thế giới ngọt ngào của hai vợ chồng họ.

Đây là một chuyện không có thiên lí cỡ nào chứ!

Vợ chồng người ta ngọt ngào ân ái đi hưởng tuần trăng mật, cô – người số khổ phải tự động tăng ca trông nom đứa nhỏ?

Sao không có người nghĩ đến cô vẫn là một hoàng hoa đại khuê nữ, cũng cần phải có tình yêu tươi mát?

Ngay cả đứa nhỏ cũng ném cho cô trông, trời mới biết chuyện này khiến cho bao nhiêu hoa đào của cô đều bay đi mất!

“Mẹ, con muốn ăn cơm.” Cô bé con sau khi được bế lại thuận tiện đề xuất ra yêu cầu mới.

Nguyên Tiểu Thu có tức giận hay cảm thán lớn hơn đi chẳng nữa, cũng phải ngoan ngoãn dọn dẹp mặt bàn rồi lấy ví tiền.

Cho dù cô lại không có lương tâm như thế nào đi chăng nữa cũng không thể làm như không nghe thấy yêu cầu của con quỷ nhỏ này, ai bảo mẹ nó là bạn của cô, ba nó là người lãnh đạo trực tiếp của cô chứ.

Thật là! Mỗi lần chỉ cần thấy con quỷ nhỏ này tới, số lần thở dài của cô sẽ tăng theo cấp số nhân, nếu nói thở dài một hơi sẽ ít đi một chút hạnh phúc, vậy cô tiếp theo cũng chỉ có thể cùng thẩn xui xẻo gặp nhau thôi.

Cô bé con không lấy được câu trả lời, bướng bỉnh kéo tóc cô, hi vọng có thể lấy được lực chú ý của cô.

“Mẹ ~~ con muốn ăn cơm.”

Nguyên Tiểu Thu liếc mắt nhìn con quỷ nhỏ ở trên tay, lần thứ hai thở dài bất đắc dĩ.

“Ài ~~ đi thôi! Ăn cơm! Ăn cơm! Tiểu tổ tông của tôi!”

Sau khi một lớn một nhỏ đi ra khỏi công ty, cực kỳ tự nhiên chuyển hướng đi về phía một nhà hàng buffet ở cách công ty không xa.

Nghĩ đến buffet ngon miệng lại rẻ, khiến cho Nguyên Tiểu Thu lộ ra nụ cười khó có được, nhưng cô bé con được cô bế trên tay lại là vẻ mặt mất hứng.

“Mẹ...”

“Củng Hiểu Huyền, gọi dì.”

“Mẹ...”

“Gọi dì.” Nguyên Tiểu Thu tâm trạng vui vẻ, hiện tại rất có kiên nhẫn từ từ sửa thói quen tùy tiện nhận mẹ của con quỷ nhỏ này.

Củng Hiểu Huyền chép miệng muốn khóc lại cố nén, bởi vì nó biết chiêu này không áp dụng được lên người Nguyên Tiểu Thu, ngược lại còn có khả năng sẽ vì vậy mà bị bỏ ở nơi hoang vu bị sói hoang tha đi.

“Dì... Con muốn ăn MacDonald.” Miệng nhỏ ngọt ngào nói ra yêu cầu.

“Không được.” Cô trực tiếp phủ quyết.

“Nhưng là...” Cùng Hiếu Huyền vẫn cực lực muốn chống án.

“Không có nhưng là, ngoan ngoãn ăn cơm, ba con sẽ tuyệt đối đồng ý khi dì làm như vậy.”

Ông chủ Cùng trước khi ra nước ngoài đã đưa ra một số tiền lớn làm chi phí ăn uống, mua quần áo cho con gái anh ta, cường điệu rằng toàn bộ không cần giản lược, con bé muốn mua hay ăn cái gì tất cả đều tùy ý, chỉ cần con bé vui vẻ là được, chỉ có đi đâu đi đâu kiện là phải khỏe mạnh.

Nhưng cô là ai? Nguyên Tiểu Thu đó! Bảo cô mang một con quỷ nhỏ đi ăn đồ ăn nhanh mà một bữa mất hơn một trăm nguyên, căn bản chính là trái với tôn chỉ tiết kiệm tiền của cô.

Không chỉ nói hôm nay con bé muốn ăn MacDonald là đã không phù hợp với đi đâu kiện ba nó đưa ra, riêng con quỷ nhỏ này mỗi lần ăn cơm đều phải chọn ba nhật bốn, còn khó hơn cả hầu hạ Hoàng thái hậu, khiến cho cô dứt khoát chuyên chế đến cùng, trực tiếp cùng tiểu quỷ lập quy củ ước pháp tam chương.

Muốn ăn MacDonald bên ngoài gì đó? Trừ phi con bé mua đồ ăn về nhà nấu, nếu không nó chỉ có thể ngoan ngoãn ăn thức ăn cô mua, không cho phép có bất luận dị nghị nào.

Cho nên mặc cho con quỷ nhỏ này chống án vài lần đều không có hiệu quả, chỉ cần cô đến công ty đi làm, đồ ăn Trung Quốc trừ nhà hàng buffet vừa rẻ vừa ngon ra, con quỷ nhỏ muốn ăn những thứ khác? Chỉ có bốn chữ - không có cửa đâu!

Thật có lỗi! Cô cũng không phải là mẹ chính quy, nếu có bất luận yêu cầu nào khác, chỉ có thể chờ đôi ba mẹ kia trở lại rồi nói.

Lại một lần nữa chống án không có hiệu quả, dù Cung Hiểu Huyền là đứa ngốc cũng sẽ hiểu rõ tính tình của Nguyên Tiểu Thu, không dám lại khiêu chiến nhẫn nại của cô, để cho cô bế vào nhà hàng buffet có một đồng rau dưa chán ghét, sau đó ngoan ngoãn ngồi xuống. *

Ngồi trên ghế dựa, Cung Hiểu Huyền hiểu động tò mò nhìn bốn phía xung quanh, đột nhiên phát hiện một chú cá người bần thủ dơ dáy ngồi trong góc khuất của nhà hàng, khiến cho cô bé không nhìn được lại nhìn thêm vài lần.

Chú kia cả người đều đã rất bần, không giống các chú mặc tây trang, thật đáng thương! Cung Hiểu Huyền cảm thấy lòng đồng tình dãi dãi của mình đều bị chú đáng thương kia kích thích ra ngoài.

Qua một lúc lâu sau Nguyên Tiểu Thu chọn đồ ăn xong trở lại, thấy tầm mắt của con quỷ nhỏ nhìn về phía trong góc, cô cũng thuận theo phương hướng của con bé nhìn qua.

Chỉ là một người đàn ông đi ra từ công trường, con quỷ nhỏ này cũng phải nhìn lâu như vậy?

Chẳng lẽ con quỷ nhỏ này còn bé đã biết thưởng thức sắc đẹp của đàn ông rồi sao? Ông trời ơi! Bây giờ trẻ nhỏ cũng trưởng thành sớm quá đấy chứ!

“Mẹ...” Nhìn xong, hoàn toàn đã quên xưng hô trước khi vào cửa rất không dễ dàng mới sửa được, kéo áo của Nguyên Tiểu Thu, cô bé nhỏ giọng yêu cầu, “Chúng ta đi qua cùng chú kia ăn cơm có được hay không?”

Gõ một cái lên trán con bé, tức giận nói: “Quỷ nhỏ, nếu muốn quyến rũ đàn ông, chờ sau khi con đủ mười tám tuổi rồi hãy trở lại, mà mở mắt to ra nhìn cho rõ, chú kia đều đã làm được ba của con rồi!”

Hướng chỉ các cô cũng đã tìm được vị trí tốt, làm chi lại còn đặc biệt chuyển đến góc kia, cùng một người đàn ông không quen biết ăn cơm.

Mặc dù Cung Hiểu Huyền nghe không hiểu lời nói của Nguyên Tiểu Thu, nhưng ý cự tuyệt lại rất rõ ràng, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra biểu tình đáng yêu, làm nũng nói: “Chú kia không có người cùng ăn cơm, thật đáng thương mà! Chúng ta qua cùng chú ấy ăn cơm, có được hay không!”

Thấy người ta đáng thương liền muốn cùng ăn cơm? Vậy có muốn thuận tiện cùng ngủ hay không? Cô vẫn là vẻ mặt không muốn.

“Đi đi mà!” Cung Hiểu Huyền ra sức túm lấy áo của cô, vẻ mặt cố chấp.

“Chuyển qua bên kia con sẽ ngoan ngoãn ăn cơm không nháo di sao?” Nguyên Tiểu Thu đề xuất hi hữu kiện.

“Dạ! Con sẽ ngoan ngoãn!”

Mặc dù nửa tin nửa ngờ con bé, nhưng cuối cùng vẫn là không nhận được vẻ mặt cầu xin của con bé, ngoan ngoãn bê đồ ăn đi về phía người đàn ông.

Vừa đi cô vừa nghĩ, người kia tốt nhất không phải là kẻ khiến người chán ghét, bằng không cô nhất định sẽ cho quỷ nhỏ kia biết tay.

Chờ không kịp tốc độ đi như ốc sên của Nguyên Tiểu Thu, Cung Hiểu Huyền chạy nhanh như làn khói về phía trong góc, tay nhỏ không sợ bẩn kéo ống quần của người đàn ông, nói ra một câu khiến Nguyên Tiểu Thu muốn cầm dao tự chém chính mình.

“Chú, vì sao chú lại bẩn bẩn? Chú không thích tắm rửa giống mẹ à? Hay là không có tiền tắm rửa?”

Người đàn ông bị kéo ống quần nghe thấy lời đờng ngôn vô kị* làm nhục người, khó hiểu từ khay thức ăn ngẩng đầu lên, từ từ nhìn cô bé con đang kéo ống quần mình, sau đó thuận theo phương hướng của cô bé thì thấy một người phụ nữ đang đi thẳng về phía bàn ăn của mình.

(*) Đờng ngôn vô kị: Lời nói của trẻ con không cố kị.

Nguyên Tiểu Thu vẻ mặt xấu hổ, nhất thời dừng bước, không biết có lên tiếp tục tiến lên hay không, trong lòng khóc thét từng trận. ☹

Ông trời ơi! Chẳng lẽ đây là trừng phạt vì cô không mang quỹ nhỏ đi ăn MacDonal sao?

Cho dù cực độ không muốn tiến lên, nhưng bởi vì quỹ nhỏ đã tự động ng ồi ở bên cạnh người đàn ông, nên cô vẫn gắng gượng đi qua, chỉ là cô thủy chung không dám ngẩng mặt lên, yên lặng đặt thức ăn lên bàn, sau đó kéo quỹ nhỏ về bên cạnh cô r ồi ăn cơm.

Con bé ngu ngốc! Nói ra loại lời nói ngu xuẩn không não này, nếu người ta là một người khó tính thì làm sao bây giờ? Lại vẫn thân thiết muốn ng ồi cạnh anh ta như thế, là muốn chết có phải hay không!

Nguyên Tiểu Thu cúi đầu lảm nhảm, không dám ngẩng đầu lên.

Dù sao quỹ nhỏ vừa mới phát biểu một câu kinh sợ, trừ khiến cô không dám ngẩng mặt lên đối mặt với sự chỉ trích của các khách hàng khác, cô lại càng không muốn đối mặt với ‘người bị hại’ đang ng ồi ở đối diện mình kia.

Nói cô không có khí phách cũng được, chưa thấy biểu tình của người ta đã nghĩ đến người ta xấu xa như muốn chém cô một dao, nhưng không cần nhìn cô cũng biết ánh mắt anh ta vẫn đang đảo quanh cô, như là đang cân nhắc gì đó, khiến cho người ta cảm thấy da đầu run lên.

Mà cô cũng không cần ngẩng đầu lên xem, cũng biết anh ta đang nghĩ cái gì.

Nhất định là đang nghĩ bà mẹ này có biết trông con hay không thôi! Để cho đứa bé ra ngoài chạy loạn còn chưa tính, lại còn nói ra lời nói thiếu lễ phép như vậy.

Càng tệ hơn chính là anh ta nhất định sẽ cho rằng người phụ nữ này thật sự không thích sạch sẽ, không thích tắm rửa, còn để cho con gái nói ra ngoài.

Cho dù đứa bé không phải cô sinh ra, thói quen xấu kia cũng không phải của cô, nhưng căn cứ trên thân phận người giám hộ tạm thời, Nguyên Tiểu Thu ngẫm lại chính mình vẫn là không có biện pháp thoát khỏi trách nhiệm, sau khi vượt qua vùng vẫy trong lòng, rốt cuộc có dũng khí giải thích.

“Thực xin lỗi! Vừa rồi con bé nói lời thiếu lễ phép, tôi thay con bé xin lỗi.” Như vậy là đã đầy đủ thành ý rồi đúng không?

“Không sao! Tôi cực kì bản là sự thật.” Người đàn ông dường như không để bụng, lần nữa cần lấy chiếc đĩa giải quyết cơm trưa.

Lời nói đồng ngôn vô kị của trẻ con anh sẽ không để ở trong lòng, chỉ là chưa từng thấy qua đứa trẻ nào nói chuyện thực tế như vậy mà thôi.

Chỉ có đi đầu anh khoan dung trả lời, lại khiến cho Nguyên Tiểu Thu càng thêm áy náy và tự trách, càng thêm sốt ruột muốn biểu hiện mình thành tâm xin lỗi.

“Thật xin lỗi! Thật sự rất xin lỗi! Đầu là chúng tôi không dạy tốt để cho con bé nói ra lời thiếu lễ phép như vậy!” Nếu có thể, cô còn muốn kéo quỹ nhỏ đang bận kén ăn bên cạnh cùng quỳ xuống xin lỗi.

Thật là! Ông chủ Cung vì sao lại buông thả cho người phụ nữ ngu ngốc kia dạy đứa bé như vậy? Chẳng lẽ cô ấy không biết người ngu ngốc không phải là lỗi, nhưng là ra ngoài hại người, nói cho mọi người biết chính mình ngu ngốc, chính là sai lầm to lớn sao?

“Thật sự không sao!”

“Không không không! Nhất định phải để cho tôi xin lỗi mới được!”

Người đàn ông nhìn cô, dường như đang suy nghĩ nên kết thúc lời khách sáo này như thế nào, cuối cùng vẫn là lắc đầu ăn cơm của mình, không định lại tiếp tục thảo luận cái đề tài này.

Đợi lâu không thấy anh đáp lại, Nguyên Tiểu Thu tò mò ngẩng đầu lên, lần ngẩng đầu này, cô rốt cuộc thấy rõ mặt người đàn ông, lập tức, trong

lòng cô căng thẳng, trái tim lâu rồi chưa đập thành nhịp đang lặng lẽ đập rộn lên, một gương mặt ngăm đen cứ như vậy trực tiếp đụng vào đáy lòng cô.

Nhận thấy tầm mắt của cô, Sài Ngạn Quân một lần nữa ngẩng đầu lên nhìn bà mẹ trẻ, trong ánh mắt trầm ổn mang theo chút nghi hoặc.

Tốt... Người đàn ông thật tốt! Cô ở trong lòng tán thưởng.

Từ trước đến bây giờ cô gặp qua rất nhiều đàn ông, diện mạo có thể coi là anh tuấn đẹp trai không có một trăm cũng có mười, nhất là ông chủ đương nhiệm, trừ bỏ bộ dáng ưu tú, sức quyến rũ lại càng không có biện pháp ngăn cản, nhưng là nhìn lâu cô lại cảm thấy mất cảm giác, nhưng là người đàn ông này mang cho cô một cảm giác rất khác...

Lông mày đậm màu đen hơi nhíu lại, đường cong cương nghị biểu hiện rằng tính cách người này ngay thẳng, con người đen sáng ngời thâm thúy, môi mỏng khêu gợi khiến người ta muốn xông lên giày xéo một phen.

A – thật sự là cực phẩm trong cực phẩm! Nguyên Tiểu Thu ngây ngô cười không ngừng.

“Cô ời... Cô?” Sài Ngạn Quân nhàn nhàn mở miệng, thử làm cho người phụ nữ đang rơi vào suy nghĩ phục hồi lại tinh thần, “Em gái nhỏ đã làm đổ nước canh vào váy của cô, cô không thấy nóng sao?”

Nóng? Nguyên Tiểu Thu vội vàng cúi đầu. Cô rất không dễ dàng mới hạ quyết tâm mua bộ váy công sở hơn một trăm nguyên, quả nhiên là bị cả chén canh nóng đặc đổ vào.

“A—Cô vội vàng từ chỗ ngồi nhảy lên, khăn cấp lục túi xách tìm khăn giấy lau vết bẩn, nhưng là càng bối rối lại càng không tìm thấy túi giấy.

Đột nhiên, một bàn tay to thô ráp đưa một chiếc khăn tay màu lam được gấp vuông vức đến trước mặt cô, Sài Ngạn Quân nhìn cô, bình tĩnh mở miệng, “Nếu không ngại thì, trước hãy dùng cái này!”

“Cám ơn! Cám ơn!” Nguyên Tiểu Thu vừa then thùng vừa lúng túng nhận lấy khăn tay, sắc đỏ từ trên mặt lan đến sau tai. Cô đang làm cái gì đây? Rất không dễ dàng mới gặp một người đàn ông vừa mắt, cô nhưng lại liên tiếp luống cuống trước mặt anh.

Chẳng lẽ cô thật bị lời nói quạ đen vừa rồi đánh trúng, cô thật sự than thở mất hạnh phúc của mình hay sao?

“Không sao!” Sài Ngạn Quân nhìn bộ dáng bối rối của cô, khóe miệng không nhịn được cong lên.

Mà Nguyên Tiểu Thu nhìn thấy nụ cười mơ hồ trên môi anh, lại hiểu nhầm, nên càng thêm khốn quẫn muốn đi cào tường.

Rất không dễ dàng mới lau sạch vết bẩn trên váy, ngay lúc cô vừa mới nhẹ nhàng thở ra đồng thời, Cung Hiểu Huyền lại làm một động tác đẹp mắt – làm đổ đồ uống của cô, lại còn trực tiếp vẩy lên người anh!

Nhìn nước hồng trà dính lên áo làm việc màu trắng gạo của anh, lan thành từng vòng vết bẩn, trên mặt cô xuất hiện ba vạch đen, còn bắt đầu hoài nghi có phải hôm nay không nên ra khỏi cửa hay không, bằng không sao tất cả chuyện xui xẻo đều chen chúc nhau xảy ra vào lúc này?

“Cung, Hiểu, Huyền.” Nguyên Tiểu Thu nghiến răng nghiến lợi gọi tên quý nhỏ còn không biết chính mình đã phạm vào sai lầm lớn.

Không biết đại nạn sắp xảy ra, Cung Hiểu Huyền vẫn cười đến thích ý, nhìn vết bẩn trên người Sài Ngạn Quân cười ha ha không ngừng.

Anh đột nhiên đứng lên, khiến cho Nguyên Tiểu Thu đang rất tức giận giật mình, cho rằng anh muốn đánh quý nhỏ còn chưa biết thói đời hiểm ác kia.

“Em gái nhỏ, không thể như vậy nhé! Mẹ em đã tức giận rồi kìa.” Sài Ngạn Quân vỗ vỗ đầu con bé, trên khuôn mặt nghiêm túc khó có được một chút dịu dàng. Thấy cô bé con sưng sờ gật đầu, anh mới đứng thẳng dậy,

đối Nguyên Tiểu Thu còn chưa rõ tình huống nói, “Em gái nhỏ không phải cố ý, cô không cần quá để ý.”

“Nhưng là...” Cô vội vàng bước lên phía trước một bước, “Quần áo của anh bị bẩn rồi.”

“Không sao! Quần áo bẩn giặt là được rồi.” Anh không để bụng nói.

“Không! Xin hãy nói cho tôi biết số di động của anh, tên, địa chỉ, tôi nhất định sẽ mua bộ mới để cho anh.” Nói đùa, cứ như vậy để cho anh đi, vậy cô phải tới đâu tìm người đàn ông làm cô có cảm giác đây.

Có cần thiết phải phiền toái như vậy sao? Cô có phải quá quan trọng hóa vấn đề rồi không? Sài Ngạn Quân khó hiểu nhìn cô.

“Không cần phiền toái vậy đâu.”

“Một chút cũng không phiền toái!” Nguyên Tiểu Thu nở nụ cười công thức nói, xòe bàn tay ra, “Xin anh hãy để lại phương thức liên lạc!”

Ha ha! Khó được ở nhà hàng buffet này phát hiện ra mùa xuân đến muộn của mình, cô sao có thể cứ như vậy thả anh đi chứ!

Trong công trường, công nhân đang cố gắng làm việc, thanh âm máy móc chạy ầm ầm bên tai không dứt, nhưng những ngoại lực ồn ào này một chút cũng không ảnh hưởng đến Sài Ngạn Quân đang buồn ngủ.

Anh nghĩ hiện tại anh đang đối mặt với quấy nhiễu chưa từng gặp phải, mà nguyên nhân chính là đến từ bữa cơm trưa ngày hôm qua, khi biết đôi mẹ con trẻ tuổi đó.

Vừa nghĩ đến tình huống ngày hôm qua, anh vác lên bao xi măng không hề nặng đối với mình, không nhận được lộ ra vẻ mặt đau khổ.

Cho tới bây giờ anh cũng chưa từng gặp qua phụ nữ như vậy... Nhiệt tình muốn bù lại sai lầm của mình.

Cho dù anh đã rất nghiêm túc nói thật sự không cần b ỉ thường, nhưng cô vẫn khẳng khẳng giữ ý kiến của mình ngăn anh lại, hơn nữa không biết lấy giấy bút từ đâu ra muốn anh viết lại phương thức liên lạc, cảm giác giống như nhân viên đẩy mạnh tiêu thụ, thái độ cường ngạnh không cho người khác có biện pháp cự tuyệt.

Rõ ràng ngày hôm qua anh ng ồi trong góc khuất của nhà hàng buffe, hai người nữ một lớn một nhỏ ngăn anh, khiến anh không có đường thối lui, chỉ có thể ngoan ngoãn viết xuống phương thức liên lạc và địa chỉ công trường, còn hẹn buổi trưa hôm nay cùng nhau ăn cơm.

Ai~...nghĩ đến lát nữa lại muốn nhìn thấy đôi mẹ con kia, đầu của anh bắt đầu đau.

Sài Ngạn Quân khó có vẻ mặt khổ não các công nhân khác đều xem ở trong mắt, nhưng lại không ai dám tiến lên hỏi đốc công, chỉ dám bí mật thảo luận ở phía dưới.

“Đốc công sao vậy? Ngày hôm qua sau khi ăn cơm xong trở về li ền vẫn là lạ!”

“Không phải là gặp phải chuyện gì phi ền toái đấy chứ?”

“Xin nhờ, chỉ ăn một bữa cơm, làm sao có thể gặp phải chuyện gì phi ền toái đây! Theo tôi, đây là gặp được một cô gái nào đó thôi!” Một công nhân tuổi lớn nhất, dựa vào kinh nghiệm mười năm của mình lớn mật bình luận.

Người công nhân vừa nói xong, một đám công nhân lại càng cao hứng thảo luận chuyện tình cảm của đốc công, mãi đến khi tiếng chuông báo đến giờ ăn cơm vang lên, mới sôi nổi đến văn phòng tạm thời nhận cơm hộp chuẩn bị ăn cơm trưa.

Cẩn thận cần kết thúc công việc trong tay, Sài Ngạn Quân không vào văn phòng nhận cơm hộp, mà là không nhanh không chậm đi ra ngoài công trường, chờ đôi mẹ con làm cho anh khổ não cả buổi sáng.

Còn chưa đi ra khỏi công trường, từ xa anh đã nhìn thấy hai bóng dáng một lớn một nhỏ, xách theo một hộp tiện lợi to chơ ở bên ngoài.

Bỗng nhiên một cơn gió thổi tới, cái mũ trên đầu cô bé con gầy như chuẩn bị bay, người phụ nữ ở bên cạnh lập tức đội mũ về trên đầu cô bé, sau đó ngẩng xồm xuống cẩn thận cột chặt dây mũ.

Một màn kia khiến Sài Ngạn Quân dừng bước, đôi má hơi phấm hồng, đôi mắt trong lòng dâng lên rung động không nên có.

Một màn kia, hai người đó giống như là vợ và con gái anh...

Dừng lại! Sài Ngạn Quân mi là cần thứ sao? Kia chính là vợ và con gái của người khác! Cái loại ý nghĩ linh tinh trong lòng mi căn bản là ngay cả nghĩ cũng không nên nghĩ! Anh lắc đầu, trong lòng cũng tức giận tự mắng chính mình.

Hít một hơi thật sâu, xua đi tạp niệm không nên có trong đầu, Sài Ngạn Quân một lần nữa mở chân đi về phía hai người kia.

Trước cảm ơn các cô có ý tốt đặc biệt mang quần áo đến, sau đó lại cho thấy mình còn việc phải làm không có biện pháp làm bạn với các cô, từ đó về sau, bọn họ sẽ trở lại quỹ đạo sinh hoạt vốn có, anh cũng sẽ không lại có suy nghĩ không nên có.

Không sai! Sau hôm nay, bọn họ cũng sẽ không còn quan hệ gì nữa! Anh tự nhắc nhở mình như vậy.

Chỉ có đi thôi... Sẽ thuận lợi như vậy sao?

Cùng quý nhỏ đứng ở bên ngoài công trường, thật ra trong lòng Nguyên Tiểu Thu vô cùng không yên, thậm chí hai tay còn ra mồ hôi.

Nói thật, nếu không phải cực kỳ khẳng định chính mình quả thật là mối tình đầu, cô sẽ cho rằng hành động ngày hôm qua của mình kỳ thật là đảo ngược của nữ hoa si thành tính làm ra.

Bức đàn ông đến góc tường, sau đó muốn người ta giao ra phương thức liên lạc, lại còn buộc người ta hẹn hôm nay cùng nhau ăn cơm, cho tới bây giờ cô vẫn chưa tin rằng, ngày hôm qua cô thật sự làm ra hành động lớn mật như vậy.

Mặc dù cảm thấy không thể tin, nhưng cô cũng không hối hận về hành động ngày hôm qua, bởi vì cô tin tưởng, ba ngày sau hai mươi lăm năm thiếu tình yêu tưới mát. người đàn ông tên Sài Ngạn Quân này, tuyệt đối là món quà tốt nhất mà thượng đế an cho cô.

Từ trước đến nay cô yêu tiền như mạng, chỉ biết vững vàng đỡ lấy món quà từ trên trời rơi xuống, nào có đạo lý làm như không thấy.

Nếu là người phụ nữ thông minh, thì phải giữ chặt lấy người đang ông chất lượng tốt, giết ngay lập tức, đây mới là hành động mà Nguyên Tiểu Thu cô nên có.

Chẳng qua theo đuổi đàn ông là theo đuổi đàn ông. Mặc dù trong tay dắt quỹ nhỏ đã làm cô trở thành trò cười cho thiên hạ ngày hôm qua, nhưng cũng không thể để mặc nó tự sinh tự diệt, cho nên đành phải mang theo bóng đèn nhỏ này thôi!

Chỉ có đi đầu quỹ nhỏ này cũng coi như là thần tình yêu của cô. Dù sao nếu không có nó, cô căn bản là không có khả năng chú ý tới anh.

Vừa mới nghĩ đến quỹ nhỏ đó, thì nó liền lập tức xảy ra vấn đề, chỉ thấy con bé đột nhiên nắm chặt âu phục nhỏ màu trắng, vẻ mặt lã chã chực khóc nói, “Mẹ... Con muốn đi tiêu!”

Cái gì? Nó muốn đi tiêu? Ở nơi trước không có thôn, sau không có cửa hàng này, muốn cô đi đâu tìm nhà vệ sinh cho nó đi tiêu chứ?

“Không thể nhịn một chút sao?” Nguyên Tiểu Thu thử cùng con bé thương lượng.

“Không được.” Cung Hiểu Huyền lập tức phủ quyết.

“Vậy sao... làm sao bây giờ?” Aiz ôi! Dù sao cũng không thể bảo con bé kéo váy giải quyết ngay ở đây chứ!

Một lớn một nhỏ giằng co, vẻ mặt như sắp khóc đến nơi, mà Sài Ngạn Quân vừa đi đến, nhìn thấy chính là một cảnh tượng kỳ quái như vậy.

“Làm sao vậy?” Anh hỏi, trong lòng tự hỏi sao đôi mẹ con này sao lại luôn xảy ra vấn đề

“Con bé muốn đi toilet đó!”

“Người ta muốn đi tiểu á!”

Một lớn một nhỏ đồng thời mở miệng, mang theo chút ghen ngạo, hai người cùng lúc quay lại nhìn anh, chỉ còn thiếu là chưa khóc ngã vào trên người anh.

Hóa ra là muốn đi WC, gần đây quả thật là không có cửa hàng có thể cho các cô mượn toilet, cho dù muốn đến công viên gần đây cũng phải mất mười phút, khó trách hai người này sẽ có vẻ mặt khóc tang.

Hiểu biết rõ tình hình, Sài Ngạn Quân trước trấn an cô bé váy sắp bị kéo xuống, “Chú trước mang cháu đến WC di động đi tiểu nhé.”

Bế cô bé lên, anh không quên vẫn còn một người lớn cũng sắp khóc, đồng thời đưa tay về phía cô, “Cô cũng cùng đi thôi! Cô bé vẫn là cần cô chăm sóc.” Dù sao anh cũng là đàn ông, thật sự là không tốt khi chăm sóc một cô bé đi toilet.

“A! Tôi lập tức đến.” Nguyên Tiêu Thu nở nụ cười tươi, không tự giác đặt tay mình vào bàn tay đang chìa ra của anh.

Giây phút lòng bàn tay hai người chạm vào nhau, cùng cảm thấy một dòng điện chạy qua, làm nóng trái tim của hai người.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, mừng thầm khi phát hiện anh dùng ánh mắt chịu rung động nhìn lại cô, dường như cũng cảm nhận được dòng điện kỳ

dị vừa rồi giống cô.

Hì hì! Đây là đại biểu anh và cô cùng có cảm giác với nhau ư!

Xem ra cô theo đuổi ch ờng có hi vọng. Hô hô~

Đ ờng dạng cảm nhận được cảm giác khác thường kia, nhưng Sài Ngạn Quân không có cảm giác vui sướng như Nguyễn Tiểu Thu, dù sao ở trong mắt anh, cô là vợ của người đàn ông khác, là một người mẹ trẻ tuổi mang theo một cô con gái đáng yêu.

Mà anh từ trước đến nay đ ầu giữ một khoảng cách với phái nữ, vậy mà lại có rung động không nên có với một người phụ nữ đã có ch ờng, rung động trái lẽ giáo như vậy, bảo anh sao có thể vui vẻ được đây?

Mặc dù đã gần ba mươi, cũng không phải là chưa từng quen bạn gái, nhưng, lại vẫn là lần đ ầu tiên có cảm giác đặc biệt với người khác phái ngoài người thân như vậy.

Chỉ tiếc... Bọn họ gặp nhau quá muộn, cô đã là của người khác...

Ánh mắt anh phức tạp nhìn một lớn một nhỏ, trong lòng có chút tiếc nuối cùng tiếc hận.

Chính là đã hối hận, nếu anh còn chút lý trí, thì nên tự động vứt bỏ cảm xúc đó, hơn nữa còn phải ngăn chặn bất luận thời gian ở chung nào, chứ không phải phóng túng chính mình chìm trong đó, nhưng lý trí lại vẫn đang vùng vẫy.

Đây không phải là quyết định trước khi nhìn thấy các cô sao? Sao vừa mới nhìn thấy ánh mắt gặp nạn của hai người này, anh liền quên tất cả chứ?

“Chờ con bé đi vệ sinh xong, chúng ta đến công viên gần đây ăn cơm được không? Tôi chuẩn bị không ít cơm nắm cùng món ăn, chúng ta có thể làm như ăn cơm dã ngoại.”

Một giây trước Sài Ngạn Quân còn nghĩ nhất định phải có quyết định, nhưng khi nghe thấy lời mời cô đưa ra, nhìn nụ cười như hoa của cô, lại vẫn ngây ngốc đáp ứng.

Biết rõ là không nên, nhưng anh lại vẫn l`ần nữa sa đọa vào quên đi quyết tâm lúc trước, chẳng lẽ lẽ giáo anh kiên trì cả đời sẽ bị hủy ở đây sao?

Không... không thể nào!

ĂN CHẮC NGƯỜI ĐÀN ÔNG TỐT

Mã Kì Đóa
dtv-ebook.com

Chương 2

Công viên nhỏ gần công trường, tuy nói là công viên, nhưng là trừ mấy cây to, một miếng đất nho nhỏ và mấy dụng cụ trò chơi cho mấy đứa nhỏ chơi thì không còn gì nữa. Nên khi ba người bọn họ xách theo một hộp cơm tiện lợi to đến đây, căn bản là một người cũng không có, ghé dài dưới tàng cây đương nhiên cũng để cho bọn họ chiếm đóng rồi.

Mở ra từng tầng của hộp cơm tiện lợi, bên trong có màu hồng, màu xanh, còn có cơm nắm nhiều màu sắc gói trong rong biển màu đen, làm cho người ta vừa nhìn đã muốn động đũa lập tức cho vào miệng để thưởng thức.

Lấy một miếng cái cơm nắm đặt ở trên tay anh, Nguyên Tiểu Thu lập tức làm theo ý muốn của quỷ nhỏ, chia cơm nắm ra thành từng miếng nhỏ, để cho nó dễ dàng nhai nuốt.

Xác định trong nửa tiếng nữa tiểu quỷ chắc cũng không làm ra chuyện “trà dư tửu hậu” nào nữa, cô bắt đầu câu được câu không tán gẫu với anh.

“Cảm thấy cơm nắm thế nào? Tôi làm theo khẩu vị của con bé, sợ anh ăn không quen.”

“Sẽ không, rất ngon.” Anh cực kỳ thành khẩn nói.

Một người đàn ông độc thân, bình thường trừ bỏ đồ ăn nhanh thì vẫn là đồ ăn nhanh, anh thật sự rất ít được ăn cơm nhà khỏe mạnh như vậy, ăn vào chẳng những đặc biệt ngon, cũng cảm thấy đặc biệt ấm áp.

“Thật vậy chẳng?” Nghe được anh nói như vậy, cô thoải mái cười.

Ha ha~ muốn bắt được đàn ông thì trước tiên phải bắt được dạ dày của họ, chiêu này quả nhiên rất hiệu quả! Cho dù hiện tại chỉ là biểu lộ trên mặt, nhưng nhu hòa hơn ngày hôm qua nhiều.

“Mẹ, vẫn muốn!” Giải quyết xong một cái cơm nắm, Cung Hiểu Huyền vươn tay xin một cái khác.

“Được được! Sẽ giúp con làm ngay!” Nguyên Tiểu Thu giống như binh lính, vừa nhận được lệnh, liền lập tức có động tác.

Nhìn cô giúp con gái xử lí cơm nắm, sau đó lấy khăn giấy ra giúp cô bé lau tay, bộ dáng dịu dàng kia khiến cho Sài Ngạn Quân cũng có chút cảm khái nói: “cô đối với con gái thật tốt.”

“Con gái? Tôi còn chưa kết hôn lấy đâu ra con gái?” Nguyên Tiểu Thu nhăn mặt nhíu mày, khó hiểu vì sao anh lại nói một câu mạt danh kỳ diệu như vậy.

Chẳng là cô là bà mẹ đơn thân? “Cô còn chưa lập gia đình sao? Tôi cho rằng...”

“Tưởng tôi đã kết hôn rồi hả?” Nguyên Tiểu Thu muốn cười nhưng không cười nhìn anh, “Cho đến bây giờ tôi cũng chưa từng nói rằng tôi từng sinh một đứa bé đơn thân như vậy.”

“Nhưng là không phải cô bé gọi cô...” Anh mê mang cũng cảm thấy khó hiểu.

“À! Ai bảo con bé có một đôi ba mẹ không chịu trách nhiệm luôn chạy đi hưởng thụ tuần trăng mật gì đó, cho nên tôi - người giám hộ nhiều năm liền trở thành một người mẹ khác của con bé luôn.”

Nghe thấy cô lơ đãng giải thích, làm cho tảng đá trong lòng Sài Ngạn Quân rơi xuống, vì cô gái mình thích chưa thuộc về người khác, cũng đại biểu chính mình có thêm mấy phần cơ hội.

“Sao lại luôn nói về tôi, nói một chút về chuyện của anh đi chứ?” Rốt cuộc phục vụ tiêu quỹ xong, Nguyên Tiểu Thu bắt đầu thực hiện bảng tiến độ kế hoạch hôm nay trước khi ra ngoài cô đã nghĩ.

Xét thấy ngày hôm qua ở trước mặt anh mất mặt quá nhiều, cô quyết định hôm nay phải triệt để cho anh có cái nhìn mới, cho rằng cô là một cô gái hiền lành lại dịu dàng, xóa sạch các loại hành vi ngu ngốc của cô, mặc dù vừa rồi có một chút đột phá, nhưng là không sao cả, cô vẫn muốn tỉ mỉ đi đầu tra người đàn ông cô chọn trúng này, xác định anh có đúng là mùa xuân cô chờ đợi đã lâu không.

“Tôi? Tôi không có gì đáng nói!”

“Sao lại có thể không có gì đáng nói? Nói một chút về sở thích hoặc công việc gì đó, cho dù nói chuyện phiếm cũng được.” Tốt nhất là thành thật nói ra tất cả những gì có liên quan đến bản thân. Nguyên Tiểu Thu nghĩ thầm ở trong lòng.

“Tôi hả? Công việc chính là giúp gia đình đến công trường xem xét, ngẫu nhiên mới làm chút chuyện theo sở thích, cái khác cũng không có gì cả.” Sài Ngạn Quân thành thật trả lời tất cả vấn đề của cô trong một lần, đáp án nói ra quả nhiên không thú vị giống như bản thân anh.

“Vậy sao? Công việc ở công trường vất vả như vậy, bạn gái anh không kháng nghị sao?” Cô như có như không thăm dò.

“Người thô kệch như tôi sao có thể kết giao bạn gái.” Anh thành thật trả lời cô, một đôi mắt lại nhìn cô chăm chú không rời.

Ánh mắt thẳng thắn kia làm cho cô gái lớn mặt như Nguyên Tiểu Thu cũng không nhịn được mà đỏ mặt, lộ ra thẹn thùng của cô gái nhỏ.

“Không... không có gì.” Nhận thấy ánh mắt của mình khiến cho người đẹp lâm vào xấu hổ, Sài Ngạn Quân không được tự nhiên thu hồi tầm mắt, ấp úng không dám lại mở miệng.

Nhìn tình hình của hai người dường như có chút tiến triển, lại bị một câu đầu heo của cô cứng rắn cắt đứt, khiến Nguyên Tiểu Thu chỉ kém không quỳ xuống đất liên tục vỗ ngực một phen.

Không! Cô là lính mới trong tình yêu, phạm chút sai lầm nhỏ nhỏ này vẫn có thể tha thứ.

Người không phải thánh hiền, người nào có thể không từng mắc sai lầm! Ngay cả người lập nước cũng cách mạng lầm thứ N mới đổi được một lần thành công, tôi chỉ là một người nhỏ bé đột nhiên phạm sai một lần, sao có thể buông tha từ đó đây!

Tự mình làm công tác tư tưởng xong, Nguyên Tiểu Thu chần chừ lại cò trống chuẩn bị lại xuất kích, ngón tay dài đặt trên ghế trượt từ từ từng chút từng chút một, mãi đến khi chạm đến đầu ngón tay của anh mới dừng lại.

Cảm nhận được xúc cảm mềm mại truyền đến từ đầu ngón tay, Sài Ngạn Quân rung động ngừng đầu, thấy biểu tình thẹn thùng và khóe môi có ý cười của cô, dường như là đang cố vũ anh đáp lại.

Mau lên! Mau cầm tay tôi đi! Tôi một cô gái cũng đã làm như vậy, chẳng lẽ anh không hiểu là phải nắm chặt cơ hội sao? Trên mặt Nguyên Tiểu Thu là nụ cười dịu dàng, nhưng trong lòng lại đang điên cuồng gọi anh mau đầu hàng.

Dường như là nghe được nội tâm đang hò hét của cô, cũng có lẽ là xác định chân tình giữa hai người, trên khuôn mặt ngăm đen của Sài Ngạn Quân hiện lên từng vệt đỏ ửng, bàn tay đặt trên ghế dài phủ lên tay cô, “Em...”

Ngừng thở, trái tim của Nguyên Tiểu Thu thiếu chút nữa ngừng đập, chỉ vì chờ anh nói ra đề nghị tuyệt vời nhất kia.

“Anh...” Sài Ngạn Quân chỉ ấp úng hồi lâu, cuối cùng vẫn là không nói được lên lời.

Nguyên Tiểu Thu chờ một câu “Có muốn thử kết giao hay không” đến sắp ngừng thở, thiếu chút nữa không để ý rút rè xông lên phía trước túm lấy áo của anh, lớn tiếng tuyên bố câu mà anh nói không lên lời.

Có khó như vậy sao? Chỉ có một câu bảy chữ “Có muốn thử kết giao hay không” đơn giản như vậy, anh làm sao có thể giống như đang đọc lời thề quan trọng, đọc được đầu nhưng lại không kết được đuôi chữ?

Chịu không nổi anh ấp a ấp úng, Nguyên Tiểu Thu lớn mật cầm tay anh, kiên định đề xuất ra một phương án giải quyết khác.

“Anh trước chờ một chút, chúng ta đổi phương thức khác.” Bằng không cứ anh của em như vậy, dù để anh nói đến khi trời tối, anh cũng sẽ không nói lên được câu mà cô muốn nghe!

“Đổi sang phương thức nào?” Sài Ngạn Quân bị động tác của cô làm giật mình, chỉ có thể ngây ngốc hỏi lại.

“Nếu anh nói không lên lời, vậy thì viết em cũng có thể chấp nhận.” Thần tốc lấy giấy bút từ trong túi xách ra đưa cho anh, Nguyên Tiểu Thu rất có tự tin đề xuất ra phương án giải quyết thứ hai.

Nói không lên lời không sao, bọn họ có thể về nguyên trạng, bắt chước người xưa dùng thư truyền đạt lại tình ý.

Tục ngữ nói rằng, mèo trắng mèo đen, có thể bắt mèo chính là chuột tốt, hiện tại đâu cần quan tâm nó cũ hay mới, dùng được chính là phương pháp tốt.

Ngoan ngoãn nhận lấy giấy bút, tuy Sài Ngạn Quân cảm thấy kỳ quái, nhưng là không thể không thừa nhận đây đúng là một ý kiến hay, sau khi anh soạn soạt viết mấy chữ to lên giấy thì trả giấy lại cho cô.

Anh giống như có chút thích em.

Nguyên Tiểu Thu nhìn thấy chữ trên giấy, làm cho cô thẹn thùng liếc mắt nhìn anh một cái, cũng cầm lấy bút ở bên cạnh viết xuống mấy chữ.

Em cũng vậy, nhưng là anh vẫn còn quên nói cái gì phải không?”

Những lời này mới đúng là trọng điểm, cũng là câu quan trọng nhất quyết định thân phận tương lai của hai người đó!

Cho dù là “Chúng ta kết giao đi”, hay là “Làm bạn gái anh đi” hai cách nói này đều có thể, cô là người thân thiết hiền lành, cực kì dễ thương lượng.

Sài Ngạn Quân cau mày khó hiểu nhìn cô, sau đó lại nhìn chữ trên giấy, sau cùng vẫn là cầm bút viết xuống nghi vấn.

Anh đã quên nói cái gì?

Vốn tưởng rằng lần này có thể nhìn thấy câu nói mà mình muốn, không nghĩ tới anh quả nhiên có thể sánh bằng tên ngốc Lương Chúc, cô đều đã ám chỉ rõ ràng như vậy, lại vẫn còn chưa biết cô muốn nghe cái gì.

Chẳng lẽ câu quan trọng như vậy, vẫn còn muốn cô buông tha rụt rè nói với anh sao?

Nguyên Tiểu Thu đang vật lộn với suy nghĩ có muốn nhắc nhở anh hay không, đột nhiên cảm thấy tình huống hiện tại thật sự là ngu ngốc hết chỗ nói. Cũng chỉ là một câu nói, muốn nói ra có khó như vậy sao?

Mà nếu như anh vẫn không nói được, vậy chẳng phải là muốn cô cùng anh chơi trò hươ tay hươ chân cho anh hiểu ư.

Nghĩ đến một màn ngu ngốc kia, khiến cho Nguyên Tiểu Thu nhận không được nở nụ cười, rốt cuộc cũng nghĩ ra được mình nên viết cái gì rồi.

Nhanh chóng viết xuống mấy chữ to, lần này cô không đưa giấy cho anh mà là giơ tờ giấy lên cao, để cho anh nhìn rõ chữ trên giấy.

Chúng ta kết giao đi! Còn nữa, mời anh cho bạn gái tiên nhiệm mới nhất của mình một cái ôm!

Sài Ngạn Quân ngây ngốc nhìn mấy chữ to, còn tưởng rằng chính mình hoa mắt nhìn nhầm.

Ở giữa anh đã bỏ qua cái gì rồi sao? Bằng không sao lại thoáng cái đã từ nắm tay đến giai đoạn ôm rồi?

Nguyên Tiểu Thu thấy anh chậm chạp không có phản ứng, còn tưởng rằng chính mình viết sai, kiểm tra lại một lần, sau khi xác định rằng mình không viết sai lại giờ cao lên cho anh xem.

“Em xác định hiện tại không phải là anh nhìn nhầm chứ?” Sài Ngạn Quân lại xác nhận.

“Em có thể đảm bảo, mỗi một chữ anh nhìn thấy đều không phải ảo giác.”

“Nhưng là quần áo anh lúc này rất bẩn.” Anh nhắc nhở cô, sợ làm bẩn bộ âu phục nhìn qua chất liệu không tệ của cô.

“Tin tưởng em, em một chút cũng không để ý.” Nguyên Tiểu Thu khó có được sáng khoái nói ra câu này, “Trừ phi là anh rất để ý thôi!”

“Không... Nói thật ra, đáp án của anh không cho phép anh để ý.” Hai con người mắt của anh bình tĩnh chăm chú nhìn cô.

“Như thế... Em có vinh hạnh được biết đáp án của anh không?”

Sài Ngạn Quân nở nụ cười yếu ớt, dang hai tay ra, cho dù ở giữa cách một cô bé đã buồn ngủ, nhưng vẫn không có biện pháp ngăn cản động tác anh ôm cô vào lòng.

“Xin chỉ giáo nhiều hơn, bạn gái mới nhậm chức của anh.”

“Bạn trai mới nhậm chức của em, cũng xin anh chỉ giáo nhiều hơn.” Nguyên Tiểu Thu lộ ra nắm đờng tiều tụy thỏa mãn, đáp lại cái ôm của anh.

Dưới ánh mặt trời chói chang, câu chuyện tình yêu của hai người đang muốn bắt đầu....

Từ sau ngày đó, cứ giữa trưa Nguyên Tiểu Thu đâu sẽ xách theo cơm hộp đến thăm ban. Chính là mấy ngày đầu bởi vì còn có bóng đèn nhỏ ở giữa, cho nên anh và cô cũng không dám có hành động quá mức thân mật nào, dù ôm cũng chỉ một chút liền dừng, không dám hành động thiếu suy nghĩ. Có lẽ là bởi vì liên quan đến việc bóng đèn nhỏ được ba mẹ nó đón về nhà, cô mới bắt đầu cảm thấy quan hệ giữa hai người mới chính thức có hương vị của tình nhân đang trong tình yêu cu ồng nhiệt.

Chẳng qua, mặc dù nói là đang trong tình yêu cu ồng nhiệt... Nhưng anh còn rụt rè hơn cả phụ nữ như cô, trước mắt bọn họ trừ ôm ra, hoàn toàn không có tiến thêm một bước nào nữa, càng không nói bọn họ mỗi ngày trừ cùng nhau ăn cơm trưa, căn bản là ngay cả một lần hẹn hò chính thức cũng không có.

Là anh không muốn cùng cô có tiếp xúc thân mật hơn? Hay là do cô quá mức nôn nóng, muốn để quan hệ của hai người tiến triển trong khoảng thời gian ngắn đây?

Trong tay xử lý công văn được xếp thành tháp khi ông chủ không có ở đây, Nguyên Tiểu Thu không yên lòng nghĩ đến quan hệ không có gì tiến triển của hai người.

“Khụ khụ! Thư ký Nguyên... Thư ký Nguyên!” Bày ra một tư thế anh tuấn, Cung Thì Thanh đứng ở trước bàn của cô, ý muốn gọi th ần trí không biết đang chu du đến phương nào của cô trở về.

“Làm gì?” Hơi giương mắt, nhìn thấy mặt của người tới, Nguyên Tiểu Thu tức giận nói.

Lại tới nữa! Người này không biết hết hy vọng là gì sao?

Cung Thì Thanh, em trai ông chủ, cũng là chủ nhiệm bộ phận nghiệp vụ của công ty, bình thường không có việc gì li ền thích ở công ty tán gái, đánh rắm. Dù không gây ra họa, nhưng cô chính là không thích người như vậy, cho nên trừ khi có việc phải tiếp xúc, nếu không trên cơ bản vừa nhìn thấy anh ta, cô có thể tránh li ền tránh rất xa.

Nhưng là loại hành động cực tuyệt này lại gọi lên hứng thú của Cung nhi thiếu, khiến anh ta không có việc gì là lại lên văn phòng Tổng giám đốc ở tầng cao nhất lầu, làm cho người ta vừa nhìn thấy liền phì cười.

“Thư ký Nguyên, đừng không biết đạo làm người như vậy, dẫu gì tôi cũng là một trong những ông chủ của cô.” Cung Thì Thanh đã sớm thành thói quen với chuyện cô không cho anh ta sắc mặt hòa nhã như vậy rồi, chẳng những không tức giận, lại còn cho rằng đi đâu này lại càng tăng thêm tính khiêu chiến cho anh ta.

Nghĩ xem anh ta ở trong công ty, trừ phụ nữ đã kết hôn ra, hầu như là tất cả đều quỳ dưới ống quần tây của anh ta, chỉ có Nguyên Tiểu Thu cô chẳng những chẳng thêm ngó tới, còn dám thờ ơ tròng anh ta, không cho anh ta sắc mặt hòa nhã.

“Ông chủ phát tiền lương cho tôi là người ngồi trong văn phòng kia, không phải anh, chủ nhiệm Cung.” Cô châm chọc không chút lưu tình.

“Hô hô ~ Thư ký Nguyên, cô thật có khiếu hài hước.” Anh ta cười gượng mấy tiếng, lập tức chuyển sang đề tài khác, “Hôm nay cùng đi ăn đồ ăn Trung Quốc? Thế nào?”

“Không cần, tôi đã có hẹn với người khác rồi.” Thật ra là không có. Trợn mắt nhìn anh ta, Nguyên Tiểu Thu lập tức cho anh ta cái cực tuyệt thứ một trăm lẻ một.

“Với ai?” Cung Thì Thanh sắc mặt khó coi hỏi.

Trong công ty người nào dám tranh giành phụ nữ với anh ta? Là không muốn tiếp tục làm việc ở đây sao? dĩ nhiên rồi! ① ② ③ ④ ⑤ ⑥ ⑦ ⑧ ⑨ ⑩ ⑪ ⑫ ⑬ ⑭ ⑮ ⑯ ⑰ ⑱ ⑲ ⑳ ㉑ ㉒ ㉓ ㉔ ㉕ ㉖ ㉗ ㉘ ㉙ ㉚ ㉛ ㉜ ㉝ ㉞ ㉟ ㊀ ㊁ ㊂ ㊃ ㊄ ㊅ ㊆ ㊇ ㊈ ㊉ ㊐ ㊑ ㊒ ㊓ ㊔ ㊕ ㊖ ㊗ ㊘ ㊙ ㊚ ㊛ ㊜ ㊝ ㊞ ㊟ ㊠ ㊡ ㊢ ㊣ ㊤ ㊦ ㊧ ㊨ ㊩ ㊪ ㊫ ㊬ ㊭ ㊮ ㊯ ㊰ ㊱ ㊲ ㊳ ㊴ ㊵ ㊶ ㊷ ㊸ ㊹ ㊺ ㊻ ㊼ ㊽ ㊾ ㊿ ㏀ ㏁ ㏂ ㏃ ㏄ ㏅ ㏆ ㏇ ㏈ ㏉ ㏐ ㏑ ㏒ ㏓ ㏔ ㏕ ㏖ ㏗ ㏘ ㏙ ㏚ ㏛ ㏜ ㏝ ㏞ ㏟ ㏠ ㏡ ㏢ ㏣ ㏤ ㏥ ㏦ ㏧ ㏨ ㏩ ㏪ ㏫ ㏬ ㏭ ㏮ ㏯ ㏰ ㏱ ㏲ ㏳ ㏴ ㏵ ㏶ ㏷ ㏸ ㏹ ㏺ ㏻ ㏼ ㏽ ㏾ ㏿ 㐀 㐁 㐂 㐃 㐄 㐅 㐆 㐇 㐈 㐉 㐐 㐑 㐒 㐓 㐔 㐕 㐖 㐗 㐘 㐙 㐚 㐛 㐜 㐝 㐞 㐟 㐠 㐡 㐢 㐣 㐤 㐥 㐦 㐧 㐨 㐩 㐪 㐫 㐬 㐭 㐮 㐯 㐰 㐱 㐲 㐳 㐴 㐵 㐶 㐷 㐸 㐹 㐺 㐻 㐼 㐽 㐾 㐿 㑀 㑁 㑂 㑃 㑄 㑅 㑆 㑇 㑈 㑉 㑐 㑑 㑒 㑓 㑔 㑕 㑖 㑗 㑘 㑙 㑚 㑛 㑜 㑝 㑞 㑟 㑠 㑡 㑢 㑣 㑤 㑥 㑦 㑧 㑨 㑩 㑪 㑫 㑬 㑭 㑮 㑯 㑰 㑱 㑲 㑳 㑴 㑵 㑶 㑷 㑸 㑹 㑺 㑻 㑼 㑽 㑾 㑿 㒀 㒁 㒂 㒃 㒄 㒅 㒆 㒇 㒈 㒉 㒐 㒑 㒒 㒓 㒔 㒕 㒖 㒗 㒘 㒙 㒚 㒛 㒜 㒝 㒞 㒟 㒠 㒡 㒢 㒣 㒤 㒥 㒦 㒧 㒨 㒩 㒪 㒫 㒬 㒭 㒮 㒯 㒰 㒱 㒲 㒳 㒴 㒵 㒶 㒷 㒸 㒹 㒺 㒻 㒼 㒽 㒾 㒿 㓀 㓁 㓂 㓃 㓄 㓅 㓆 㓇 㓈 㓉 㓐 㓑 㓒 㓓 㓔 㓕 㓖 㓗 㓘 㓙 㓚 㓛 㓜 㓝 㓞 㓟 㓠 㓡 㓢 㓣 㓤 㓥 㓦 㓧 㓨 㓩 㓪 㓫 㓬 㓭 㓮 㓯 㓰 㓱 㓲 㓳 㓴 㓵 㓶 㓷 㓸 㓹 㓺 㓻 㓼 㓽 㓾 㓿 㔀 㔁 㔂 㔃 㔄 㔅 㔆 㔇 㔈 㔉 㔐 㔑 㔒 㔓 㔔 㔕 㔖 㔗 㔘 㔙 㔚 㔛 㔜 㔝 㔞 㔟 㔠 㔡 㔢 㔣 㔤 㔥 㔦 㔧 㔨 㔩 㔪 㔫 㔬 㔭 㔮 㔯 㔰 㔱 㔲 㔳 㔴 㔵 㔶 㔷 㔸 㔹 㔺 㔻 㔼 㔽 㔾 㔿 㕀 㕁 㕂 㕃 㕄 㕅 㕆 㕇 㕈 㕉 㕐 㕑 㕒 㕓 㕔 㕕 㕖 㕗 㕘 㕙 㕚 㕛 㕜 㕝 㕞 㕟 㕠 㕡 㕢 㕣 㕤 㕥 㕦 㕧 㕨 㕩 㕪 㕫 㕬 㕭 㕮 㕯 㕰 㕱 㕲 㕳 㕴 㕵 㕶 㕷 㕸 㕹 㕺 㕻 㕼 㕽 㕾 㕿 㖀 㖁 㖂 㖃 㖄 㖅 㖆 㖇 㖈 㖉 㖐 㖑 㖒 㖓 㖔 㖕 㖖 㖗 㖘 㖙 㖚 㖛 㖜 㖝 㖞 㖟 㖠 㖡 㖢 㖣 㖤 㖥 㖦 㖧 㖨 㖩 㖪 㖫 㖬 㖭 㖮 㖯 㖰 㖱 㖲 㖳 㖴 㖵 㖶 㖷 㖸 㖹 㖺 㖻 㖼 㖽 㖾 㖿 㗀 㗁 㗂 㗃 㗄 㗅 㗆 㗇 㗈 㗉 㗐 㗑 㗒 㗓 㗔 㗕 㗖 㗗 㗘 㗙 㗚 㗛 㗜 㗝 㗞 㗟 㗠 㗡 㗢 㗣 㗤 㗥 㗦 㗧 㗨 㗩 㗪 㗫 㗬 㗭 㗮 㗯 㗰 㗱 㗲 㗳 㗴 㗵 㗶 㗷 㗸 㗹 㗺 㗻 㗼 㗽 㗾 㗿 㘀 㘁 㘂 㘃 㘄 㘅 㘆 㘇 㘈 㘉 㘐 㘑 㘒 㘓 㘔 㘕 㘖 㘗 㘘 㘙 㘚 㘛 㘜 㘝 㘞 㘟 㘠 㘡 㘢 㘣 㘤 㘥 㘦 㘧 㘨 㘩 㘪 㘫 㘬 㘭 㘮 㘯 㘰 㘱 㘲 㘳 㘴 㘵 㘶 㘷 㘸 㘹 㘺 㘻 㘼 㘽 㘾 㘿 㙀 㙁 㙂 㙃 㙄 㙅 㙆 㙇 㙈 㙉 㙐 㙑 㙒 㙓 㙔 㙕 㙖 㙗 㙘 㙙 㙚 㙛 㙜 㙝 㙞 㙟 㙠 㙡 㙢 㙣 㙤 㙥 㙦 㙧 㙨 㙩 㙪 㙫 㙬 㙭 㙮 㙯 㙰 㙱 㙲 㙳 㙴 㙵 㙶 㙷 㙸 㙹 㙺 㙻 㙼 㙽 㙾 㙿 㚀 㚁 㚂 㚃 㚄 㚅 㚆 㚇 㚈 㚉 㚐 㚑 㚒 㚓 㚔 㚕 㚖 㚗 㚘 㚙 㚚 㚛 㚜 㚝 㚞 㚟 㚠 㚡 㚢 㚣 㚤 㚥 㚦 㚧 㚨 㚩 㚪 㚫 㚬 㚭 㚮 㚯 㚰 㚱 㚲 㚳 㚴 㚵 㚶 㚷 㚸 㚹 㚺 㚻 㚼 㚽 㚾 㚿 㞀 㞁 㞂 㞃 㞄 㞅 㞆 㞇 㞈 㞉 㞐 㞑 㞒 㞓 㞔 㞕 㞖 㞗 㞘 㞙 㞚 㞛 㞜 㞝 㞞 㞟 㞠 㞡 㞢 㞣 㞤 㞥 㞦 㞧 㞨 㞩 㞪 㞫 㞬 㞭 㞮 㞯 㞰 㞱 㞲 㞳 㞴 㞵 㞶 㞷 㞸 㞹 㞺 㞻 㞼 㞽 㞾 㞿 㟀 㟁 㟂 㟃 㟄 㟅 㟆 㟇 㟈 㟉 㟐 㟑 㟒 㟓 㟔 㟕 㟖 㟗 㟘 㟙 㟚 㟛 㟜 㟝 㟞 㟟 㟠 㟡 㟢 㟣 㟤 㟥 㟦 㟧 㟨 㟩 㟪 㟫 㟬 㟭 㟮 㟯 㟰 㟱 㟲 㟳 㟴 㟵 㟶 㟷 㟸 㟹 㟺 㟻 㟼 㟽 㟾 㟿 㠀 㠁 㠂 㠃 㠄 㠅 㠆 㠇 㠈 㠉 㠐 㠑 㠒 㠓 㠔 㠕 㠖 㠗 㠘 㠙 㠚 㠛 㠜 㠝 㠞 㠟 㠠 㠡 㠢 㠣 㠤 㠥 㠦 㠧 㠨 㠩 㠪 㠫 㠬 㠭 㠮 㠯 㠰 㠱 㠲 㠳 㠴 㠵 㠶 㠷 㠸 㠹 㠺 㠻 㠼 㠽 㠾 㠿 㡀 㡁 㡂 㡃 㡄 㡅 㡆 㡇 㡈 㡉 㡐 㡑 㡒 㡓 㡔 㡕 㡖 㡗 㡘 㡙 㡚 㡛 㡜 㡝 㡞 㡟 㡠 㡡 㡢 㡣 㡤 㡥 㡦 㡧 㡨 㡩 㡪 㡫 㡬 㡭 㡮 㡯 㡰 㡱 㡲 㡳 㡴 㡵 㡶 㡷 㡸 㡹 㡺 㡻 㡼 㡽 㡾 㡿 㢀 㢁 㢂 㢃 㢄 㢅 㢆 㢇 㢈 㢉 㢐 㢑 㢒 㢓 㢔 㢕 㢖 㢗 㢘 㢙 㢚 㢛 㢜 㢝 㢞 㢟 㢠 㢡 㢢 㢣 㢤 㢥 㢦 㢧 㢨 㢩 㢪 㢫 㢬 㢭 㢮 㢯 㢰 㢱 㢲 㢳 㢴 㢵 㢶 㢷 㢸 㢹 㢺 㢻 㢼 㢽 㢾 㢿 㣀 㣁 㣂 㣃 㣄 㣅 㣆 㣇 㣈 㣉 㣐 㣑 㣒 㣓 㣔 㣕 㣖 㣗 㣘 㣙 㣚 㣛 㣜 㣝 㣞 㣟 㣠 㣡 㣢 㣣 㣤 㣥 㣦 㣧 㣨 㣩 㣪 㣫 㣬 㣭 㣮 㣯 㣰 㣱 㣲 㣳 㣴 㣵 㣶 㣷 㣸 㣹 㣺 㣻 㣼 㣽 㣾 㣿 㤀 㤁 㤂 㤃 㤄 㤅 㤆 㤇 㤈 㤉 㤐 㤑 㤒 㤓 㤔 㤕 㤖 㤗 㤘 㤙 㤚 㤛 㤜 㤝 㤞 㤟 㤠 㤡 㤢 㤣 㤤 㤥 㤦 㤧 㤨 㤩 㤪 㤫 㤬 㤭 㤮 㤯 㤰 㤱 㤲 㤳 㤴 㤵 㤶 㤷 㤸 㤹 㤺 㤻 㤼 㤽 㤾 㤿 㥀 㥁 㥂 㥃 㥄 㥅 㥆 㥇 㥈 㥉 㥐 㥑 㥒 㥓 㥔 㥕 㥖 㥗 㥘 㥙 㥚 㥛 㥜 㥝 㥞 㥟 㥠 㥡 㥢 㥣 㥤 㥥 㥦 㥧 㥨 㥩 㥪 㥫 㥬 㥭 㥮 㥯 㥰 㥱 㥲 㥳 㥴 㥵 㥶 㥷 㥸 㥹 㥺 㥻 㥼 㥽 㥾 㥿 㦀 㦁 㦂 㦃 㦄 㦅 㦆 㦇 㦈 㦉 㦐 㦑 㦒 㦓 㦔 㦕 㦖 㦗 㦘 㦙 㦚 㦛 㦜 㦝 㦞 㦟 㦠 㦡 㦢 㦣 㦤 㦥 㦦 㦧 㦨 㦩 㦪 㦫 㦬 㦭 㦮 㦯 㦰 㦱 㦲 㦳 㦴 㦵 㦶 㦷 㦸 㦹 㦺 㦻 㦼 㦽 㦾 㦿 㧀 㧁 㧂 㧃 㧄 㧅 㧆 㧇 㧈 㧉 㧐 㧑 㧒 㧓 㧔 㧕 㧖 㧗 㧘 㧙 㧚 㧛 㧜 㧝 㧞 㧟 㧠 㧡 㧢 㧣 㧤 㧥 㧦 㧧 㧨 㧩 㧪 㧫 㧬 㧭 㧮 㧯 㧰 㧱 㧲 㧳 㧴 㧵 㧶 㧷 㧸 㧹 㧺 㧻 㧼 㧽 㧾 㧿 㨀 㨁 㨂 㨃 㨄 㨅 㨆 㨇 㨈 㨉 㨐 㨑 㨒 㨓 㨔 㨕 㨖 㨗 㨘 㨙 㨚 㨛 㨜 㨝 㨞 㨟 㨠 㨡 㨢 㨣 㨤 㨥 㨦 㨧 㨨 㨩 㨪 㨫 㨬 㨭 㨮 㨯 㨰 㨱 㨲 㨳 㨴 㨵 㨶 㨷 㨸 㨹 㨺 㨻 㨼 㨽 㨾 㨿 㩀 㩁 㩂 㩃 㩄 㩅 㩆 㩇 㩈 㩉 㩐 㩑 㩒 㩓 㩔 㩕 㩖 㩗 㩘 㩙 㩚 㩛 㩜 㩝 㩞 㩟 㩠 㩡 㩢 㩣 㩤 㩥 㩦 㩧 㩨 㩩 㩪 㩫 㩬 㩭 㩮 㩯 㩰 㩱 㩲 㩳 㩴 㩵 㩶 㩷 㩸 㩹 㩺 㩻 㩼 㩽 㩾 㩿 㪀 㪁 㪂 㪃 㪄 㪅 㪆 㪇 㪈 㪉 㪐 㪑 㪒 㪓 㪔 㪕 㪖 㪗 㪘 㪙 㪚 㪛 㪜 㪝 㪞 㪟 㪠 㪡 㪢 㪣 㪤 㪥 㪦 㪧 㪨 㪩 㪪 㪫 㪬 㪭 㪮 㪯 㪰 㪱 㪲 㪳 㪴 㪵 㪶 㪷 㪸 㪹 㪺 㪻 㪼 㪽 㪾 㪿 㫀 㫁 㫂 㫃 㫄 㫅 㫆 㫇 㫈 㫉 㫐 㫑 㫒 㫓 㫔 㫕 㫖 㫗 㫘 㫙 㫚 㫛 㫜 㫝 㫞 㫟 㫠 㫡 㫢 㫣 㫤 㫥 㫦 㫧 㫨 㫩 㫪 㫫 㫬 㫭 㫮 㫯 㫰 㫱 㫲 㫳 㫴 㫵 㫶 㫷 㫸 㫹 㫺 㫻 㫼 㫽 㫾 㫿 㬀 㬁 㬂 㬃 㬄 㬅 㬆 㬇 㬈 㬉 㬐 㬑 㬒 㬓 㬔 㬕 㬖 㬗 㬘 㬙 㬚 㬛 㬜 㬝 㬞 㬟 㬠 㬡 㬢 㬣 㬤 㬥 㬦 㬧 㬨 㬩 㬪 㬫 㬬 㬭 㬮 㬯 㬰 㬱 㬲 㬳 㬴 㬵 㬶 㬷 㬸 㬹 㬺 㬻 㬼 㬽 㬾 㬿 㭀 㭁 㭂 㭃 㭄 㭅 㭆 㭇 㭈 㭉 㭐 㭑 㭒 㭓 㭔 㭕 㭖 㭗 㭘 㭙 㭚 㭛 㭜 㭝 㭞 㭟 㭠 㭡 㭢 㭣 㭤 㭥 㭦 㭧 㭨 㭩 㭪 㭫 㭬 㭭 㭮 㭯 㭰 㭱 㭲 㭳 㭴 㭵 㭶 㭷 㭸 㭹 㭺 㭻 㭼 㭽 㭾 㭿 㮀 㮁 㮂 㮃 㮄 㮅 㮆 㮇 㮈 㮉 㮐 㮑 㮒 㮓 㮔 㮕 㮖 㮗 㮘 㮙 㮚 㮛 㮜 㮝 㮞 㮟 㮠 㮡 㮢 㮣 㮤 㮥 㮦 㮧 㮨 㮩 㮪 㮫 㮬 㮭 㮮 㮯 㮰 㮱 㮲 㮳 㮴 㮵 㮶 㮷 㮸 㮹 㮺 㮻 㮼 㮽 㮾 㮿 㯀 㯁 㯂 㯃 㯄 㯅 㯆 㯇 㯈 㯉 㯐 㯑 㯒 㯓 㯔 㯕 㯖 㯗 㯘 㯙 㯚 㯛 㯜 㯝 㯞 㯟 㯠 㯡 㯢 㯣 㯤 㯥 㯦 㯧 㯨 㯩 㯪 㯫 㯬 㯭 㯮 㯯 㯰 㯱 㯲 㯳 㯴 㯵 㯶 㯷 㯸 㯹 㯺 㯻 㯼 㯽 㯾 㯿 㰀 㰁 㰂 㰃 㰄 㰅 㰆 㰇 㰈 㰉 㰐 㰑 㰒 㰓 㰔 㰕 㰖 㰗 㰘 㰙 㰚 㰛 㰜 㰝 㰞 㰟 㰠 㰡 㰢 㰣 㰤 㰥 㰦 㰧 㰨 㰩 㰪 㰫 㰬 㰭 㰮 㰯 㰰 㰱 㰲 㰳 㰴 㰵 㰶 㰷 㰸 㰹 㰺 㰻 㰼 㰽 㰾 㰿 㱀 㱁 㱂 㱃 㱄 㱅 㱆 㱇 㱈 㱉 㱐 㱑 㱒 㱓 㱔 㱕 㱖 㱗 㱘 㱙 㱚 㱛 㱜 㱝 㱞 㱟 㱠 㱡 㱢 㱣 㱤 㱥 㱦 㱧 㱨 㱩 㱪 㱫 㱬 㱭 㱮 㱯 㱰 㱱 㱲 㱳 㱴 㱵 㱶 㱷 㱸 㱹 㱺 㱻 㱼 㱽 㱾 㱿 㲀 㲁 㲂 㲃 㲄 㲅 㲆 㲇 㲈 㲉 㲐 㲑 㲒 㲓 㲔 㲕 㲖 㲗 㲘 㲙 㲚 㲛 㲜 㲝 㲞 㲟 㲠 㲡 㲢 㲣 㲤 㲥 㲦 㲧 㲨 㲩 㲪 㲫 㲬 㲭 㲮 㲯 㲰 㲱 㲲 㲳 㲴 㲵 㲶 㲷 㲸 㲹 㲺 㲻 㲼 㲽 㲾 㲿 㳀 㳁 㳂 㳃 㳄 㳅 㳆 㳇 㳈 㳉 㳐 㳑 㳒 㳓 㳔 㳕 㳖 㳗 㳘 㳙 㳚 㳛 㳜 㳝 㳞 㳟 㳠 㳡 㳢 㳣 㳤 㳥 㳦 㳧 㳨 㳩 㳪 㳫 㳬 㳭 㳮 㳯 㳰 㳱 㳲 㳳 㳴 㳵 㳶 㳷 㳸 㳹 㳺 㳻 㳼 㳽 㳾 㳿 㴀 㴁 㴂 㴃 㴄 㴅 㴆 㴇 㴈 㴉 㴐 㴑 㴒 㴓 㴔 㴕 㴖 㴗 㴘 㴙 㴚 㴛 㴜 㴝 㴞 㴟 㴠 㴡 㴢 㴣 㴤 㴥 㴦 㴧 㴨 㴩 㴪 㴫 㴬 㴭 㴮 㴯 㴰 㴱 㴲 㴳 㴴 㴵 㴶 㴷 㴸 㴹 㴺 㴻 㴼 㴽 㴾 㴿 㵀 㵁 㵂 㵃 㵄 㵅 㵆 㵇 㵈 㵉 㵐 㵑 㵒 㵓 㵔 㵕 㵖 㵗 㵘 㵙 㵚 㵛 㵜 㵝 㵞 㵟 㵠 㵡 㵢 㵣 㵤 㵥 㵦 㵧 㵨 㵩 㵪 㵫 㵬 㵭 㵮 㵯 㵰 㵱 㵲 㵳 㵴 㵵 㵶 㵷 㵸 㵹 㵺 㵻 㵼 㵽 㵾 㵿 㶀 㶁 㶂 㶃 㶄 㶅 㶆 㶇 㶈 㶉 㶐 㶑 㶒 㶓 㶔 㶕 㶖 㶗 㶘 㶙 㶚 㶛 㶜 㶝 㶞 㶟 㶠 㶡 㶢 㶣 㶤 㶥 㶦 㶧 㶨 㶩 㶪 㶫 㶬 㶭 㶮 㶯 㶰 㶱 㶲 㶳 㶴 㶵 㶶 㶷 㶸 㶹 㶺 㶻 㶼 㶽 㶾 㶿 㷀 㷁 㷂 㷃 㷄 㷅 㷆 㷇 㷈 㷉 㷐 㷑 㷒 㷓 㷔 㷕 㷖 㷗 㷘 㷙 㷚 㷛 㷜 㷝 㷞 㷟 㷠 㷡 㷢 㷣 㷤 㷥 㷦 㷧 㷨 㷩 㷪 㷫 㷬 㷭 㷮 㷯 㷰 㷱 㷲 㷳 㷴 㷵 㷶 㷷 㷸 㷹 㷺 㷻 㷼 㷽 㷾 㷿 㸀 㸁 㸂 㸃 㸄 㸅 㸆 㸇 㸈 㸉 㸐 㸑 㸒 㸓 㸔 㸕 㸖 㸗 㸘 㸙 㸚 㸛 㸜 㸝 㸞 㸟 㸠 㸡 㸢 㸣 㸤 㸥 㸦 㸧 㸨 㸩 㸪 㸫 㸬 㸭 㸮 㸯 㸰 㸱 㸲 㸳 㸴 㸵 㸶 㸷 㸸 㸹 㸺 㸻 㸼 㸽 㸾 㸿 㹀 㹁 㹂 㹃 㹄 㹅 㹆 㹇 㹈 㹉 㹐 㹑 㹒 㹓 㹔 㹕 㹖 㹗 㹘 㹙 㹚 㹛 㹜 㹝 㹞 㹟 㹠 㹡 㹢 㹣 㹤 㹥 㹦 㹧 㹨 㹩 㹪 㹫 㹬 㹭 㹮 㹯 㹰 㹱 㹲 㹳 㹴 㹵 㹶 㹷 㹸 㹹 㹺 㹻 㹼 㹽 㹾 㹿 㺀 㺁 㺂 㺃 㺄 㺅 㺆 㺇 㺈 㺉 㺐 㺑 㺒 㺓 㺔 㺕 㺖 㺗 㺘 㺙 㺚 㺛 㺜 㺝 㺞 㺟 㺠 㺡 㺢 㺣 㺤 㺥 㺦 㺧 㺨 㺩 㺪 㺫 㺬 㺭 㺮 㺯 㺰 㺱 㺲 㺳 㺴 㺵 㺶 㺷 㺸 㺹 㺺 㺻 㺼 㺽 㺾 㺿 㻀 㻁 㻂 㻃 㻄 㻅 㻆 㻇 㻈 㻉 㻐 㻑 㻒 㻓 㻔 㻕 㻖 㻗 㻘 㻙 㻚 㻛 㻜 㻝 㻞 㻟 㻠 㻡 㻢 㻣 㻤 㻥 㻦 㻧 㻨 㻩 㻪 㻫 㻬 㻭 㻮 㻯 㻰 㻱 㻲 㻳 㻴 㻵 㻶 㻷 㻸 㻹 㻺 㻻 㻼 㻽 㻾 㻿 㼀 㼁 㼂 㼃 㼄 㼅 㼆 㼇 㼈 㼉 㼐 㼑 㼒 㼓 㼔 㼕 㼖 㼗 㼘 㼙 㼚 㼛 㼜 㼝 㼞 㼟 㼠 㼡 㼢 㼣 㼤 㼥 㼦 㼧 㼨 㼩 㼪 㼫 㼬 㼭 㼮 㼯 㼰 㼱 㼲 㼳 㼴 㼵 㼶 㼷 㼸 㼹 㼺 㼻 㼼 㼽 㼾 㼿 㽀 㽁 㽂 㽃 㽄 㽅 㽆 㽇 㽈 㽉 㽐 㽑 㽒 㽓 㽔 㽕 㽖 㽗 㽘 㽙 㽚 㽛 㽜 㽝 㽞 㽟 㽠 㽡 㽢 㽣 㽤 㽥 㽦 㽧 㽨 㽩 㽪 㽫 㽬 㽭 㽮 㽯 㽰 㽱 㽲 㽳 㽴 㽵 㽶 㽷 㽸 㽹 㽺 㽻 㽼 㽽 㽾 㽿 㿀 㿁 㿂 㿃 㿄 㿅 㿆 㿇 㿈 㿉 㿐 㿑 㿒 㿓 㿔 㿕 㿖 㿗 㿘 㿙 㿚 㿛 㿜 㿝 㿞 㿟 㿠 㿡 㿢 㿣 㿤 㿥 㿦 㿧 㿨 㿩 㿪 㿫 㿬 㿭 㿮 㿯 㿰 㿱 㿲 㿳 㿴 㿵 㿶 㿷 㿸 㿹 㿺 㿻 㿼 㿽 㿾 㿿 㸀 㸁 㸂 㸃 㸄 㸅 㸆 㸇 㸈 㸉 㸐 㸑 㸒 㸓 㸔 㸕 㸖 㸗 㸘 㸙 㸚 㸛 㸜 㸝 㸞 㸟 㸠 㸡 㸢 㸣 㸤 㸥 㸦 㸧 㸨 㸩 㸪 㸫 㸬 㸭 㸮 㸯 㸰 㸱 㸲 㸳 㸴 㸵 㸶 㸷 㸸 㸹 㸺 㸻 㸼 㸽 㸾 㸿 㹀 㹁 㹂 㹃 㹄 㹅 㹆 㹇 㹈 㹉 㹐 㹑 㹒 㹓 㹔 㹕 㹖 㹗 㹘 㹙 㹚 㹛 㹜 㹝 㹞 㹟 㹠 㹡 㹢 㹣 㹤 㹥 㹦 㹧 㹨 㹩 㹪 㹫 㹬 㹭 㹮 㹯 㹰 㹱 㹲 㹳 㹴 㹵 㹶 㹷 㹸 㹹 㹺 㹻 㹼 㹽 㹾 㹿 㺀 㺁 㺂 㺃 㺄 㺅 㺆 㺇 㺈 㺉 㺐 㺑 㺒 㺓 㺔 㺕 㺖 㺗 㺘 㺙 㺚 㺛 㺜 㺝 㺞 㺟 㺠 㺡 㺢 㺣 㺤 㺥 㺦 㺧 㺨 㺩 㺪 㺫 㺬 㺭 㺮 㺯 㺰 㺱 㺲 㺳 㺴 㺵 㺶 㺷 㺸 㺹 㺺 㺻 㺼 㺽 㺾 㺿 㻀 㻁 㻂 㻃 㻄 㻅 㻆 㻇 㻈 㻉 㻐 㻑 㻒 㻓 㻔 㻕 㻖 㻗 㻘 㻙 㻚 㻛 㻜 㻝 㻞 㻟 㻠 㻡 㻢 㻣 㻤 㻥 㻦 㻧 㻨 㻩 㻪 㻫 㻬 㻭 㻮 㻯 㻰 㻱 㻲 㻳 㻴 㻵 㻶 㻷 㻸 㻹 㻺 㻻 㻼 㻽 㻾 㻿 㼀 㼁 㼂 㼃 㼄 㼅 㼆 㼇 㼈 㼉 㼐 㼑 㼒 㼓

“Bạn trai? Thư ký Nguyên, cô không biết tôi đang theo đuổi cô sao?”
Củng Thì Thanh cho rằng chính mình cần phải một lần nữa nói cho cô biết chuyện thực này.

“Anh theo đuổi tôi, nhưng tôi không chấp nhận mà!” Ai muốn bị đầu heo này theo đuổi chứ! Căn cứ vào tình sử phong lưu phức tạp của anh ta, ai biết trên người có bệnh không sạch sẽ gì hay không.

Haiz! Nghĩ đến liền ghê tởm!

“Cho dù không chấp nhận tôi, cũng không thể chấp nhận sự theo đuổi của người khác!” Bằng không thì mặt mũi của anh ta biết đặt ở chỗ nào.

“Tôi không chấp nhận sự theo đuổi của người khác.” Nguyên Tiểu Thu có lòng tốt bổ sung nói: “Là tôi theo đuổi anh ấy.”

Việc này là đả kích rất lớn đối với Củng Thì Thanh, anh ta vẻ mặt không thể tin nhìn cô, “Cô thế nhưng lại bỏ qua không cần người đàn ông tốt như tôi, chạy đi theo đuổi người đàn ông khác? Người đàn ông kia là thanh niên mười phần xuất chúng, hay là phú nhị đại của tập đoàn xí nghiệp nào?”

Cô lắc lắc đầu, đưa ra một đáp án chính xác, “Đầu không phải, anh ấy chỉ là một quản đốc công trường.”

“Quản đốc?” Vừa nghe đến đáp án của cô, Củng Thì Thanh càng bị đả kích hơn, cả người cũng sắp hôn mê bất tỉnh, “Quản đốc có tốt như tôi không? Cô thế nhưng lại đi chọn một quản đốc mà không chọn tôi? Thư Ký Nguyên, có phải là thị lực của cô xảy ra vấn đề gì không, hay là do gần đây bận quá, khiến logic của cô trở nên không quá chính xác?” Hoặc căn bản là IQ bị giảm xuống, nên thần trí mới có thể mơ hồ như vậy!

Nghe thấy lời nói không lễ phép của anh ta, khiến cho Nguyên Tiểu Thu nhất thời một bụng đầy lửa giận. Kẹp tư liệu trong tay từng từng lớp lớp rơi xuống, xác định chính mình rốt cuộc mình không có biện pháp tiếp tục chịu đựng được con heo ngu ngốc này nữa, cô lên tiếng.

“Cũng Thì Thanh, tôi cực kỳ khẳng định thị lực và logic của tôi không có vấn đề gì, anh ấy tuy rằng chỉ là một quân đốc, nhưng là những gì có trong đầu anh ấy đều hữu dụng hơn anh, ít nhất, anh ấy nghe hiểu sự cự tuyệt của người khác, mà không giống như anh đã nói rất nhiều lần mà lại vẫn nghe không hiểu tiếng người, xin hỏi tôi trả lời như vậy đã được chưa?”

Chưa từng thấy qua Nguyên Tiểu Thu phát hỏa lớn như vậy, mặc dù vẻ mặt của Cũng Thì Thanh lúc trắng lúc xanh, nhưng vẫn cực kỳ thức thời không dám nói thêm nửa câu, lập tức quay đầu bỏ chạy.

Thật sự không thể nói anh ta không có cốt khí, dù sao theo đuổi chỉ là nhất thời, sinh mệnh mới là cả đời, nếu như tiếp tục ở lại đó chọc cô tức giận, ai biết cô có tức giận mà đánh anh ta hay không? Vậy anh ta sẽ mất nhiều hơn được rồi.

Nhìn thang máy cuối cùng cũng mang tên ngốc kia đi, cảm xúc còn đang tức giận của Nguyên Tiểu Thu mới hơi bình phục lại một chút, còn chú ý tới Cũng Trường Hồng hình như đã đứng ở bên ngoài phòng thư ký từ lâu, có lẽ là đã nghe thấy hết đối thoại giữa cô và Cũng Thì Thanh.

“Tôi sẽ không giải thích.” Cô mở miệng đánh đòn phủ đầu.

Là cái tên ngu ngốc kia đến trêu chọc cô trước, bằng không cô mới sẽ không vì loại chuyện này mà phát hỏa.

Anh ta không sao cả nhún nhún vai, dường như là không có bất kỳ ý kiến gì về việc cô mắng Cũng Thì Thanh.

“Tôi cũng chưa nói muốn cô giải thích.” Cũng Trường Thanh cười yếu ớt. Cũng là lúc phải có người dạy dỗ tên nhóc kia, nếu thư ký Nguyên có thể làm thay, anh ta làm sao có thể có ý kiến.

“Vậy thì là có chuyện gì muốn giao đãi sao?” Giọng điệu của cô hòa hoãn một chút.

“Cũng không có gì, chỉ là vừa nghe thấy nơi này rất náo nhiệt, cho nên đi qua xem thử.

“Loại phương thức náo nhiệt này tôi thà rằng không muốn.” Nguyên Tiểu Thu lộ ra ánh mắt chán ghét.

“Tiểu Thu, nói thực ra, tuy Thì Thanh phong lưu một chút, nhưng bản chất cũng không tệ lắm, sao cô lại không suy xét đến nó?” Cung Trường Thanh thuận miệng hỏi, chính là chỉ có chính anh ta biết, thật ra bên trong này anh ta che giấu lòng riêng rất lớn.

Tiểu Thu là thư ký có năng lực nhất từ khi anh ta , không nói đến năng lực biết đưa đẩy và giải quyết công việc, chỉ là

Anh ta cho rằng cô bằng lòng ở tại chức thư ký, thật sự là quá đại tài tiểu dụng.

Có lẽ chính xác hơn mà nói, để một người đủ khả năng lãnh đạo một xí nghiệp ngày ngày ở trong này chỉnh lý công văn, thay vì nói đại tài tiểu dụng, không bằng nói là một loại lãng phí.

Nếu như không gặp được vợ mình, có lẽ anh ta cũng suy xét đến chuyện theo đuổi Tiểu Thu không chừng, dù sao cũng có đạo lý nước phù sa không chảy vào ruộng người ngoài.

Cho nên đối với hành động theo đuổi Nguyên Tiểu Thu lúc không có việc gì làm của Thì Thanh, anh ta đâu là mở một mắt nhắm một mắt cho qua, chính là hi vọng em trai mình có thể thật sự theo đuổi được Tiểu Thu, sau đó cùng nhau xây dựng công ty.

Chỉ có đi đầu cái ước muốn này bây giờ xem ra chỉ có thể từ bỏ thôi!

“Tôi chỉ có thể nói rau xanh cải củ mỗi người một sở thích, anh ta không phải đồ ăn của tôi, tôi cũng không có biện pháp.” Từ trước đến nay Nguyên Tiểu Thu đều cực kỳ tin tưởng vào cảm giác của mình, đi đầu kiện hay vật chất bên ngoài gì gì đó tất cả đều không quan trọng, với cô mà nói, có cảm giác hay không mới là trọng yếu.

Ví dụ như Sài Ngạn Quân, lần đầu tiên nhìn thấy anh cô đã động lòng, lần thứ hai nhìn thấy anh, cô đã có thể cực kỳ xác định nói, bọn họ có khả năng phát triển.

Cho nên, nếu lần đầu tiên nhìn thấy mà cảm giác đã không được tốt, sao còn muốn cô phải suy xét cái gì chứ?

“Phải không?” Cung Trường Thanh vòng về cái đề tài kia, “Vậy người bạn trai cô vừa nhắc tới thì sao? Trước khi ra nước ngoài hình như tôi còn chưa được nghe nói qua, sao bây giờ lại đột nhiên xuất hiện, không phải là cô chỉ tùy tiện tìm một người tới để gạt Thì Thanh đấy chứ?”

“Không phải! Chuyện có bạn trai là thật.” Hơn nữa còn là con gái anh dẫn đường.

Nếu như bọn họ mà biết chuyện này, không biết sẽ có cảm tưởng gì. Nguyên Tiểu Thu xấu bụng nghĩ.

“Vậy chuyện quán đốc cũng không phải là nói bừa đúng không?” Cung Trường Thanh lộ ra biểu tình kinh ngạc.

Sao tới bây giờ anh ta cũng chưa từng được nghe vợ nói qua, người bạn này của cô ấy khẩu vị lại ... đặc biệt như vậy.

“Ừ hừ! Ông chủ, nhìn tôi giống như là người sẽ tùy tiện nói bừa sao?” Liếc xéo anh ta một cái, cô ngược lại lại vô cùng cảm thấy khó hiểu đối với biểu tình kinh ngạc của anh ta.

Nguyên Tiểu Thu cô cũng không phải là loại người ghét người nghèo thích người giàu, liêu mình ôm ấp giấc mộng thiếu nữ được gả vào nhà giàu, với cô mà nói, câu hỏi giữa tình yêu và bánh mì bạn chọn cái nào căn bản chính là một câu hỏi không có ý nghĩa. Bởi vì cô thích chính là người kia, mà không phải là bối cảnh hay tài sản phía sau anh, cho nên cô đương nhiên là sẽ không xấu hổ khi mở miệng nói ra nghề nghiệp của anh.

Tình yêu đối với cô mà nói chỉ có tuyệt đối thành thực, cho dù là đang đối mặt với một người xa lạ, cô cũng sẽ không nói dối.

Cũng Trường Thanh nhìn gương mặt không có chút nào là nói đùa của cô, cuối cùng cũng tiếp thu sự thật này, cũng định nói tin tức này cho em trai mình biết, để nó có thể giảm bớt thời gian vào việc để tâm tới thư ký Nguyên.

Mặc dù không xác định được là nó có thật sự ngoan ngoan buông tha hay không.

“Thật sự là đáng tiếc.” Anh ta tiếc hận thở dài.

“Ông chủ, đáng tiếc cái gì?” Nguyên Tiểu Thu thấy anh ta bỗng nhiên thở dài mà không có lý do, hoàn toàn là chạm không tới suy nghĩ của hòa thượng Trọng Nhị. (ý là khó hiểu.)

Đang nói sao tự dưng anh ta lại cảm thán chứ?

“Vốn tôi còn nghĩ rằng cô có khả năng trở thành em dâu... Hiện tại xem ra là hoàn toàn không có khả năng rồi.”

Nghe được lời nói của anh ta, Nguyên Tiểu Thu nghiêm sắc mặt, giọng điệu không tán thành nói: “Ông chủ, lời này của anh nói sai rồi.”

“Hả? Tôi nói sai ở đâu chứ?”

“Không phải là xem ra hoàn toàn không có khả năng,” Cô cười nói, nhưng ý cười chưa đạt đến đáy mắt, “Mà là ngay từ đầu đã hoàn toàn không có một chút khả năng nào.”

Cô sẽ suy xét đến cái tên phiên phức kia? Kiếp sau cũng không có khả năng.

Cũng Trường Thanh nghe thấy câu trả lời của cô, trừ bỏ á khẩu không nói được gì ra, ở trong lòng cũng ngầm cười khở.

Xem ra thư ký Nguyên vô cùng vô cùng chán ghét Thì Thanh! Kế hoạch muốn tác hợp hai người này với nhau của anh ta và vợ không có hy vọng rồi.

ĂN CHẮC NGƯỜI ĐÀN ÔNG TỐT

Mã Kì Đóa
dtv-ebook.com

Chương 3

Sau khi trải qua bị Củng Thì Thanh quấy nhiễu, Nguyên Tiểu Thu tâm trạng t ầ t ệ v ềđến nhà mới nghĩ đến. Hôm nay cô không cùng bạn trai Sài Ngạn Quân đi ăn đ ồăn Trung Quốc, nhưng anh vậy mà cũng không gọi điện thoại tới.

Như vậy không quá giống tình lữ đang trong giai đoạn yêu đương cu ờng nhiệt đầu nhĩ!

Tình lữ đang trong giai đoạn yêu đương cu ờng nhiệt không phải là nên ngọt ngọt ngào ngào ngay cả tách nhau nửa phút cũng không được, vượt qua một giờ nhất định phải nhanh chóng gọi điện thoại nói mấy lời ngọt ngào nể da gà mới được hay sao?

Chẳng lẽ những hành động này chỉ có trong tiểu thuyết nhằm chán mà tác giả tưởng tượng ra, chứ thật ra thì trên thực tế căn bản sẽ không có người làm như vậy sao?

Đây là lần đầu tiên sau khi tan làm mà Nguyên Tiểu Thu lại vắt hết óc suy nghĩ vấn đề nghiêm trọng liên quan đến bản thân.

Là do anh quá bận quên gọi điện thoại cho cô đúng không?

Đó là một lý do tốt, nhưng là... Nguyên Tiểu Thu nhìn đ ờng h ồbáo thức trên tường, ở Trung Quốc giờ chuẩn lúc này là buổi tối bảy giờ bốn mươi chín phút.

Hiện tại bây giờ bên ngoài đ ầu đã tối đen, dù công trường có phải làm thêm giờ thì bây giờ cũng có thể nghỉ ngơi r ầ!

Lý do bởi vì bận rộn mà không thể gọi điện thoại lập tức bị Nguyên Tiểu Thu phủ định.

Hay là vì tính anh xấu hổ bảo thủ, cho nên chờ cô ‘tích cực chủ động’ gọi điện qua?

Lấy hình thức kết giao của bọn họ đến xem, cái lý do này không thể không có khả năng, trước giữ lại rồi sau khi ngủ dậy sẽ từ từ suy xét.

Sẽ không phải là bởi vì anh... Xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn đấy chứ?

Suy nghĩ đến loại khả năng này khiến trái tim của Nguyên Tiểu Thu không khỏi co rút, trong lòng liêu mang nguy hiểm rửa chính mình miệng qua đen, đồng thời còn cần nguyện việc này không cần phát sinh.

Phi phi! Anh là người đàn ông đầu tiên cô thích, làm sao có thể xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, Nguyên Tiểu Thu này không cần tự mình dọa mình.

Chỉ có đi đâu... Nếu là thật thì làm sao bây giờ?

Suy nghĩ đến chuyện anh một mình cô đơn chịu tổn thương nằm ở trên giường bệnh, hoặc là các loại hình ảnh bi thảm khác, khiến Nguyên Tiểu Thu quản không được ý nghĩ vừa rồi chỉ là giả thiết lung tung mà cô nghĩ đến, vội vàng cần lấy điện thoại di động gọi cho anh.

Chờ đến khi nghe thấy tiếng chuông, trái tim của Nguyên Tiểu Thu gần như ngừng đập.

Lúc Nguyên Tiểu Thu cho rằng chính mình bởi vì trái tim ngừng đập mà chết, may mắn ở một đầu khác truyền đến giọng nói hùng hậu vững vàng của Sài Ngạn Quân.

“Là em...” Thở phả một hơi, Nguyên Tiểu Thu lúc này mới phát hiện chính mình vừa rồi đã không tự giác được nín thở chờ anh nhận điện thoại.

“Ừ, anh biết, có chuyện gì sao?”

Những lời này khiến mày của Nguyên Tiểu Thu cau chặt lại, giờ chiếc điện thoại ra trước mặt, muốn thử xuyên qua điện thoại trừng người đàn ông bên kia.

Cái gì gọi là có chuyện gì sao? Nghe xem, lời này giống như là lời của một người bạn trai khi nhận được điện thoại của bạn gái nên nói sao?

Tuy rằng cô đã không trông cậy vào anh có thể nói ra lời ngon tiếng ngọt gì, như là ít nhất cũng không cần khoa trương thành như vậy, đối xử với người bạn gái như hoa như ngọc là cô giống bà Vương cách vách chứ!

“Không có việc gì thì không thể gọi điện thoại cho anh sao?” Nguyên Tiểu Thu giọng điệu không tốt hỏi lại.

Anh nếu dám nói một từ ‘phải’, bọn họ sẽ đi đứt.

“Không phải... Chỉ là hôm nay em không đến, anh nghĩ rằng em bận việc.” Sài Ngạn Quân thành thật nói, trong lời nói không để ý tiết lộ ra sự quan tâm của anh.

Rống ~ may mắn anh còn chưa ngu ngốc đến cái loại tình trạng này, “Em không bận việc, chỉ là vừa bị một con ru ồi làm phiền có chút tức giận, cho nên ngay cả cơm cũng quên không ăn.”

“Cho dù tức giận cũng phải ăn cơm.” Anh dặn dò.

“Anh... Đây xem như là đang quan tâm bạn gái sao?”

Trái tim cô đập thành thịch, muốn moi được một hai câu lời ngon tiếng ngọt từ trong miệng anh.

Phụ nữ mà! Vẫn cần lời ngon tiếng ngọt của người yêu mới có thể sống càng thêm xinh đẹp, giống như bông hoa, ngẫu nhiên vẫn cần người làm vườn tưới nước bón phân, mới có thể nở càng thêm đẹp!

Chỉ có đi đầu đợi một lúc lâu cũng không thấy anh trả lời, khiến cho cô không khỏi tức giận.

“Đến cùng là có phả hay không?”

“Ừ... Có muốn ra ngoài ăn cơm hay không?” Anh đột nhiên nói đến một cái vấn đề không liên quan, khiến Nguyên Tiểu Thu nhất thời không biết mình có nên tiếp tục hỏi lại không, chỉ có thể ngây ngốc bị anh dắt đi.

“Ừ.” Không biết vì cái gì, cô lại không tự chủ được ngoan ngoãn gật đầu.

“Hai mươi phút sau anh đến nhà đón em.”

“Ừ.”

Mãi cho đến khi điện thoại truyền đến thanh âm tút tút, Nguyên Tiểu Thu vẫn còn ngây ngốc trừng điện thoại ngẩn người.

Như thế nào... Cảm giác giống như cô hoàn toàn bị ăn đến sít sao?

~~~~~

“Ai gọi điện thoại vậy?” Nhan Phúc Hiên thấy bạn thân vẻ mặt vui vẻ nghe điện thoại, thuận miệng suy đoán, “Không phải là bạn gái cậu gọi điện tới đấy chứ?”

“Ừ.” Sài Ngạn Quân hào phóng thừa nhận.

Cái gì? Thật sự đoán trúng? Anh ta vẻ mặt kinh ngạc.

Sài Ngạn Quân giữ mình nhiều năm, cũng sắp có thể thay mình lập một cái đền thờ trinh tiết, vậy mà lại có bạn gái? Chuyện lớn như vậy sao không có ai báo cho anh ta một tiếng.

“Cậu khi nào thì kết giao bạn gái? Cô ấy là người như thế nào? Làm việc gì? Lớn lên như thế nào, còn không mau thành thực khai báo.” Nhan Phúc Hiên một hơi ném ra một đống vấn đề

Thật sự không thể trách anh ta một lần hỏi

quá nhiều, anh ta thật sự rất muốn biết đến tận cùng là người phụ nữ như thế nào, lại có thể làm cho Sài Ngạn Quân gần như đã đắm chìm trong công việc cùng sở thích thừa nhận là bạn gái.

“Chuyện thời gian trước người rất tốt, là một thư ký.” Câu trả lời ngắn gọn, súc tích.

“Người rất tốt?” Trả lời không rõ ràng như vậy, sao có thể thỏa mãn sự quan tâm to lớn của anh ta đây! “Là tốt như thế nào?”

Là bên ngoài? Hay là cá tính? Cậu ta chỉ có một chữ tốt, ai biết đến cùng là cậu ta nói tới cái gì chứ?

“Động như cỏ chạy, tĩnh như xử nữ.” Nhưng ở trong lòng anh cô có thể sánh bằng Lạc Thần*. Đây có lẽ là trong mắt tình nhân có Tây Thi, Sài Ngạn Quân về mặt đồ ửng nghĩ.

*Lạc Thần: Lạc Thần là thần sông Lạc Thủy, con sông phía sau thành Lạc Dương. Lạc Thần là vợ của thần Hà Bá. Nàng không những nổi tiếng vẻnhan sắc tuyệt trần mà còn vì điệu múa say đắm lòng người. Hà Bá là em trai của Hậu Nghệ, tuy đã có vợ, nhưng lại đem lòng yêu chị dâu là Thường Nga. Vào những đêm trăng sáng, thần Hà Bá thường ng ồi ngắm nhìn Cung Quảng Hằng và nhớ về Thường Nga. Cũng giống như chồng mình, Lạc Thần lại đem lòng yêu anh chồng là Hậu Nghệ. Không may, mọi chuyện bị phát hiện, nàng bị đẩy xuống trần gian để chịu kiếp nạn tình duyên của người phạm trần. Lạc Thần chuyển kiếp thành Chân Mật có sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành, báo hiệu cuộc đời có bao đau khổ. (Ngu ần Wikipedia)

“Xin nh ờ! Không cần dùng văn nói với mình, mình học là thiết kế kiến trúc, chứ không phải là người học văn được hun đúc văn học mấy ngàn năm của Trung Quốc như cậu có được hay không.” Nhan Phúc Hiên lớn tiếng khác ng ị.

Không sai! Người đàn ông một tháng chỉ ít cũng có nửa tháng đầu ở công trường này, chính là một đại tài tử hệ Trung văn không hơn không kém, nhưng bình thường khi nói ra tuyệt đối sẽ không có người tin tưởng,

bởi vì có ai học văn mà sẽ vì khởi nghiệp của gia đình mà ngày ngày ngậm mình ở công trường?

Nếu không phải anh ta là người tốt nghiệp cùng một trường, đánh chết anh ta cũng sẽ không tin tưởng cái người vừa nhìn đã cho rằng đó là một công nhân khuôn vác xi măng, vậy mà lại chính là sinh viên tài cao hệ Trung văn, bây giờ lại còn là giảng viên mà các trường đại học tranh nhau mời đến giảng bài.

Vì cái gì mà không phải là giáo sư chuyên trách?

Bởi vì ông anh này còn phải đến công trường, hơn nữa thời gian nghiên cứu của cậu ta quá ít, nhiều lắm cũng chỉ có thể làm giảng sư khách mời, ngẫu nhiên mới có buổi tọa đàm.

Đương nhiên anh ta cũng biết trông mặt mà bắt hình dong là cực kỳ không tốt! Nhưng là cũng không thể trách anh ta trông mặt mà bắt hình dong chứ?

Mọi người nhìn thấy Sài Ngạn Quân thì có chín người không tin tưởng anh ta không phải là công nhân lao động tay chân, còn lại người kia là vì ánh mắt không nhìn thấy, chỉ có thể trông chờ vào âm thanh để phán đoán.

Thân cao hơn 1m8, dáng người cao lớn mạnh mẽ, có thể sánh với tuyển thủ đấu vật, bởi vì trong nhà làm kiến trúc xây dựng, lại thường làm cho toàn thân của chính mình dính đầy bùn đất, còn có khuôn mặt thô kệch lại dãi nắng dầm sương, khiến người ta không nhìn ra cậu ta kỳ thật còn chưa đầy ba mươi tuổi. Cả người cậu ta mặc kệ là nhìn từ trên xuống hay là xoay qua xoay lại, thế nào cũng không có một chút hơi thở nên có của người học văn.

“Đơn giản mà nói, chính là cá tính vô cùng, cởi mở nhưng lại cực kỳ dẹt dẹt.” Chỉ là thường làm ra một ít chuyện cười mà thôi.

“Nghe qua giống như không tề, chỉ là người phụ nữ tốt như vậy cậu gặp được ở đâu? Nhan Phúc Hiên khó hiểu hỏi.

Cậu ta bình thường trừ bỏ ở công trường, thì chính là dùng thời gian vào việc nghiên cứu tinh túy của lịch sử văn hóa lâu đời, gần như là không có cơ hội cùng người khác phái giao tiếp, tới cùng là từ đâu sinh ra cô bạn gái này?

Anh ném ra một đáp án làm người ta chấn kinh: “Nhà hàng buffet bên cạnh công trường.”

Cái gì? Nhà hàng buffet?

“Cậu không nói nhảm chứ?” Nhan Phúc Hiên cảm thấy chính mình hôm nay sẽ có thể vì quá độ kinh ngạc, dẫn đến cảm bị rơi xuống không có khả năng khép miệng lại.

Cần lấy chìa khóa xe, Sài Ngạn Quân vòng qua bạn thân chịu đủ chấn kinh, định lái xe đi đón người đẹp dùng bữa tối, trước khi đi vẫn còn không quên ném chìa khóa nhà mình cho người đàn ông vẫn còn đang đứng sững sờ kia.

“Đi trước, giúp mình khóa cửa lại!” Nói xong, anh liền xoay người đi ra khỏi cửa.

Mãi cho đến khi ngoài cửa sổ truyền đến thanh âm khởi động chiếc xe vận tải cũ kĩ của Sài Ngạn Quân, sau khi xe đã đi xa, Nhan Phúc Hiên vẫn còn ngơ ngác đứng tại chỗ suy nghĩ.

Không có thiên lý! Ngay cả ‘trạch nam’ như cậu ta cũng được bạn gái, vì cái gì mà anh ta vẫn là chim lẻ cánh chứ?

Đây... còn có thiên lý sao?

Vụng trộm dò xét bạn trai ngỗ ở ghế lái, Nguyên Tiểu Thu càng ngày càng cảm thấy mình không hiểu người đàn ông Sài Ngạn Quân này.

Ví dụ như, rõ ràng là anh hẹn cô đi ăn cơm, cô còn đặc biệt đứng ở trước tủ quần áo chọn này chọn kia, cuối cùng chọn một bộ âu phục mà

bình thường khi đi ra ngoài cô tuyệt đối sẽ không mặc, kết quả thì sao? Anh chỉ nhìn thoáng qua, cái gì cũng chưa bày tỏ đã bảo cô lên xe.

Cái này cũng liền thôi, ngay cả ăn cơm ở đâu cũng khiến cô rất rất ngạc nhiên.

Bọn họ lấy xe xuất phát từ trong thành phố, đi qua mấy nhà hàng, nhưng anh trừ bỏ đèn đỏ ra thì vẫn chưa dừng lại, tiếp theo lại đi qua chợ đêm, anh vẫn không dừng, sau đó từ từ đến khi rời khỏi nội thành, từ từ đi về phương hướng mà cô hoàn toàn không biết.

Cô nhìn ra phía phong cảnh ngoài cửa sổ, phải nói là ‘một mảnh tối đen’.

Rất căng r ối! Bây giờ bọn họ đang đi trên đường thậm chí ngay cả đèn đường cũng không có, anh định dẫn cô đến chỗ đất cằn sỏi đá nào ăn cơm đây?

“Xin hỏi một chút, anh định mang em đi bán sao?” Nguyên Tiểu Thu vẻ mặt thật sự hỏi người đàn ông đang lái xe kia.

Thật sự không thể trách cô có nghi ngờ này, nhìn vị trí bây giờ của bọn họ, không cần nói là nội thành, căn bản chính là ở nông thôn thôi! Ngoài cửa sổ xe truyền đến tiếng ếch kêu, lớn đến có thể sánh bằng dàn hợp xướng r ối!

Anh nghe thấy vấn đề của cô nhưng chỉ cười cười, trấn an nói, “Sắp đến chỗ hôm nay chúng ta ăn cơm r ối.”

“Anh xác định sao?” Cô vẫn còn tràn đầy nghi ngờ.

“Vô cùng xác định.” Sài Ngạn Quân đưa tay chỉ chỉ cái nhà ba gian có ngọn đèn mỏng manh phía trước, “Bên kia chính là đích đến hôm nay của chúng ta.”

~~~~~

“Hô hô ~~ sao lâu vậy không thấy cậu đến chỗ này của anh ăn cơm, kết quả vừa tới liền mang theo một vị tiểu thư ha!” Một cái tát vỗ vào trên lưng Sài Ngạn Quân, giọng nói to mang theo n ững đậm chất giọng địa phương còn to hơn cả tiếng ếch kêu bên ngoài.

“Anh Vương, chính là lâu rồi chưa tới nên mới muốn đến đây nhìn xem.” Anh lộ ra nụ cười khó có được, hào sảng đáp lại, “Đây là bạn gái em, Nguyên Tiểu Thu.”

“Xin chào, em là Nguyên Tiểu Thu.” Cô bày ra tư thái tao nhã, treo lên nụ cười yếu ớt gật đầu.

“Rất vui khi được gặp em.” Anh Vương ái muội liếc mắt nhìn anh, “Nhóc con, là dùng cách gì lừa gạt được con gái nhà người ta đấy?”

Sài Ngạn Quân đỏ mặt sờ sờ đầu không có biện pháp trả lời, còn Nguyên Tiểu Thu thì là vừa thẹn vừa vui mừng giận liếc anh một cái, tình ý yên lặng ở trong không trung.

Thấy cô dâu mới thẹn thùng đến không thốt lên lời, anh Vương cũng không hỏi nhiều, trong lòng hiểu rõ, chuyển sang chuyện khác hét to gọi vợ ở trong phòng, “Vợ ơi xào mấy món ngon, hôm nay phải cùng em Sài uống một chén.”

“Biết! Đã sớm bắt đầu chuẩn bị rồi!”

“Đến đến đến! Khó có được cậu dẫn bạn gái xinh đẹp như vậy đến, hôm nay chúng ta nhất định phải sảng khoái uống một chén.”

Dưới ánh trăng, tiếng ếch kêu, hai người đàn ông ngồi bên cạnh bàn trà pha trà, vừa dùng trà vừa vui vẻ nói những chuyện gần đây, còn hai người phụ nữ sau khi ăn cơm xong cũng dời đầu uống của chính mình sang một bên khác, nói chuyện riêng của phụ nữ.

“Cậu ấy thật sự là một người đàn ông tốt đúng không?” Chị Vương mỉm cười chỉ chỉ Sài Ngạn Quân thủy chung mang theo nụ cười tao nhã,

“Mặc dù có chút không hiểu phong tình.” Nếu không cũng sẽ không để cô gái xinh đẹp như vậy ở bên này cùng chị nói chuyện phiếm.

Nguyên Tiểu Thu lộ ra cười khở, “Không phải có chút, em nghĩ, em sắp bị không hiểu phong tình của anh ấy bức đến giới tay đầu hàng rồi.”

Cô có thể thông cảm cho anh không lãng mạn, nhưng là bọn họ lần đầu tiên hẹn hò, người bạn gái là cô cứ như vậy bị ném sang một bên, mà anh chỉ lo chính mình vui vẻ tán gẫu, khiến cho cô không biết nên nói gì đối với loại tình huống này cho đúng.

Thấy cô mặt ủ mày chau, chị Vương lấy giọng điệu của người từng trải nói, “Thực ra đàn ông bọn họ cũng không phải là không hiểu phong tình, huống chi cho đến bây giờ cậu ấy cũng chưa từng dẫn cô gái nào đến chỗ chúng ta, em là người thứ nhất, lần này đã nói lên địa vị của em trong lòng cậu ấy tuyệt đối bất đồng đúng không?”

“Thật vậy chẳng?” Đầu ngón tay kia có trong sạch như vậy?

“Thật sự.” Vỗ vỗ tay cô, chị Vương tiếp tục nói cho cô biết các bí mật nhỏ liên quan đến Sài Ngạn Quân, “Em chẳng những là cô gái đầu tiên cậu ấy dẫn đến, cũng tuyệt đối là cô gái cậu ấy vô cùng quan tâm.”

“A? Vậy quan tâm của anh ấy cũng quá không có cảm giác tồn tại rồi!” Bằng không sao cô không cảm giác được đây? ԸԸԸ☆L☆ԸԸԸ

“Đàn ông chính là thâm trầm, có chuyện cũng không nói ra ngoài, bằng không chờ một chút nữa em hơi quay đầu, ánh mắt nhìn trộm phương hướng của cậu ấy sẽ biết.” Chị Vương ái muội nói.

Như vậy là có thể nhìn thấy quan tâm và chú ý của anh.

Nguyên Tiểu Thu nửa tin nửa ngờ làm theo lời chị Vương, hơi hơi quay đầu, dùng khước mắt nhìn Sài Ngạn Quân vẫn đang nói chuyện phiếm, lại nhìn thấy trong lúc anh nói chuyện thỉnh thoảng sẽ liếc về phía cô, nhu tình trong ánh mắt kia đủ để say lòng người.

Anh... Anh khi nào thì dùng ánh mắt khiến người ta thẹn thùng này nhìn cô?

“Xem ra em cuối cùng cũng chú ý đến động tác nhỏ của cậu ấy, mặc dù vừa mới bắt đầu cậu ấy là nói chuyện với ch ồng chị, nhưng là ánh mắt vẫn không ngừng liếc trộm em, như là sợ chị nuốt em vào bụng vậy.” Chị Vương trêu chọc nói.

Ánh mắt của người trẻ tuổi chính là không giống, khiến cho Obasan ng ồi bên cạnh như chị cũng bị thẹn thùng lây.

“Kia... nào có khoa trương như vậy đâu!” Vụng trộm dò xét liếc anh một cái, Nguyên Tiểu Thu thẹn thùng trả lời.

“Có khoa trương như vậy hay không, chờ đến khi hai người các em ở chung một chỗ chẳng phải sẽ biết sao?” Chị Vương giọng điệu ái muội cười.

Còn chưa kịp hỏi xem chị đây là có ý gì? Thì chị Vương lại đột nhiên đứng lên, đuổi đuổi cái lưng mỗi, sau đó lớn tiếng nói.

“A a~~ Tôi cũng không còn trẻ tuổi r ồi! Mới muộn một chút chưa ngủ li ền không chịu nổi, vẫn là để cho người trẻ tuổi cùng nhau tán gẫu thôi! Đi nào! Đi nào! Lão già đi ngủ thôi!”

“Từ từ, tôi còn có lời muốn cùng em Sài tán gẫu.”

“Tán gẫu cái gì? Không đi ngủ sớm mai dậy mà bu ồn ngủ thì đừng có kêu đó!”

Nói xong, chị Vương không để ý đến ý nguyện của ch ồng, tự mình kéo ông về phòng, còn quay đầu lại nháy mắt với Nguyên Tiểu Thu, cổ vũ cô nắm chắc cơ hội, cùng người đàn ông chỉ biết liếc trộm kia xúc tiến tình cảm.

Ít đi vợ ch ồng chị Vương, hai người mỗi người ng ồi một bên, đột nhiên lâm vào yên lặng, không biết nên mở miệng phá vỡ cục diện bế tắc

này như thế nào.

“Cái kia...”

“Em...”

“Anh nói trước đi.”

“Em nói trước đi.”

Không hẹn mà cùng nói lời ăn ý, nhất thời lại khiến hai người rơi vào trăn mặc.

Sau cùng vẫn là Nguyên Tiểu Thu thiếu kiên nhẫn, lần thứ hai mở miệng phá vỡ trăn mặc khiến người ta hít thở không thông này, “Anh cảm thấy hiện tại chúng ta giống như một đôi tình lữ đang kết giao sao?”

“Cái gì?” Anh lộ ra biểu tình nghi hoặc.

“Em nói, anh không thấy là chúng ta như vậy rất không giống một đôi tình lữ đang kết giao sao?” Khiến lại tính tình lặp lại vấn đề quan trọng cô vừa nói một lần nữa. Hôm nay cô nhất định phải nói cho anh biết, phụ nữ không phải là động vật dựa vào biểu hiện kín đáo liền thỏa mãn.

Sài Ngạn Quân nghe vấn đề của cô, ngu ngơ không biết nên đáp lại thế nào.

Bọn họ không giống tình lữ sao? Vậy như thế nào mới đúng là biểu hiện mà cô cho rằng tình lữ bình thường nên có? Chuyện này đối với người có kinh nghiệm về tình yêu quá thấp như anh mà nói, thật sự là một vấn đề có độ khó cao.

Giữa trưa bọn họ sẽ cùng nhau ăn cơm, sẽ tâm sự một chút về công việc hoặc một số việc vặt trong sinh hoạt, bọn họ còn làm một số động tác thân mật, thậm chí anh còn muốn giới thiệu cô với bạn tốt, như vậy vẫn chưa được xem là biểu hiện mà tình nữ nên có sao? Anh thật sự không có biện pháp lý giải.

“Anh cảm thấy... như vậy không có gì không đúng cả!” Gãi gãi đầu, Sài Ngạn Quân vẫn là vẻ mặt ngu ngơ.

Nguyên Tiểu Thu thấy khuôn mặt tuấn tú ngăm đen của anh lộ ra khó hiểu, cô liền biết nếu mình không kê đơn mạnh, có lẽ anh vẫn không có biện pháp lý giải trọng điểm trong lời nói của cô ở chỗ nào.

“Được rồi! Vậy em đổi cách hỏi khác, anh cảm thấy em không có biện pháp gọi lên dự vọng của anh sao?” Thế này là đủ trực tiếp rồi phải không?

Đúng thôi! Ngay cả phụ tử (thầy giáo) cũng nói thực sắc tính dã, sao anh lại vẫn như cộc gỗ không hiểu được tình thú đây!

Nghe thấy lời nói kinh hãi thế tục của cô, ly trà vốn đang đặt trong tay Sài Ngạn Quân thiếu chút nữa thì văng ra ngoài, người cũng suýt ngã khỏi ghế.

“Em, em nói cái gì... Cái kia anh...”

“Đừng chỉ nói em rồi lại anh.” Nguyên Tiểu Thu xông lên trước túm lấy áo anh, để cho hai người trực tiếp đối mặt, dũng cảm hỏi, “Cho em một đáp án rõ ràng, là có thể hay là không thể?”

Ứng hồng trên mặt anh có thể dùng bóng đêm che dấu, nhưng tiếng tim đập như sấm lại không cách nào không chế, “Có thể...” Thanh âm tuy rằng chỉ nhỏ như tiếng muỗi kêu, nhưng đáp án vẫn rõ ràng truyền tới trong tai Nguyên Tiểu Thu.

“Nếu có thể, vì sao anh lại không có phản ứng nên có của tình lý? Anh nói, anh nhìn thấy em chẳng lẽ lại không có kích thích muốn hôn em sò soạng em, thậm chí làm chuyện hơn cả hôn sao?” Mỗi lần bọn họ gặp mặt đầu chỉ ôm nhau rồi nói chuyện phiếm, trừ công việc ra thì chính là mấy việc vặt vãnh, cái này cùng bạn bè có gì khác nhau chứ?

Hôm nay cô nhất định phải dạy bảo tên đầu ngan không hiểu phong tình này thật tốt, thân là một người bạn trai tốt nên có biểu hiện thế nào mới

tính là đủ tư cách.

“Nhưng là chúng ta kết giao còn chưa được hai tháng...” Đối với người bảo thủ như anh mà nói, hiện tại vẫn chỉ nên tới giai đoạn nắm tay, ôm đã hành vi anh cảm thấy vô cùng quá mức rồi.

“Vứt bỏ cái quy tắc kết giao chậm chạp kia của anh đi, rồi đi theo nhịp bước của em.”

“Em... Nhịp bước của em?”

“Không sai! Bạn trai của em, bạn gái của anh cảm thấy chúng ta đã kết giao được hơn một tháng, hiện tại hẳn là có quy ền lợi bắt đầu n ữ hôn đầu tiên của chúng ta.” Nguyên Tiểu Thu vứt bỏ r ệt r ệt của phái nữ, chủ động yêu cầu.

Tuy rằng ánh mắt ngay thẳng của anh khiến cô thẹn thùng không thôi, nhưng chỉ nhìn không thôi là không đủ, nhìn theo loại bước đi này của anh mà nói, bọn họ không biết phải đợi đến khi nào mới có thể phát triển thêm một bước mới.

Hôm nay nếu đã muốn nói rõ ràng, thì cô cũng không muốn lại tiếp tục dẫn đo sự r ệt r ệt của thiếu nữ gì đó nữa, dù sao ngay từ đầu, trước mặt anh cô đã không còn hình tượng gì đáng nói. Huống chi, chị Vương cũng đã đặc biệt tạo cơ hội cho cô, không dứt khoát một chút để hai người bước ra khỏi tình yêu lý tưởng thuần khiết thì còn phải đợi đến khi nào.

Không biết khi nào thì, vốn chỉ túm lấy áo cô đã ng ẩ lên đùi anh, ngửa cổ chờ anh đáp lại.

“Mau lên nào!” Thấy anh vẫn kéo dài dây dưa, Nguyên Tiểu Thu nhin không được thúc giục.

Anh không biết muốn cô vứt bỏ r ệt r ệt làm ra loại hành vi này, phải cần dũng khí rất lớn à?

Còn tiếp tục để anh kéo dài dây dưa như vậy nữa, dũng khí của cô cũng sắp chạy hết rồi!

“Nhưng là...” Sài Ngạn Quân vẫn còn do dự.

“Lại nhưng là nữa chúng ta liền chia tay.” Cô đưa ra đòn sát thủ.

Sài Ngạn Quân không khỏi khẽ thở dài, nhẹ nâng cằm cô lên, phủ môi mình lên trên đó.

Nụ hôn của anh nhẹ nhàng còn mang theo hương trà nhàn nhạt anh vừa uống, cực kỳ ngọt cực kỳ dịu dàng, trong tích tắc môi của hai người chạm vào nhau đấy, Nguyên Tiểu Thu ở trong lòng nhanh chóng đưa ra lời bình.

Chưa được bao lâu anh đã muốn kết thúc nụ hôn khẽ này, nhưng cô vẫn còn chưa thỏa mãn với loại cảm giác vui vẻ này, làm sao có thể để anh đi dễ dàng như vậy, vì vậy đôi tay giữ chặt gáy anh, để cho hai người mặt chạm mặt, không cách nào kéo ra khoảng cách.

“Bạn trai... Không thể qua loa như vậy đâu!”

Nói xong, cánh môi hai người như có như không cọ xát, lần thứ hai cọ xát Sài Ngạn Quân gần như phá vỡ nguyên tắc bảo thủ mình, anh nuốt một ngụm nước bọt, sau đó lại cùng cô môi dính môi.

Sau khi có lần tiếp xúc đầu tiên, tiêu chuẩn lễ giáo đã sớm mọc rễ trong đầu Sài Ngạn Quân từ từ biến mất, làm cho nụ hôn này ít đi vài phần nhu tình, nhiều hơn vài phần cuồng nhiệt cùng thăm dò.

Anh từ từ mút cánh môi của cô, sau đó chậm rãi vươn lưỡi cùng cô quấn giao, anh vô cùng nhiệt tình hôn cô, thậm chí chủ động giữ lấy gáy cô, để cho môi hai người không có cơ hội tách ra, tuy nhiên anh có thể cảm nhận được sự trúc trắc của cô, nhưng anh vẫn rất kiên nhẫn dẫn dắt cô thể nghiệm tiếp xúc ngọt ngào thuộc về tình nhân.

Từ trúc trắc cùng cứng ngắc ban đầu, cô từ từ theo sự dẫn dắt của anh nắm giữ được kỹ xảo, thậm chí chủ động vùi lấy anh, làm cho chính mình

càng tiến sát vào trong lòng anh, để thân hình hai người gắt gao kề nhau.

Không được... Không thể tiếp tục nữa... Trong đầu anh phát ra âm thanh cảnh cáo.

Sài Ngạn Quân đẩy mạnh cô ra, thiếu chút nữa khiến Nguyên Tiểu Thu vẫn đang chìm đắm trong nụ hôn tuyệt mỹ ngã xuống đất, tuy rằng ở giây cuối cùng anh vẫn kéo được cô lại, nhưng vẫn tránh không được đổi lấy cô chịu đủ hoảng sợ.

Thở gấp từng hơi, tuy rằng kéo được cô lại, nhưng là anh cực kỳ lý trí thay hai người giữ lại một đoạn khoảng cách.

Trời mới biết nếu vừa rồi bọn họ còn tiếp tục kéo dài, có thể thật sự xảy ra chuyện không nên phát sinh ngay ở trong sân nhà người ta hay không.

Lúc này, anh đột nhiên cảm thấy hoài nghi tự chủ mà mình vẫn luôn lấy làm tự hào chạy đi đâu rồi? Bằng không vì sao từ sau khi gặp cô, anh liên bắt đầu càng ngày càng khó kiềm chế cảm xúc cùng thân thể của chính mình?

Anh ánh mắt phức tạp nhìn cô, sau cùng rốt cuộc cũng tìm được đáp án trong đủ loại dấu hiệu, “Tiểu Thu...”

“Hả? Sao vậy?” Tuy rằng vừa rồi thiếu chút nữa bị anh đẩy ngã xuống đất, nhưng là xem trên phần anh đúng lúc kéo cô trở về, cô vẫn tốt tính đáp lại anh.

“Anh nghĩ... Anh thật sự vô cùng thích em.”

Nguyên Tiểu Thu kinh ngạc miệng mở ra rồi đóng lại, vẫn không nói được câu nào, rất giống một chú ếch ngu ngốc.

Cô bây giờ đang hoài nghi não mình có xảy ra vấn đề hay là lỗi tai xảy ra vấn đề gì hay không? Tên ngạn ngốc mà ngay từ đầu cô đã nhận định có

lẽ cả đời này cũng không nói ra được lời ngon tiếng ngọt, vậy mà lại nói anh thích cô?

Sờ trán anh, cô lo lắng hỏi: “Anh phát sốt sao? Hay là vừa rồi không cẩn thận đụng đầu vào đâu, bằng không làm sao có thể...”

“Anh không sao.” Chỉ là nói anh thích cô, cô có nhất thiết phải bày ra biểu tình không thể tin được như vậy sao? “Tiểu Thu, anh thật sự thích em.”

Anh tin rằng trên đời này sẽ không có cô gái thứ hai nào giống cô, khiến anh phá vỡ nguyên tắc của chính mình.

Trước kia không có, tương lai cũng sẽ không có.

“Anh thật sự không sao chứ?” Cô không xác định hỏi.

“Thật sự.”

“Nếu thật sự thích em thì đồng ý với em một điều kiện.” Nguyên Tiểu Thu bỗng nhiên nghiêm túc nói.

Thấy cô vẻ mặt nghiêm túc, Sài Ngạn Quân cũng thật sự lắng nghe, trợn mắt sừng sững đối mặt với câu nói tiếp theo của cô.

“Lần sau khi anh muốn nói lời ngon tiếng ngọt, có thể không cần nhíu mày, giọng nói không cao không thấp không phập phồng không?”

Như vậy, xem ra căn bản không giống như là đang nói lời ngon tiếng ngọt, cảm giác giống như huấn luyện viên đang phát biểu, một chút cảm tình cũng không có!

Hướng chỉ mặt anh lại tang thương, thật sự rất giống huấn luyện viên đang dạy đó!

Sài Ngạn Quân cảm thấy trán mình rơi xuống từng vạch đen. Anh lần đầu tiên trong đời nói yêu, mà cứ như vậy bị đập hỏng.

Ài... Nhưng là trừ bỏ nói không dám và anh sẽ cải thiện ra, anh còn có thể nói cái gì đây?

ĂN CHẮC NGƯỜI ĐÀN ÔNG TỐT

Mã Kì Đóa
dtv-ebook.com

Chương 4

“Hôm nay anh phải tăng ca hả? Vậy em giúp anh mang bữa tối đến có được hay không?” Giọng mềm mại của cô gái hỏi.

“Sợ em quá mệt mỏi? Không sao mà! Có thể cùng anh ăn cơm làm sao có thể mệt chứ?” Lại thêm một câu hờn dỗi.

“Cái gì? Anh muốn đi làm việc, vậy... Chúng ta buổi tối nói chuyện.” Giọng điệu rõ ràng đã xuống rất nhiều, nhưng là dường như người đàn ông ở đầu bên kia điện thoại nói đùa gì đó làm cô lại nở nụ cười, “Được rồi! Em biết mà, em sẽ chú ý cẩn thận, đừng quá lo lắng! Bye!”

Cúp điện thoại, người nào đó vẫn còn lưu luyến không rời nhìn điện thoại cười ngây ngô, như là đắm chìm trong cuộc điện thoại vừa rồi mà vẫn chưa hề được hờn.

Đây thật sự là thư ký Nguyên vẫn luôn bình tĩnh của anh ta sao? Cũng Trường Thanh vẻ mặt không thể tin nhìn người phụ nữ ngẩng ở vị trí thư ký vẻ mặt cười ngọt ngào.

Suy nghĩ đến đoạn nói chuyện ngọt ngào vừa rồi, anh ta thiếu chút nữa cho rằng nơi này là rạp chiếu phim lúc tám giờ, khiến anh ta không nhận được cả người run rẩy tiếp theo nổi da gà.

Ho nhẹ hai tiếng, Cũng Trường Thanh muốn đánh thức thư ký rõ ràng đã lún sâu vào trong bưng bùn tình yêu của mình.

“A? Ông chủ à! Có chuyện gì sao?” Hơi thu liễm chút tươi cười, Nguyên Tiểu Thu bày ra thái độ chuyên nghiệp.

“Tài liệu ghi lại hội nghị ngày hôm qua...”

“Đã sửa sang xong, cộng thêm tài liệu ghi lại bằng tiếng Anh và tiếng Nhật cũng đều chỉnh sửa tốt, xin hỏi fax qua cùng một lúc sao?” Mở ra tập tài liệu trên bàn, nhanh chóng rút ra tài liệu theo lời anh ta, động tác của cô lưu loát liền mạch khiến anh ta không có biện pháp phản ứng.

Tất cả đều đã chuẩn bị tốt rồi sao? Trong ấn tượng của anh ta, tài liệu ghi lại hội nghị họp qua webcam của công ty trước đây ít nhất cũng gần năm mươi trang một phần, chỉ chút danh từ riêng còn thêm ba thứ tiếng Trung Anh Nhật trộn lẫn, cho dù là nhân viên chuyên nghiệp tới chỉnh sửa, cũng phải mất thời gian từ hai đến ba ngày.

Mà ngày hôm qua bởi vì nhân viên chuyên môn phụ trách ghi lại hội nghị xảy ra tai nạn xe cộ, nhất thời không thể tới, anh ta mới thử tìm thư ký Nguyễn thay mặt ghi lại, nhưng dù sao cô cũng chưa từng phụ trách qua công việc về phương diện này, anh ta mới muốn thử hỏi xem cô có cần thêm hỗ trợ hay không, không nghĩ tới cô đã xử lý xong tất cả mọi chuyện luôn rồi!

“Từ từ, tôi trước xem một chút.” Cũng Trường Thanh nhận lấy tài liệu đã chỉnh sửa xong nhanh chóng xem, càng xem lại càng cảm thấy hưng phấn.

Chẳng những tài liệu được sắp xếp ngay ngắn trật tự, thậm chí còn có dấu hiệu ghi lại trọng điểm, làm cho người vừa đọc là hiểu ngay, năng lực sâu không lường được như vậy, khiến cho anh ta càng ngày càng cảm thấy cô chỉ làm một thư ký thật sự là quá đại tài tiểu dụng.

Nhân tài như vậy nếu như vẫn luôn ở lại công ty...

“Thư ký Nguyễn, có cân nhắc thăng chức làm trợ lý cho tôi hoặc thăng chức làm quản lý hay không, tiền lương không chỉ gấp hai gấp ba lần bây giờ, phúc lợi cũng sẽ tốt hơn, muốn cẩn thận suy xét một chút hay không?” Anh ta thật sự hỏi.

Trước đây không phải là chưa từng nghĩ qua chuyện này, nhưng đây là lần đầu tiên anh ta thật sự nói ra.

Nguyên Tiểu Thu đối với đề nghị của Cung Trường Thanh nghĩ cũng không thêm nghĩ đã trực tiếp cự tuyệt.

“Ông chủ, chuyện này xuất hiện trước khi tôi có bạn trai, tôi sẽ cực kỳ sẵn sàng đáp ứng anh, nhưng bây giờ đối với tôi mà nói thì tiền tài tuy đáng quý, nhưng tình yêu còn có giá cao hơn! Cho nên tôi chỉ có thể cự tuyệt thôi!”

Bạn trai? “Là người vừa mới nói chuyện qua điện thoại với cô?”

“Ai ôi ~ ông chủ nghe được à!” Nguyên Tiểu Thu cười đến vẻ mặt ngọt ngào.

“Cùng bạn trai dạo này tình cảm không tệ?” Cung Trường Thanh không để ý lắm hỏi.

“Dạo này cũng không tệ lắm.” Cô không thể che hết vui sướng, khóe mắt cũng mang theo ý cười.

Từ sau cái đêm kia, ngan ngực dưới sự kiên trì dày bảo của cô, bắt đầu hiểu được cái gì gọi là , tuy rằng đi đầu này khiến một tháng gần đây tiền điện thoại của cô tăng mạnh, nhưng có thể đổi được bạn trai thông suốt, cô cảm thấy tiền này tiêu thật sự rất đáng.

“Cái gì? Hóa ra cô vẫn còn cùng quản đốc kia ở cùng một chỗ?”

Nguyên Tiểu Thu vừa nghe thấy lời nói vô cùng không dễ nghe này, trước ở lòng mặc niệm “giết người là có tội, giết người là có tội...” mười lần. Mới lần nữa treo lên khuôn mặt cười, giả cười nhìn về phía nhân vật chướng mắt vừa mới đẩy cửa văn phòng đi vào.

“Chủ nhiệm Cung, tôi thích ở với ai thì ở với người đó, đi đầu này không chạm đến quy định của công ty chứ?” Con heo chết tiệt, xem trên phần mi là em trai ông chủ, em chồng của bạn ta mới có thể dễ dàng tha thứ cho mi, bằng không mi đã sớm bị ta đá đến quỳ rạp xuống đập ăn cứt rồi. [nguyên văn tác giả, k phải em thêm.]

“Thì Thanh, ít nói đi, thư ký Nguyên có vòng quan hệ của chính mình.”
Củng Trường Thanh nhìn ra thư ký của mình trợn mắt dựng lông mao, vội vàng lên tiếng cảnh cáo.

“Anh, em cũng không nói sai, không phải anh cũng thường nói thư ký Nguyên là người tài, nếu như có thể luôn ở lại công ty thì tốt rồi, nhưng là nếu cô ấy cùng quản đốc kia ở cùng một chỗ, cái tâm nguyện này của anh sẽ rất khó hoàn thành sao!” Củng Thì Thanh rầm thối chỉ cô, “Huống hồ chị dẫu cũng cố vũ em theo đuổi thư ký Nguyên đó!”

Nghe vậy, Nguyên Tiểu Thu nheo mắt lại, sau đó bình tĩnh nhìn Củng Trường Thanh hỏi, “Ông chủ, hi vọng lời nói của tên ngu ngốc kia, và đoạn sau không phải sự thật?” Nếu là thật, cô sẽ đại nghĩa diệt thân trước rồi sau đó cùng người phụ nữ ngu ngốc kia tuyệt giao!

Cô biết có lẽ ông chủ có suy nghĩ này, bởi vì sau lần nói chuyện lần trước, trong lòng cô đại khái cũng có đề, nhưng cô không nghĩ rằng, thậm chí ngay cả người phụ nữ ngu ngốc kia cũng có loại suy nghĩ ngu ngốc này?

Đôi vợ chồng này xảy ra chuyện gì? Chính mình sau khi kết hôn bị rảnh đến không, liền định thay cô đánh loạn uyên ương?

Là thấy cuộc sống của cô quá dễ chịu có phải hay không? Vậy mà lại cố vũ tên đầu heo nói chuyện không dùng đến não, vô cùng ngu ngốc này theo đuổi cô?

Lần đầu tiên Củng Trường Thanh ở trước mặt thư ký xấu hổ như vậy, bởi vì cho dù muốn phủ nhận nhưng tất cả đều là sự thật.

Anh ta ho nhẹ vài tiếng, “Tiểu Thu, thật ra... Không nghiêm trọng như vậy đâu, chỉ cần là người giỏi, công ty đâu muốn giữ lại, cùng Đóa Đóa không có liên quan –” còn chưa nói xong đã bị Nguyên Tiểu Thu mạnh mẽ cắt đứt.

“Cho nên vừa rồi anh ta nói tất cả đều là sự thật sao?” Giỏi lắm! Hóa ra chỉ có một mình cô không biết vợ chồng ông chủ còn chưa buông tha cho

loại chủ ý ngu ngốc này.

“Đương nhiên là thật.” Cung Thì Thanh vội vàng cướp lời, sau đó cười nói với cô, “cho nên có muốn cân nhắc quãng tên bạn trai kia, sau đó theo tôi cùng một chỗ không?”

“Quãng anh ấy?” Nguyên Tiểu Thu giận quá hóa cười, Cung Trường Thanh cũng nhìn ra không thích hợp, chỉ có em trai anh ta vẫn còn ngây ngốc đợi, “Muốn tôi quãng bạn trai bây giờ để ở chung một chỗ với anh?”

Cung Thì Thanh gật đầu như già tởm.

“Bây giờ tôi có thể nói đáp án cho anh biết.” Nụ cười kéo đến mức to nhất, Nguyên Tiểu Thu cần túi xách của chính mình mạnh mẽ đập vào người anh ta, “đợi đến kiếp sau đi!” Không! Phải nói là vĩnh viễn cũng không có khả năng.

Thu lại túi xách đánh người, cô một bụng lửa giận đi tới ngưỡng cửa, khi đi qua trước mặt Cung Trường Thanh, trưng ra nụ cười khó coi, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Ông chủ, ‘tâm lý’ tôi không thoải mái, xin nghỉ bệnh, ‘tạm thời’ không quay lại đi làm.”

Nguyên Tiểu Thu phẫn hận nên bước đi trên đường cái, sau cùng cô vẫn dưới sự vô ý thức, đi tới công trường bây giờ của Sài Ngạn Quân.

Nhóm công nhân rơi m òhôi di chuyển nguyên vật liệu tới tới lui lui, vất vả bước từng bước, di chuyển trong không gian tràn đầy bụi rác, đây là thế giới Nguyên Tiểu Thu chưa từng tiếp xúc qua.

Hoàn cảnh dơ dáy bẩn thỉu như vậy, xem ra đúng là một muốn chết, nhưng chẳng lẽ bởi vì cái dạng này mà bị người kỳ thị sao?

Quản đốc thì sao? Chẳng lẽ cả người anh ta mặc tây trang, sau đó cả ngày hết ăn chơi rồi lại ng ồi đi đầu hòa, là có thể coi thường người khác như vậy sao?

Càng nghĩ đến tên đầu heo kia lại càng tức giận, nhin không được đập vào cây cột điện cách mình một bước.

“Em đang làm gì vậy?”

“Ai vậy?” Quay đầu thì thấy Sài Ngạn Quân đang dùng vẻ mặt khó hiểu nhìn cô.

Không... Không phải đâu! Để anh nhìn thấy bộ dáng thô lỗ lại không có khí chất của cô rồi ư?

Vội vàng kéo váy, chỉnh lại mái tóc bởi vì đi dạo lâu nên có vẻ rối, sau đó miễn cưỡng nặn ra nụ cười như không có việc gì, “Không có gì... Em có làm gì đâu...”

“Nhưng là anh thật giống như nhìn thấy...”

“Không thấy đâu! Không thấy được! Vừa mới anh cái gì cũng chưa nhìn thấy! Đó là bởi vì thời tiết quá nóng nên xuất hiện ảo giác thôi!” Nguyên Tiểu Thu chết cũng phải cứng rắn chối, chính là không muốn để hành động đá cột điện cùng cô nhắc lên một chút quan hệ nào. ☺ peace ☺

“Phải không?” Anh cũng không hỏi tiếp, thấy gương mặt cô lộ ra vẻ mệt mỏi liền quan tâm hỏi: “làm sao có thể đi qua đây? Không phải là còn chưa tan tã sao?”

“Không có việc gì.” Nghĩ đến đầu heo kia, cô không nhin được tức giận, bĩu môi trả lời.

“Thật sự không có việc gì?” Sài Ngạn Quân hỏi lại một lần nữa, ánh mắt dịu dàng chăm chú nhìn cô.

Làm sao có thể không có việc gì chứ? Vừa rồi anh đi lại trên công trường, thì thấy một bóng dáng rất giống cô đang đứng ngơ ngác ở phía dưới, toàn thân lộ ra vẻ cô đơn.

Anh vốn tưởng rằng chính mình nhìn nhầm, bởi vì bây giờ là thời gian cô đi làm, nhưng là mấy công nhân không ngừng ái muội cười như không cười nhìn về phía anh, làm cho anh đến cuối cùng vẫn là xuống xác nhận bóng lưng kia có phải là cô hay không.

Bỏ qua biểu tình hậm hực vừa rồi của cô không nói, bây giờ thậm chí còn bấu môi nói không có việc gì, muốn anh tin tưởng kiểu gì?

“Không có việc gì là không có việc gì mà!” Dưới ánh mắt dịu dàng của anh, Nguyên Tiểu Thu lại càng không muốn nói.

Lời nói của tên đầu heo kia anh vốn là không cần biết, huống hồ cô cũng không muốn nhắc lại chuyện nhảm chán này một lần nữa.

Sài Ngạn Quân khẽ thở dài ở trong lòng, lấy cá tính quật cường cố chấp của cô, cũng không có khả năng gắng bực cô nói ra.

Không phải bọn họ đã là người yêu rồi ư? Vì sao cô yêu cầu anh đạt tới tiêu chuẩn của cô, nhưng cô lại không nguyện ý cùng anh mở rộng lòng đây?

“Thật sự không có việc gì thì thôi!” Anh mất mát nói, đáy mắt có cô đơn và thất vọng không thể che hết.

Thật ra... Muốn cùng anh thừa nhận chuyện khiến tâm tình cô không tốt, nhưng lời nói vừa đến miệng, cô lại vẫn mạnh mẽ nuốt vào.

“Làm sao vậy?” Cho dù thất vọng cô đơn, nhưng anh vẫn làm hết trách nhiệm của một người bạn trai, dịu dàng hỏi cô.

Nguyên Tiểu Thu cúi mặt xuống, lắc lắc đầu không dám nhìn anh.

“Không muốn nói cũng không sao, nhưng đừng để anh phải lo lắng được không?” Sài Ngạn Quân không biết làm sao nhìn áo mình bị cô túm chặt lấy, chỉ có thể lùi một bước nói.

Không phải là cô không muốn nói, nhưng là những lời này thật sự là vô cùng khiến người ta chán ghét, cô chính là không muốn cho anh biết thôi! Trong lòng Nguyên Tiểu Thu ủ khuất nghĩ.

Nhưng là bộ dáng giống như cực kỳ thất vọng của anh, làm cô cảm thấy chính mình thật sự là một người phụ nữ hư hỏng tội ác tày trời, một chút cũng không có tư cách làm bạn gái thân ái của anh.

Nguyên Tiểu Thu khó có được giờ trò tùy hứng, mặc kệ anh nói cái gì, cô nhất định không buông áo anh ra.

Khó có khi bạn gái có biểu hiện trẻ con như vậy, Sài Ngạn Quân không biết làm sao gãi gãi đầu, đứng ngốc tại chỗ không biết nên làm gì mới phải.

Nên làm như thế nào đây? Cho đến bây giờ anh cũng chưa thấy cô như vậy bao giờ, càng không biết nên an ủi cô như thế nào mới tốt.

“Kiss! Kiss!”

“Ai ui! Không cần đây! Như vậy là không nhìn được rồi.”

“Ai đó? Không đi làm việc chen đến bên này làm cái gì?”

Thanh âm rử rử rừ rừ nhỏ vun không ngừng truyền đến từ phía sau, khiến hai người đang đứng tại chỗ nhất thời xấu hổ không thôi.

Sau cùng vẫn là Sài Ngạn Quân hắng giọng, “Không có việc gì, mọi người trở về làm việc đi.”

“Ai ui, quản đốc, con gái nhà người ta kéo quần áo của cậu, cậu muốn trở về làm việc thế nào đây!” Một người công nhân lâu lắm trêu đùa, cũng đạt được sự đồng ý của những người khác, “Còn không mau dẫn con gái nhà người ta đi chơi đi!”

“Tôi...Tôi...Thực xin lỗi! Quấy rầy các anh làm việc.” Vừa nghe thấy lời nói trêu chọc, gương mặt Nguyên Tiểu Thu đỏ bừng, xấu hổ rút tay về

“Sẽ không, sẽ không quấy rầy đâu!” Mấy người công nhân dùng quốc ngữ không chuẩn cười to, sau đó tiếp tục cổ vũ ông chủ trốn việc, “Mau đi! Con gái nhà người ta đang xấu hổ! Còn không mau dẫn người ta đi ra ngoài một chút!”

Đột nhiên bị ngắt lời, cô sợ hãi ngẩng đầu nhìn bạn trai vẻ mặt suy nghĩ sâu xa, không khỏi lui về phía sau vài bước, hai tay xua xua, “Không cần đâu! Thật sự không cần, các anh đang bận, tôi... Tôi đi trước.”

“Từ từ, muốn đi đâu?” Bất lấy tay cô, Sài Ngạn Quân nhăn mày hỏi, “Chỗ này cách trạm xe điện gần rất xa, xe buýt cũng phải chờ rất lâu, không bằng anh đưa em đi.”

“Nhưng là không phải anh còn đang bận...”

“Không cần lo lắng, chuyện còn lại bọn lão Triệu sẽ xử lý tốt.” Cầm lấy mũ bảo hiểm trên đầu, anh lấy chìa khóa từ trong túi ra, kéo cô đi về phía nơi anh đỗ xe.

“Đúng rồi! Đúng rồi! Lão Triệu tôi xuất mã, quản đốc cậu cứ yên tâm! Yên tâm đi hẹn hò là được rồi!” Lão Triệu dẫn đầu lên tiếng đánh trống reo hò, đưa đến một trận âm thanh vỗ tay phụ họa.

“Không cần lo lắng, chúng ta đi thôi.” Khởi động xe bật đi đều hòa, sau đó anh nhìn cô, “Về nhà em? Hay là em muốn đi đâu?”

Nhìn anh vẻ mặt cười ôn hòa, làm Nguyên Tiểu Thu nghĩ đến địa điểm thắng cảnh du lịch nhìn thấy trên tạp chí mấy hôm trước, cánh đồng hoa trắng như tuyết trên núi, cô muốn cùng anh thưởng thức.

Nghĩ đến đây, cô không cần nghĩ ngợi nói luôn, “Em muốn ngắm cánh đồng hoa.”

“Cánh đồng hoa? Em nói chính là nơi được mọi người gọi là cánh đồng hoa tuyết tháng năm?”

“Ừ.” Gật gật đầu, sau đó cô mới ngẩng đầu nhìn anh, có phần cẩn thận hỏi: “Có thể chứ?”

Vỗ vỗ đầu cô, Sài Ngạn Quân nhàn nhạt nở nụ cười.

“Không có gì là không thể, bây giờ chúng ta liền đi ngắm cánh đồng hoa.”

~*~

Một đường xuất phát từ Đài Bắc đi đường cao tốc xuống phía Nam, do không phải ngày nghỉ, nên rất nhanh bọn họ đã đến Miêu Lật, một bên nhìn bản đồ, từ từ lái xe đến địa điểm ngắm hoa.

“Chỗ đó, chỗ đó, em nhìn thấy có rất nhiều hoa.” Cả người Nguyên Tiểu Thu gần như là treo ở ngoài cửa sổ xe, thậm chí còn định vươn tay lao xuống cánh đồng hoa vừa nhìn thấy.

Nhìn nhìn bản đồ trên tay, xách định bên này có chỗ có thể dừng chân, Sài Ngạn Quân cũng theo chỉ thị của cô lái xe đi về phía có hoa, thành tiêu chuẩn ‘khách tìm hoa’.

Dừng xe bên ngoài một đình nhỏ, Nguyên Tiểu Thu vừa mở cửa ra liền chạy như bay về phía đường mòn xung quanh vườn trúc, bởi vì trên mặt đất phủ đầy tuyết trắng, thậm chí còn có gió nhẹ, thổi xuống càng nhiều tuyết trắng năm, tầng trắng trên đất càng thêm dày.

“Oa oa! Cảm giác

thật là lãng mạn!” Đưa tay hứng lấy một đóa hoa vừa rơi xuống, Nguyên Tiểu Thu giống như hiến vật quý chạy đến bên cạnh Sài Ngạn Quân.

“Thích không?” Anh vỗ vỗ đóa hoa rơi dính trên người cô, cười nhạt hỏi.

“Em vô cùng thích.”

“Thích là được rồi.”

Nguyên Tiểu Thu nghe xong câu đáp lại của anh, vẻ mặt cười trộm nhìn anh, làm Sài Ngạn Quân không khỏi đoán rằng, vừa rồi có phải mình đã nói sai cái gì hay không.

“Làm sao vậy?”

“Không có việc gì, em vừa nghĩ đến anh phải nói: “thích không? Ba mua cho con.” Nghĩ đến lời thoại quảng cáo kinh điển kia, khiến cô không nhịn được phì cười ra tiếng.

“Trong sân đã đủ loại hoa quế, muốn gieo nhiều hoa như vậy, có lẽ phải mở rộng sân ra đến tận đường cái.” Sài Ngạn Quân thật sự trả lời, thậm chí bắt đầu suy tính đến tính khả thi khi mua những cây hoa này về nhà.

“Nhìn anh nghiêm túc này! Em chỉ nói đùa thôi, mà cho dù có mua thì anh tự trồng chứ em không làm đâu!” Nguyên Tiểu Thu liếc anh một cái nói.

“Anh nghĩ rằng em vô cùng thích! Nhưng là hoa này phải trồng ở đây mới có ý nghĩa.” Cô ngoái đầu nhìn lại cười, tiếp tục giải thích, “Như vậy em mới có lý do đi cùng với anh chứ!”

Cô thẳng thắn thông báo làm anh đứng sờ tại chỗ, chỉ có thể ngây ngốc nhìn bóng lưng mảnh khảnh cô xoay tròn trong cơn mưa hoa.

“Sao lần nào cũng bị em cướp đi lời kịch anh muốn nói hả?” Sài Ngạn Quân khó có được chủ động ôm lấy cô từ phía sau, bất đắc dĩ nói, “Lần đầu tiên tỏ tình cũng vậy, hôn môi cũng vậy, ngay cả bây giờ cũng thế.” Tiếp theo sẽ không phải là ngay cả cái hôn cũng vậy chứ?

“Hừ hừ! Ai bảo anh không nói, em đành phải giành nói trước thôi!” Nếu không, còn không biết phải chờ đến ngày tháng năm nào đấy!

“Xem ra cô gái nhỏ đùa bốn bức tường không còn nữa, thư ký Nguyên rốt cuộc khôi phục lại lòng tin, vậy nguyện ý nói một chút về chuyện vừa

r ồi sao?” Nhận thấy thân thể cô cứng đờ, dường như nhớ tới chuyện vừa r ồi, Sài Ngạn Quân chỉ yên lặng ôm cô, đợi cô mở miệng.

“Xem ra người có tâm cơ không tốt là anh.” Vậy mà còn có thể dùng loại chiến thuật quanh co này, bây giờ cô bị anh ôm chặt trong lòng, trừ bỏ ngoan ngoãn nói ra, hình như cũng không còn lựa chọn nào khác nữa r ồi.

“Anh nghĩ thỉnh thoảng cũng nên vứt bỏ bộ quy củ cũ của mình, dùng phương pháp mới thôi.” Huống h ộtâm cơ của anh cũng chỉ dùng trên người cô, “Đây cũng là em dạy anh, không phải sao?”

“Em chỉ có thể nói anh bị em làm hỏng r ồi.” Giọng điệu thờ dãi, Nguyên Tiểu Thu tâm không cam tình không nguyện thẳng thắn thành khẩn nói việc vớ vẩn xảy ra vào sáng hôm nay, “... Cứ như vậy, sau đó em tức giận bỏ đi, không biết vì sao lại chạy đến chỗ anh, sau đó bị anh nhìn thấy r ồi mang đến nơi này.”

“Cứ như vậy?” Sài Ngạn Quân tưởng chuyện gì nghiêm trọng. Nhưng là xem ra, chuyện còn đơn giản hơn anh tưởng.

“Cái gì gọi là cứ như vậy?” Nguyên Tiểu Thu thờ phì phì quay đầu nhìn anh, không có biện pháp lý giải sao anh còn có thể tâm bình khí hòa như vậy, “Tên đầu heo kia dùng loại giọng điệu vô cùng làm nhục người khác nói anh không tốt, vậy mà anh một chút phản ứng cũng không có!” Đương sự cũng không tức giận, vậy cô tức giận thành như vậy không phải là cùng một dạng với kẻ ngu ngốc sao?

“Nhưng anh thật sự cảm thấy không có gì, quan trọng nhất là em không bỏ anh để chọn tên đầu heo kia không phải sao?” Cười vồ vồ đầu cô, anh thử dập tắt lửa giận của cô, “Như vậy là tốt r ồi, có mà mà phải tức giận.”

“Anh không biết đâu!” Cô tức giận đến mức không ngừng đi vòng quanh tại chỗ, “Anh ta dùng loại giọng điệu giống như anh rất kém anh ta, nhưng rõ ràng anh tốt hơn tên đầu heo kia ngàn lần, vì sao lại bị anh ta nói thành như vậy?”

Người đàn ông Nguyễn Tiểu Thu cô nhìn trúng, sao có thể tệ hơn tên đầu heo kia! Tên đầu heo kia cho rằng mình mặc tây trang thắt cà vạt thì chính là người sao? Hừ!

“Đừng tức giận, không cần để ý người khác nói như thế nào, nếu như em cứ một mực để ý, không phải đại biểu rằng em cũng giống anh ta sao?” Sài Ngạn Quân trầm ổn phân tích, “Huống hồ dưới cánh đồng hoa đẹp như này, có chuyện gì là không thể quên chứ?”

Sững sờ dừng bước, nhìn anh mang theo nụ cười trầm tĩnh đứng dưới tàng cây, trái tim Nguyễn Tiểu Thu không ý thức đập nhanh hơn, trên má nổi lên từng vệt đỏ ửng.

Mặc dù anh vẫn mặc đồng phục công trường, thậm chí trên mặt vẫn còn bụi đất, nhưng không biết vì sao, bây giờ anh khiến người ta có cảm giác lạnh nhạt thoát khỏi thế gian, ngay cả nụ cười cũng có ma lực trấn an lòng người.

Thình thịch... Tiếng tim đập đình tại nhức óc, Nguyễn Tiểu Thu ngây ngốc nhìn anh, có một loại luống cuống giống như thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi.

Làm sao bây giờ? Cô giống như... giống như lại thích anh một lần nữa rồi sao?

ĂN CHẮC NGƯỜI ĐÀN ÔNG TỐT

Mã Kì Đóa
dtv-ebook.com

Chương 5

Bởi vì hôm sau vừa vặn là ngày nghỉ, cho nên hai người khó có khi được đến Miêu Lật ngắm hoa thảo luận, cuối cùng quyết định ở lại đây một đêm rồi mới trở lại Đài Bắc.

Đêm đó bọn họ thuê một nhà trọ rất có hương vị bình dân, ngay cả tên cũng là dùng tên thực vật đặt.

Chỉ có đi đâu không biết vì nhà trọ này buôn bán không sai, vẫn là bởi vì hai người lần đầu tiên đi xa nhà, dạo đông dạo tây lúc đến nhà trọ thì đã muộn, bà chủ thật xin lỗi nói cho bọn họ biết bây giờ chỉ còn lại một phòng dành cho hai người.

Hai người nghe thấy là phòng hai người nên cũng không nghĩ nhiều, dù sao cũng là một người một giường thôi mà! Cho dù có chút xấu hổ, nhưng dù sao cũng tốt hơn là ngủ trên xe hoặc mất một số tiền lớn để ngủ ở khách sạn, lập tức thanh toán phí ăn ở, vô cùng cao hứng định về phòng nghỉ ngơi một chút.

Chỉ là không nghĩ tới khi mở cửa phòng nhìn thấy cách bài trí bên trong, hai người đều sửng sốt tại chỗ, ngơ ngác nhìn nhau, không biết nên nói cái gì mới tốt.

Bởi vì bên trong vậy mà chỉ có một cái giường?!

“Này... Chúng ta vẫn nên đổi chỗ trọ khác thì tốt hơn.” Nói xong, Sài Ngạn Quân cần chiến lợi phẩm vừa mới mua đi xuống dưới lầu.

“Từ từ đã!” Cô giữ chặt anh, “Vừa rồi chúng ta đã trả phí ăn ở, bây giờ đột nhiên hủy bỏ không phải là rất kỳ quái sao?” Huống hồ cô còn chưa nói cái gì...

“Vậy anh đi nói với bà chủ muốn thêm một cái giường.” Khẽ thở dài, anh có phần hối hận vì trả tiền trước, chỉ có thể nghĩ ra một biện pháp không xấu hổ khác.

“Ừ... Được rồi.” Nguyên Tiểu Thu buông tay để anh xuống dưới lầu nói với bà chủ muốn thêm một cái giường nữa, sau đó đi vào trong phòng, mặt hồng彤彤 nhìn cái giường lớn duy nhất trong phòng.

Kỳ thật... Nếu là anh, đáy lòng cô cũng không phải hoàn toàn kháng cự khả năng xảy ra chút gì đó...

~*~

Nửa đêm, Nguyên Tiểu Thu tắm rửa xong mặc quần áo mới mua trên đường, nằm ở trên giường lăn qua lộn lại, chính là không có biện pháp nhắm mắt lại ngủ, chỉ có thể mở to hai mắt nhìn trần nhà.

Cô vậy mà cũng có lúc mất ngủ, nếu như bị người quen nghe được, tuyệt đối sẽ hô to không thể tin được!

Từ khi bắt đầu vào đại học cô đã không ngừng làm việc, còn chuẩn bị việc học, thời gian nghỉ ngơi ít đến thương cảm, cho nên cũng luyện ra thói quen đặt mình lên giường là ngủ, công lực tốt nhất chính là ba giây đã đi vào giấc ngủ, lấy thể lực đến ứng phó với công việc ngày mai.

Nhưng là, tính từ buổi sáng ngày hôm nay đi dạo qua ba bốn con đường, còn chơi hết cả buổi chiều, theo lý thuyết, cô phải mệt đến vừa nằm xuống giường là ngủ mới đúng, nhưng khác thường là cô làm thế nào cũng không ngủ được, trong đầu hỗn loạn khiến người ta phiền chán.

Thật phiền! Nguyên Tiểu Thu rốt cuộc không chịu nổi phiền chán không lý do kia mà ngủ dậy.

“Làm sao vậy? Không ngủ được à?” Nghe thấy thanh âm cô rời giường, Sài Ngạn Quân cũng ngủ dậy quan tâm hỏi.

“Ừ.”

“Anh cũng vậy.” Đột nhiên anh nói một câu như vậy, khiến Nguyên Tiểu Thu nghi hoặc nhìn anh.

“Anh cũng không ngủ được?”

Sài Ngạn Quân lộ ra nụ cười khổ nhìn cô, không biết giải thích nguyên nhân mình không ngủ được như thế nào.

Hai người cùng ở trong một căn phòng, vùng ngoại ô không có ồn ào như trong thành thị, nằm xuống không nói lời nào, có thể nghe rõ tiếng hít thở của người nào đó, cho dù anh quân tử thế nào, nhưng cũng không phải Liễu Hạ Huệ*, làm sao có thể một chút cảm giác cũng không có.

(*) Liễu Hạ Huệ: Liễu Hạ Huệ một hôm dừng chân nghỉ qua đêm trước cổng thành, có một phụ nữ cũng đến trú chân. Trời lạnh người phụ nữ này bị cảm lạnh rét cóng, Liễu Hạ Huệ liền cởi áo mình ra khoác lên người cô ta rồi ôm vào lòng để cô ta hết lạnh, mà trong lòng không hề có một chút tà tâm.[1]

Lại có lần Liễu Hạ Huệ ngồi xe ngựa với đàn bà, đi cả quãng đường dài mà mắt ông chỉ nhìn thẳng chứ không hề liếc ngang liếc nào.

[Nguồn: wikipedia Tiếng Việt].

Càng không cần phải nói người nằm ở trên giường là cô gái anh thích.

Con người thâm thúy của anh nhìn cô, ngọn đèn ngủ trên bàn tỏa ra ánh sáng màu vàng nhạt, chiếu rọi lên gương mặt có vẻ đăm chiêu của anh.

Thình thịch... Nguyên Tiểu Thu nhìn anh, đột nhiên cảm thấy trái tim mình đập nhanh đến không thể khống chế, tự đập theo tiết tấu samba*.

(*) Điệu samba: Samba được mệnh danh là điệu nhảy của tiệc tùng và lễ hội, người nhảy Samba mặc trang phục rất thoáng, màu sắc rực rỡ, vui nhộn, mặt mày tươi rói, lắc vai, lắc bụng, lắc hông rất nhịp nhàng. Vì vậy mới có bài nhạc Samba Hip Hip Chin Chin and Beat mà ca sĩ người gốc

Latin Shakira hát rất nổi tiếng. Ngoài ra, người nhảy phải nhanh, lên xuống nhịp nhàng theo điệu nhạc.

Những bước nhảy phổ thông của Samba gồm có Samba Walks, Samba Rolls, Promenade Runs, Volta, Botafogo, trong đó Samba Walks và Samba Rolls là hai vũ hình rất đẹp.

Samba ở Việt Nam:

Samba là điệu nhảy latin được ưa thích nhất ở Việt Nam hiện nay, cùng với Salsa và Bachata, Samba tạo thành bộ ba latin phổ biến nhất. Bài Samba lời Việt nổi tiếng nhất có thể là bài “Samba cho em” của Ngọc Anh sáng tác và trình bày.

[Nguồn: khieuvusaigon.net]

Anh làm sao có thể để cô thích đến không còn thiên lý đây?

Cá tính trầm ổn có phong độ, tuy bên ngoài không thể nói là tuấn tú đẹp trai nhưng tuyệt đối là thô kệch có hình, càng không cần phải nói đến dáng người rắn chắc được rèn luyện qua năm này tháng nọ.

Biết thêm một ngày, cô có thể khai quật ra càng nhiều mặt tốt của anh, tăng thêm cảm giác quyến luyến với anh, nếu còn tiếp tục như vậy, cô có thể bởi vì thích anh quá tải mà hôn mê hay không?

Không biết vì sao, cô đột nhiên cảm thấy càng nhìn anh, chính mình lại càng miệng đắng lưỡi khô, nhìn không được liếm liếm môi, dùng giọng nói khàn khàn nói ra câu mà ngay cả chính cô cũng không có biện pháp tin tưởng.

“Muốn hay không... Muốn hay không cùng nhau ngủ?”

“Cái gì?” Anh đột nhiên chấn động, không thể tin rằng mình đang được mời.

Ý thức được mình nói lời lớn mật thế nào, Nguyên Tiểu Thu lắp ba lắp bắp giải thích, “Không... Không phải, ý em là dù sao giường cũng rất lớn... không, không đúng... là đi lên đây nói chuyện trên trời dưới đất tương đối dễ dàng...” Đó! Bây giờ cô thật sự rất muốn tự tay giết mình, sao ngay cả nói một câu cũng không xong!

Sững sờ, Sài Ngạn Quân bình tĩnh nhìn cô bởi vì chân tay luống cuống mà gương mặt đỏ ửng, ý niệm vừa động, anh thậm chí bất chấp cả nam nữ thụ thụ bất thân, vui vẻ đồng ý đề nghị của cô.

“Được.”

“Anh thật sự không cần miễn cưỡng, vừa rồi coi như em nói vậy... Hả? Anh nói được.” Lần này người sững sờ đổi thành Nguyên Tiểu Thu, miệng há to đến có thể nhét một quả trứng gà.

“Được.” Sài Ngạn Quân kéo ra một góc khác của chăn đơn, dè dặt cẩn thận nằm lên giường, “Không phải em nói làm như vậy nói chuyện phiếm có vẻ thuận tiện hơn sao?”

“A... Đúng đúng! Như vậy nói chuyện phiếm có vẻ... Có vẻ thuận tiện.”

Hai người nằm mặt đối mặt, màng tai sắp bị tiếng tim đập làm vỡ, không phân biệt được đến cùng là của mình hay của đối phương, ngay cả tay chân cũng không biết đặt ở đâu.

“Muốn nói chuyện gì?”

Nghe thấy giọng nói thuần hậu của anh ở khoảng cách gần như vậy, càng làm cho Nguyên Tiểu Thu thêm say mê.

Nếu trước kia có người nói với cô, trên người một công nhân lại mang theo hơi thở của người học văn, cô tuyệt đối sẽ không tin tưởng.

Nhưng bây giờ cô vô cùng tin tưởng, bởi vì trên người anh dường như nhu hòa giữa hai loại khí chất đặc biệt biệt này, có khí chất tao nhã đôn hậu

của người học văn, lại có cá tính sang sảng không câu nệ tiêu tiết của người làm việc nặng.

Chỉ có đi đâu phải cùng anh thân cận, để có đầy đủ thời gian tìm hiểu anh mới có thể phát hiện ra hai khí chất đặc biệt này.

Cực kỳ may mắn chính là, không có mấy người phụ nữ thật sự tinh mắt, mới để cô bắt được người đàn ông chất lượng tốt này.

Cô cong môi vẽ ra nụ cười, mặc dù cảm thấy thật xin lỗi những người phụ nữ không có mắt kia, nhưng cô thật sự rất vui mừng khi không có ai nguyện ý tốn thời gian đi tìm hiểu anh, nếu không, loại đàn ông chất lượng tốt như anh đã sớm bị những người phụ nữ khác cướp đi.

“Ngây ngô cười cái gì?”

Sài Ngạn Quân tò mò hỏi, không hiểu cô đột nhiên nở nụ cười là vì chuyện gì.

“Không có gì.” Nguyên Tiêu Thu ra vẻ thần bí.

“Là chuyện tốt không thể nói cho anh biết à?”

Dường như từ khi bọn họ chính thức kết giao đến nay, cô thỉnh thoảng cũng sẽ lộ ra nụ cười thần bí như vậy, thảo mãn như một con mèo vừa trộm được thịt, nhưng anh không cách nào biết được ý nghĩa dưới nụ cười kia.

“Không phải là không thể cho anh biết... Chỉ là nói ra em có chút xấu hổ.” Cô đột nhiên cúi xuống, có chút thẹn thùng nhìn anh.

“Không sao, anh muốn biết.” Thấy gương mặt thẹn thùng khó có được của cô, anh tiếp tục hỏi, “Đến cùng là chuyện gì?”

“Chính là... Vừa rồi bỗng nhiên nghĩ đến anh tốt như vậy, nhưng là trước em không có người phụ nữ nào tuệ nhãn biết anh hùng chiếm lấy anh, làm em đột nhiên cảm thấy chính mình thật sự rất may mắn.”

“Phải không?” Anh cười nhạt nhìn cô, “Lời này cũng chỉ có em nói, huống hồ, anh không có cái gọi là tam cao*, lại làm việc trong công trường, ngay cả em gái đưa đồ uống cũng không có hứng thú với anh, thì những người phụ nữ khác làm sao có thể có hứng thú với anh chứ?” Trừ bỏ... người kia.

(*) Tam cao: đạo đức phẩm chất cao, văn hóa tư cách cao, vận động tài nghệ cao.

“Đó là do các cô ấy không có mắt.”

Cô vô cùng thật sự phản bác, cảm thấy không cho là đúng với việc anh tự hạ thấp bản thân mình.

“Anh mới phải là người nên vui mừng, trước anh không có người đàn ông nào tinh mắt theo đuổi em.

Anh thật tình nghĩ như vậy, không nói đến công việc của Tiểu Thu, bên ngoài cô cũng vô cùng xinh đẹp, cho dù một lúc có ba bốn người theo đuổi anh cũng không thấy ngoài ý muốn.

“Hừ hừ ~~ vừa bắt đầu giá thị trường của em đầu là cổ phiếu số lượng hạn chế, nhưng qua một lúc sẽ biến thành cổ phiếu mất giá, cho nên nếu làm không tốt thì giá trị con người của em còn kém hơn anh.” Thấy ánh mắt hoài nghi của anh, Nguyên Tiểu Thu bĩu môi tiếp tục giải thích, “Đừng không tin, trước đây mấy người đàn ông theo đuổi em sau khi hẹn hò xong liền không thấy liên lạc lại, sau đó thanh danh của em càng cao theo số lần đi hẹn hò, từ từ biến thành cổ phiếu mất giá.”

“A~ em làm gì để những người đàn ông đó rút lui có trật tự.”

“Có gì đâu! Chỉ lấy bản lĩnh cần kiệm chăm lo việc nhà của em ra mà thôi, ai biết những người đàn ông đó lại cảm thấy mức chênh lệch giữa bên ngoài và bên trong của em quá lớn, kết quả không bao lâu đã bỏ chạy mất dạng.” Đương nhiên trừ bỏ tên đầu heo nhà ông chủ ra.

Nhưng cô không thể không nói, bây giờ đàn ông thật sự là không có con mắt thưởng thức.

Cô cũng chỉ hủy bỏ nhà ăn đã hẹn trước, muốn bọn họ bỏ tiền mặt ra để cô mua thức ăn về nhà chính mình nấu, hoặc lúc nghỉ ở Ma Thiên Luân thuận tiện làm hoa thủ công (lọ hoa giấy đỏ) kiếm thêm chút thu nhập mà thôi, như vậy có kỳ cục lắm sao?

“Hình như anh còn chưa được thấy qua bản lĩnh cần kiệm chăm lo việc nhà của em.” Sài Ngạn Quân đùa cợt nói.

Câu hỏi của anh làm cô xấu hổ cúi đầu, ngập ngừng nói, “đó là bởi vì em sợ anh bị em dọa chạy thôi! Cho nên trước đương nhiên phải bảo trì hình tượng rồi!”

“Vậy nếu anh cũng bị em dọa chạy thì làm sao bây giờ?”

“Em đây làm cho anh muốn chạy cũng không chạy được.” Nguyên Tiểu Thu thật sự trả lời.

Cô không nói đùa, rất không dễ dàng mới gặp được một người đàn ông làm cô nguyện ý ném nhiều tâm tư lên người anh như vậy, nếu để anh chạy trốn từ trong tay mình, vậy cô không gọi là Nguyên Tiểu Thu nữa rồi.

“Chạy không được?” Anh cảm thấy buồn cười về câu trả lời của cô.

“Không sai... ví dụ như vậy...” Cô chuyển thân thể dịch sát về phía anh, hơi ngẩng đầu, để đôi môi đỏ mọng của mình dễ dàng cùng anh đụng nhau, còn phát huy bản lĩnh lớn nhất cả đời khiêu khích anh.

Mặc dù cái mà cô gọi là bản lĩnh lớn nhất cả đời cũng chỉ mới tập luyện trong mấy ngày nay mà thôi.

Sài Ngạn Quân vốn định chỉ cười chống đỡ, lúc này đã không cười nổi nữa.

Ở dưới chân thân thể mềm mại thơm phức của cô chỉ cách một cái áo ngủ cùng anh gắt goa kềnh nhau, đôi môi không kỹ xảo giống như một đứa bé bừa bãi tàn sát trên môi anh, nhưng bất ngờ lại gọi lên bản năng đàn ông trong anh.

Anh thấp giọng lầm bầm, trước khi đôi môi còn chưa bị cô gặm đến khắp nơi đều là vết thương anh đã ôm lấy thắt lưng của cô giành lấy quyền chủ đạo, nụ hôn nhẹ nhàng đột nhiên trở lên mạnh mẽ, làm cô vô lực trèo lên anh, mềm mại phối hợp.

Vừa kết thúc nụ hôn, Sài Ngạn Quân liền đẩy cô ra, thở gấp, sau đó về mặt thật sự nói: “Bây giờ em có thể đẩy anh ra hoặc bảo anh lập tức rời đi, anh tuyệt đối không nói hai lời.”

Hai má đỏ ửng, Nguyên Tiểu Thu cảm thấy thẹn thùng với đáp án hiện ra trong lòng mình.

Mặc dù vừa rồi là cô cố ý hôn lên, cũng chờ mong tối nay có khả năng xảy ra chuyện gì đó, nhưng cô không nghĩ tới vậy mà lại thuận lý thành chương, khiến cô hoàn toàn không có ý nghĩ muốn kháng cự chuyện xảy ra tiếp theo.

Nghĩ đến đây, cô nhin không được ở trong lòng phỉ nhổ mình một tiếng. Thật sự là quá không rụt rè rồi!

Đúng thôi! Cô vốn đã cho rằng chính mình trừ anh ra, sẽ không còn khả năng thích người khác, cho nên dù hai người có xảy ra quan hệ cũng là chuyện sớm muộn, huống hồ... Cô đã sớm muốn nhúng chàm thân thể rắn chắc mẽ người của anh từ lâu rồi. Ha ha!

Thấy cô đột nhiên im lặng, Sài Ngạn Quân hít một hơi thật sâu, đè nén dục vọng vừa mới bị khơi mào, khi định xoay người xuống giường, cô bỗng nhiên mở miệng, cái kia...” Khiến anh quay đầu lại nín thở chờ câu tiếp theo của cô.

Mang theo chút khó xử càng nhiều hơn là vui sướng, cô cắn cắn môi, túm lấy áo ngủ thấp giọng nói.

“Cái kia... Em là lần đầu tiên, có thể dịu dàng một chút không?”

Nói xong cô không quên ngẩng đầu nhìn anh, sau đó lại thẹn thùng nhanh chóng cúi đầu.

Anh sửng sốt một lúc lâu, mới từ từ tiêu hóa được ý tứ của cô.

Sau cùng, anh tắt đèn, ôm cô vào trong lòng, nói nhỏ bên tai cô, “Anh sẽ nhớ rõ, chính anh cũng là lần đầu tiên, cho nên nếu như rất đau, xin em hãy nhẫn nại một chút.”

Ngoài cửa sổ bóng đêm càng trầm, ánh trăng chiếu vào trong phòng, người hữu tình đang ở trong giai điệu ngọt ngào nhất, mãi đến khi ngày mới lên...

Không nhận điện thoại? Vậy mà lại không nhận điện thoại?

Chuyện này thật sự là quá đáng nghĩ rồi?!

Người đàn ông bình thường gọi điện thoại không quá năm giây tuyệt đối sẽ nhận điện thoại, cũng là bạn trai thân ái của cô, vậy mà để cô gọi điện không dưới mười lần vẫn chưa tìm được người?

Quan trọng hơn là, đây không phải là lần đầu tiên!

Từ hai tuần trước sau khi bọn họ đi ngắm hoa trở về, anh liên tục xuyên trong thời gian làm việc tìm không được người, đến công trường cũng thường chụp hụt, cho dù may mắn anh nhận điện thoại, anh cũng nói là đang bận để trả lời cô.

Một công nhân không đến công trường làm việc, vì sao lại bận đến như vậy?

Mặc dù rất không muốn nghĩ vậy, nhưng trực giác của phụ nữ nói cho cô biết, trong đó nhất định có quỷ.

Chỉ có đi đâu, cô hoàn toàn không có liên tưởng gì với việc có phải hai người đã xảy ra quan hệ, cho nên anh bắt đầu lạnh nhạt hay không. Bởi vì

cô hiểu rõ tính anh không có mười phần, thì cũng nắm được bảy tám phần, loại chuyện thất đức này anh không làm được cũng sẽ không đi làm.

Cho nên, tới cùng là nguyên nhân gì đây?

Tình địch!

Bổng hai chữ làm người ta rất không vui hiện lên trong đầu cô, khiến Nguyên Tiểu Thu nhìn không được trầm mặt xuống, trong lòng bốc lên từng cơn ghen tuông.

Chính xác! Tuy rằng từ khi hai người kết giao đến nay, cô chưa từng thấy qua có người phụ nữ nào xuất hiện bên cạnh anh, thậm chí lúc trước cô từng vì chuyện này mà cười trộm trong lòng, nhưng thật sự suy nghĩ một chút mà nói, từ khi bọn họ kết giao cho tới bây giờ chưa từng xuất hiện một nửa tình địch mới đúng là lạ nhỉ!

Dù sao bộ dạng anh một chút cũng không xấu, nghiêm túc mà nói, cũng có thể coi là một loại hình đàn ông, càng miễn bàn tuy nghề nghiệp của anh chỉ là một quản đốc công trường, nhưng cũng là nghề gia truyền. Ở trên tay anh cũng có một cân nặng nhất định, không giống công nhân chỉ có thể làm việc trên chuyên môn, mà là có thể tự mình nhận thầu công việc, đến mùa thịnh vượng tiền lương kiếm được nói không chừng còn cao hơn cô.

Một người đàn ông bên ngoài không kém, gia đình thuộc hạng trung, cá tính lại ôn hòa trung hậu, ở trong mắt phụ nữ, căn bản chính là cỗ phiếu đáng đầu tư và một phiếu cơm dài hạn thôi!

Tuy rằng gần đây anh có đủ loại không thích hợp là vì bị tình địch quấy rối mà nói, cô cũng không nên quá bất ngờ mới đúng.

Nhưng nếu thật sự có người phụ nữ khác chú ý đến chỗ tốt của anh, muốn cùng cô tranh giành, thì tính sao?

Nguyên Tiểu Thu cô cũng không phải là người dễ dàng nhượng bộ.

Đáy mắt lộ ra thần sắc kiên định, cô lấy địa chỉ Sài Ngạn Quân cho mình ra rồi bỏ vào trong túi sách, còn thần tốc viết giấy xin phép, không đợi ông chủ phê chuẩn đã rời đi.

Nói đùa! Cô vẫn còn đang ghi hận chuyện lần trước, nếu không nhìn trên phần tên đầu heo kia không dám lên lầu quấy rầy, cô mới lười trở về đi làm.

Bây giờ tình cảm của cô có khả năng xuất hiện nguy cơ, so sánh hai cái với nhau, công việc và tình yêu cái nào quan trọng hơn, căn bản là không cần nói cũng biết.

Nghĩ tới đây, khoe miệng cong lên lộ ra nụ cười có vẻ đăm chiêu, Nguyên Tiểu Thu đi đôi giày cao gót, bước chân kiên định như nữ chiến sĩ đang hành quân.

Nếu gọi điện thoại không tìm thấy người, vậy cô cũng chỉ có thể dùng chiêu thối nát nhất—

Đến nhà anh đánh lén thôi!

~*~

Lần đầu tiên đến nhà anh đánh lén, Nguyên Tiểu Thu không so đo giá cả đất đỏ quyết tâm gọi taxi, thẳng đến cửa nhà anh ở vùng ngoại thành.

Cả một dãy nhà có vẻ cũ kỹ còn mang đậm phong cách cổ phong tình, phòng ốc thấp bé mặc dù có dấu vết của năm tháng, nhưng phía trước nhà xinh xắn trong sân đủ loại thực vật còn tươi tốt um tùm.

Đối chiếu địa chỉ trong tay và số nhà, Nguyên Tiểu Thu bảo người lái xe chậm chậm bên đường nhỏ, ánh mắt tìm kiếm số nhà.

Số 189.... 100...

“Cô ơi, tìm thấy số 189 rồi!” Bỗng lái

xe hô to một tiếng, làm ánh mắt cô phần tốc lướt sang.

“Chỗ nào?”

“Chính là cái nhà mà có người đàn ông mặc tây trang đang đi ra đó! Tôi cho xe đi qua để cô thấy rõ ràng.” Nói xong, tài xế liền muốn lái xe đến trước cửa.

“Chờ một chút! Trước đừng có ngừng, đi về phía trước một chút rồi dừng lại là được.” Nhìn theo phương hướng tài xế chỉ, Nguyên Tiểu Thu càng thấy rõ người đàn ông mặc tây trang kia.

Không ngờ lại là Sài Ngạn Quân người cô đang muốn tìm.

Anh vậy mà mặc tây trang, toàn thân để ý cẩn thận tỉ mỉ, giống như đang đi tham gia tiệc rượu quan trọng gì đó, quan trọng hơn là, anh không đi cái xe vận tải nát của chính mình, mà là đi đến chỗ một người phụ nữ khí chất tao nhã đứng rồi bước vào cánh cửa xe bên cạnh.

Anh... quả nhiên bị phụ nữ bò lên sao?

Tài xế tắc xi bị ra lệnh dừng xe sang bên, thấy Nguyên Tiểu Thu một bên che che lấp lấp, một bên lại lộ ra ánh mắt giết người nhìn đôi nam nữ kia, ở trong lòng hiện lên tình tiết trong vở kịch chông có tiểu tam, vợ tức sùi bọt mép đến bất gian.

Ông chú ấy lòng đầy căm phẫn nói: “Cô ơi, chông có tiểu tam ở bên ngoài không phải sợ, bất gian tôi cũng rất lành nghề, cô muốn theo dõi hay là gọi cảnh sát xông vào rống, tôi đâu có thể phối hợp.”

Nguyên Tiểu Thu nghe xong lời của ông ta, tức giận nói, “Cái gì là có tiểu tam? Đó là do người phụ nữ kia quyến lấy anh ấy, anh ấy mới không có tiểu tam đâu!”

Nguyên Tiểu Thu hoàn toàn tin tưởng thái độ, nhân cách và hành vi thường ngày của anh.

Cho nên tuyệt đối không có tiểu tam, tuyệt đối là do người phụ nữ kia quyến lấy anh.

Cái gì? Không phải có tiểu tam? Nhưng là... Kia rõ ràng là đúng mà! “Vị tiên sinh kia còn giúp cô ta mở cửa xe và cầm áo khoác, thấy cô cùng dịu dàng.”

Nguyên Tiểu Thu bỗng cảm thấy mình thật sự đủ xui xẻo, muốn im lặng quan sát động tĩnh của hai người kia cũng không được, còn phải bồi vị tài xế có tướng tượng phong phú này thảo luận nội dung trong vở kịch.

“Đó là lẽ phép, mới không phải có tiểu tam, cũng chỉ là mở cửa xe và cầm áo khoác, là đàn ông đầu tiên sẽ nên làm như vậy, chẳng lẽ chú chưa từng giúp vợ mình mở cửa xe và cầm áo khoác sao?” Trả về cho ông chú ấy một câu, cô tiếp tục quan sát.

Hô hô! Tài xế xấu hổ cười gượng. Bởi vì ông thật đúng là chưa từng giúp vợ cầm áo khoác và mở cửa xe!

Chỉ có đi đầu, mặc dù trên miệng nói với tài xế như vậy, nhưng khi nhìn đến động tác dịu dàng săn sóc của anh đối cô ta, cho dù là lẽ phép, vẫn khiến lòng Nguyên Tiểu Thu không ngừng bốc lên vị chua.

Cô không phủ nhận mình là người phụ nữ keo kiệt lại thích ghen tị, nhưng đây lại như thế nào?

Dịu dàng của anh là của cô, tươi cười của anh cũng là của cô, cô chính là không muốn để người phụ nữ khác chia sẻ độc quyền thuộc về mình.

Dùng tư thế bất nhã ghé vào ghế ngồi phía sau xe, thật cẩn thận lấy góc độ không để người khác phát hiện, nhìn lên đôi nam nữ hình như đang nói với nhau gì đó.

Bọn họ rốt cuộc là đang nói chuyện gì? Nguyên Tiểu Thu liếc nhìn mình áp sát vào cửa kính vừa nhìn vừa nghe lén, nhưng là khoảng cách khá xa mà bọn họ nói chuyện thanh âm lại không lớn, khiến cô chỉ nghe được một chút xiu.

“Cảm thấy như thế nào?” cô gái then thùng hỏi.

“Rất tốt...” Người đàn ông cúi đầu không biết đang nhìn cái gì, sau đó trả lời lại một câu như vậy, còn nói cái gì đó, làm cô gái nở nụ cười.

Cái gì tốt? Cô không tốt chút nào hết! Nguyên Tiểu Thu nghe thấy mấy câu nói rời rạc vậy cũng chuẩn bị phát hỏa rồi.

Cô còn chưa nghe thấy anh khen ngợi cô được mấy lần, anh thế nhưng lại dễ dàng nói với người khác?! Anh còn để bạn gái như cô ở trong lòng không?

Lúc cô sắp bị tức giận đến nội thương, xe của hai người kia đã đi qua xe cô, Nguyên Tiểu Thu hít một hơi thật sâu, sắc mặt khó coi nói với tài xế: “Cẩn thận theo sau, đừng để bọn họ phát hiện ra.”

Cô muốn xem rốt cuộc là bọn họ muốn đi đâu? Muốn làm cái gì?

“Không thành vấn đề, toàn bộ đều giao cho tôi!” Lái xe về mặt hưng phấn nói.

Ha! Đi ‘bắt khi’ thôi! Còn nói cái gì mà không có tiểu tam, người trẻ tuổi ăn qua cơm sao bằng ông ăn qua muối, ông vừa nhìn đã biết hai người kia nhất định là có gian tình.

Còn muốn lừa gạt ông? Không có cửa đâu!

Lái xe còn đang cao hứng nghĩ, bỗng Nguyên Tiểu Thu về mặt giận dữ lại gần, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

“Tài xế, có thể lái xe không?” Tiếp tục đồng ta lèm ề ề nữa, không cần phải nói đi theo xe, chính là ngay cả tro bụi phía sau xe cũng không đuổi kịp.

“Cô gái, ng ời vững, tôi lập tức đuổi theo.” Tài xế về mặt hưng phấn.

Nói xong, chiếc xe lao ra như viên đạn, đuổi sát chiếc xe cao cấp phía trước, đồng thời trong xe truyền ra tiếng hét chói tai của Nguyên Tiểu Thu... thật lâu...thật lâu.

ĂN CHẮC NGƯỜI ĐÀN ÔNG TỐT

Mã Kì Đóa
dtv-ebook.com

Chương 6

Hai chiếc xe một trước một sau chạy đến trước một trường đại học nổi danh li ền dừng lại, Sài Ngạn Quân và người phụ nữ kia châu đầu ghé tai vào nhau không biết đang nói gì, hình ảnh kia xem ở trong mắt người có tâm là vô cùng thân mật.

Một trong những người có tâm chính là Nguyên Tiểu Thu.

Thấy hai người kia từ lúc xuống xe li ền không ngừng tán gẫu, khiến Nguyên Tiểu Thu đang trốn trong xe tắc xi càng nhìn càng tức giận, thậm chí chỉ muốn tiến lên kéo người phụ nữ kia ra.

Nhưng là không được, bây giờ cô phải cố gắng giữ tỉnh táo mới có thể. Hít một hơi thật sâu, Nguyên Tiểu Thu ở trong lòng tự thuyết phục chính mình.

“Cô ơi, ch ờng cô thật sự rất có khí chất đó! Muốn yêu đương vụng trộm không chạy xuống ‘đường Hậu Đức’, lại chạy đến trường học...! Đây là lần đầu tiên tôi thấy vậy.” Tài xế tự cho mình là thông minh phát biểu cao kiến.

Tâm trạng lúc này của Nguyên Tiểu Thu vô cùng kém, không còn muốn tranh cãi với ông ta, lạnh lùng quay đầu liếc ông ta một cái, “Sao ông còn chưa đi?”

Tài xế nghe thấy lời nói của cô cũng không tức giận, vẫn là vẻ mặt tốt bụng nói, “Cô gái, tội sợ chút nữa cô sẽ làm ra việc gì ngốc nghếch thôi! Trước theo cô thì tốt hơn, bằng không lương tâm của tôi sẽ cảm thấy bất an!”

Việc ngốc? Cô cười lạnh.

Từ trước đến nay cô sẽ không làm việc gì ngốc, bởi vì thời gian tốt nhất là để kiếm tiền, có thời gian làm chuyện điên rồ cô sẽ không lấy những thời gian này ra kiếm tiền sao?

Nhưng cô đã chẳng muốn giải thích, bởi vì bây giờ cô có chuyện quan trọng hơn cần phải làm.

Lấy điện thoại ra, cô bình tĩnh không chớp mắt nhìn hai người càng đi càng xa ở phía trước, nhấn xuống nút gọi điện thoại.

Cô không thích lãng phí thời gian làm chuyện điên rồ, cho nên cô muốn trực tiếp hỏi anh.

“A lô?” Giọng nói trầm thấp của anh truyền đến từ trong microphone.

“Bây giờ anh đang ở đâu?” Nguyên Tiểu Thu mang theo ánh mắt chờ đợi, nhìn bóng lưng dừng lại nghe điện thoại của anh.

Cái gì cũng tốt, cho dù anh thành thật nói anh và một người phụ nữ khác đang ở chung một chỗ cũng không sao.

Ít nhất nó đại biểu rằng anh không gạt em chuyện gì, tất cả chỉ do em đa tâm.

Chỉ cần anh đồng ý thành thật, em sẽ tin tưởng anh.

Trong lòng cô hồ hê như vậy.

“Anh? Bây giờ anh phải làm việc.” Sài Ngạn Quân dụi dụi nói, nhưng một bên lại phân tâm nhìn đồng hồ.

“Làm việc? Đúng không?” Đột nhiên cô cảm thấy trái tim lạnh lẽo, “Đó là công trường mới sao?”

“....Ừ.” Im lặng một lúc lâu, sau cùng anh đưa ra một đáp án khẳng định.

Đi ầu này khiến hy vọng trong mắt Nguyên Tiểu Thu biến mất, giọng điệu cũng càng thêm lạnh lẽo.

“Em nghĩ chúng ta cần phải nói chuyện.”

“Bây giờ sao?”

“Đúng.”

“Bây giờ không được, anh vẫn còn có việc phải làm.” Động tác nhìn đồng hồ của anh càng thường xuyên hơn, trong giọng nói lộ ra vội vàng làm cô muốn khóc.

“Làm việc? Vậy thì thôi! Không cần phải nói gì nữa!” Nói vậy anh nhất định không nghĩ đến cô sẽ đột nhiên kiểm tra trong giờ làm việc, nên mới tiếp tục soạn ra lời nói dối nhĩ!

Giống như nghe ra giọng điệu của cô có chút không thích hợp, Sài Ngạn Quân không thay đổi điệu dượng nói, “Trước từ từ có được hay không, đợi hai ngày nữa anh xong việc, chúng ta lại hẹn một thời gian đi ra ngoài nói chuyện?”

“Đến lúc đó rồi nói sau!” Không cho câu trả lời trực tiếp, không muốn lại nghe anh dùng giọng điệu dượng để nói dối, Nguyên Tiểu Thu vội vàng tắt cuộc gọi.

Mờ mịt nhìn bóng lưng càng đi càng xa của anh và người phụ nữ kia, cô đã không biết vì sao mình lại đứng ở đây, càng cảm thấy vừa rồi chính mình hoàn toàn tín nhiệm, bây giờ càng có vẻ buồn cười.

Cô hỗn loạn rời đi, trong đầu đột nhiên hiện lên một đoạn ca khúc rất lâu trước đây đã nghe qua.

Tình yêu cũng chỉ là một món đồ chơi bình thường tuyệt không hiếm lạ

Đàn ông cũng chỉ là một trò giải trí gì đó có gì đặc biệt hơn người

Cái gọi là tình cái gọi là ý còn không phải là do mọi người tự lừa gạt chính mình.

“Hóa ra tôi vẫn luôn tự lừa gạt chính mình sao?” Trong miệng thì thảo không ngừng lặp lại một câu cuối cùng của bài hát kia, sau cùng lộ ra một nụ cười còn khó coi hơn so với khóc.

Nếu tình yêu là một loại giấc mơ lừa gạt người, vậy bây giờ --

Cũng là lúc nên tỉnh mộng.

~*~

Nhắn mày, nhìn di động bị cắt đứt, trong lòng Sài Ngạn Quân dâng lên từng trận bất an, nhưng thời gian đã không cho phép anh gọi điện thoại lại, thậm chí đuổi theo bạn gái hỏi đến cùng là xảy ra chuyện gì.

Giọng điệu của cô nghe qua thật sự không đúng lắm, giọng điệu kia quá mức lạnh lùng, còn mang theo một loại cảm giác kỳ dị mà anh không thể nói được thành lời.

Giống như là sẽ xảy ra chuyện gì đó.

“Thầy Sài, chúng ta thật sự sắp không kịp rồi.” Người phụ nữ xinh đẹp tóc dài bên cạnh nhẹ giọng nhắc nhở.

A! Cho dù nhìn bao nhiêu lần, vẻ mặt suy nghĩ sâu xa của học trưởng vẫn có sức quyến rũ đàn ông như thế, nếu như học trưởng chuyên tâm nghiên cứu học thuật mà nói, cho dù là theo đuổi ngược cô cũng chịu, chỉ tiếc học trưởng không chịu bỏ xuống công việc ở công trường.

Ài! Thật sự là rất đáng tiếc!

“Ừ! Anh đến ngay.” Đút điện thoại vào trong túi, Sài Ngạn Quân không yên lòng trả lời.

Đợi hai ngày nữa xong việc, lại mang cô ra ngoài giải sầu thôi! Dù sao hai tuần nay, anh quá vắng vẻ cô rồi.

Cho dù đây là công việc tạm thời, nhưng chưa nói gì với cô, có lẽ nó khiến cô cảm thấy bất an.

Chỉ có đi đâu chỉ cần xong việc lại cùng cô giải thích, chắc là sẽ không có chuyện gì.

Sài Ngạn Quân ở trong lòng tự an ủi mình như vậy, sau đó bước chân đuổi theo cô gái đi đằng trước.

Nhưng anh không biết, tạm thời an ủi mình, khiến hai người từ trước đến giờ chưa từng cãi nhau lâm vào nguy cơ lớn nhất.

Bởi vì đàn ông vĩnh viễn đầu đánh giá sai lòng dạ hẹp hòi của phụ nữ, cũng luôn quên rằng phụ nữ không phải sinh vật chỉ cần vỗ về là có thể.

~*~

Thanh âm gõ chữ lạch cạch không ngừng vang lên bên tai, trong văn phòng trừ thanh âm gõ chữ và không khí lạnh mơ hồ chuyển động ra, gần như là không nghe được ất kỳ thanh âm nào khác.

Bên ngoài văn phòng làm việc, người của các bộ phận đưa tài liệu đến đứng thành một hàng, nhưng không ai dám đi vào làm người bị oanh tạc đầu tiên.

Lại nói mấy ngày hôm trước sau khi thư ký Nguyên xin nghỉ nửa ngày trở về, giống như biến thành một người khác, cả ngày vui đầu vào làm việc không nói, trước đây khi các ngành bạn đến ngất trời cô còn có thể nhiệt tình giúp bọn họ lấy văn kiện, bây giờ không còn nữa. Tuy rằng bây giờ bọn họ tuyệt không muốn để thư ký Nguyên xuống lầu lấy văn kiện giúp bọn họ.

Bởi vì thư ký Nguyên chẳng những bày ra bộ mặt nghiêm túc, mà còn dùng giọng điệu đông chết người nói chuyện, ánh mắt nhìn xuống 30 độ giống như bọn họ chỉ là những tên vô dụng, khiến bọn họ mỗi lần nhìn thấy cô đầu sợ đến mức ngay cả nói cũng nói không được.

Nhưng cho dù không muốn chạm trán với thư ký Nguyên như thế nào, văn kiện thì vẫn phải đưa, cho nên mỗi ngày các ngành đều phải ra ‘người may mắn’ của ngày hôm đó, tự mình đến văn phòng tiếp thu sự ‘chỉ bảo’ thư ký Nguyên.

“Ài... Hôm nay lại đến lượt tôi rồi.” Một cậu trai nhỏ vừa mới vào công ty năm nay bất đắc dĩ than thở.

“Nghĩ thoáng ra một chút, người mới.” Người đàn ông đứng bên cạnh cũng là vẻ mặt đau khổ, an ủi vỗ vỗ vai cậu ta, “Cậu chỉ cần nghĩ đến một câu danh ngôn chí lý thì sẽ dễ chịu một chút.”

“Câu danh ngôn nào?” Trong mắt người mới đột nhiên sáng lên.

“Yêu cầu hợp lý là huấn luyện, yêu cầu không hợp lý là tôi luyện, tin tưởng tôi, chờ sau khi cậu trải qua giai đoạn tôi luyện này, về sau cậu ở công ty còn sợ không có ngày xuất đầu lộ diện sao?”

Người mới thụ giáo gật đầu, nhưng lại giống như đột nhiên nghĩ đến cái gì ngắc đầu lên hỏi: “Vậy nếu trước khi còn chưa xuất đầu, lại vì loét dạ dày mà tử trận, thì làm sao bây giờ?”

“Vậy thì chuẩn bị đến chỗ kế toán trưởng nhận tiền về hưu.” Nguyên Tiểu Thu lạnh lùng mở miệng.

Một nhóm người đều bị cô đột nhiên lên tiếng mà sợ tới mức rụt cổ vào, ngay cả văn kiện trên tay cũng bị rơi xuống đất.

“Nguyên, thư ký Nguyên?”

Mặt không chút thay đổi liếc một cái, Nguyên Tiểu Thu chỉ chỉ văn kiện rơi trên mặt đất, “Những tài liệu này là muốn lấy về sửa lại hay sao? Bằng không sao tất cả đều rơi trên mặt đất?”

Còn không phải là bị cô dọa! Mọi người hò hét trong lòng, nhưng chỉ dám giận chứ không dám nói gì.

“Nếu không phải, vậy thì nhặt lên mang vào, không cần ở bên ngoài nói mấy lời vô nghĩa, không phải công ty mời mấy người đến nói chuyện phiếm.”

Bỏ lại mọi người đưa mắt nhìn nhau, Nguyên Tiểu Thu quay đầu trở lại trong văn phòng của chính mình.

Ngải Đóa Đóa trốn ở một bên nhìn mọi người im lặng nhặt văn kiện rơi trên đất lên, về mặt kinh ngạc chạy về văn phòng của chính mình.

“Thật kỳ lạ! Thật sự là quá kỳ lạ, Tiểu Thu dù có tức giận thế nào, cũng chưa từng như vậy...” Cô về mặt chấn kinh, miệng không ngừng thì thào tự nói.

“Cho nên anh mới tìm em tới nói chuyện với cô ấy, xem có phải thư ký Nguyên xảy ra chuyện gì hay không?” Bằng không cứ tiếp tục kéo dài như vậy, nơi này của anh ta lập tức phải biến thành công ty cự tuyệt người lui tới rồi.

“Ừ...” Ông xã thân ái của cô cũng đã nói như vậy, cô cần phải nghĩa bất dung từ giúp đỡ! “Nhưng là.... Bây giờ em cũng rất sợ Tiểu Thu.”

Cô vẫn chưa quên, lần trước cô muốn tác hợp Tiểu Thu và em chồng thành một đôi khiến Tiểu Thu vô cùng tức giận, thiếu chút nữa nói muốn tuyệt giao với cô, bây giờ lại muốn cô đi theo tâm sự với Tiểu Thu?!

Cô sợ người tiếp theo bị đông thành băng là cô đó!

“Sẽ không! Dù sao em vẫn là bạn tốt của cô ấy, dù thế nào cũng dễ nói chuyện hơn đàn ông như bọn anh.” Cung Trường Thanh nhẹ giọng dụ dỗ bà xã đầu óc luôn suy nghĩ đơn giản của mình.

Mặc dù anh ta rất không muốn đẩy bà xã thân ái ra chiến trường, nhưng bây giờ anh ta thật sự không tìm được người nào thích hợp hơn.

“Như vậy à.... Vậy em thử xem xem.” Quả nhiên Ngải Đóa Đóa lập tức bị thuyết phục, sau đó dưới tâm lý chưa có bất kỳ chuẩn bị nào, đã bị đẩy

vào ‘hầm chứa đá’.

“Tiểu, Tiểu Thu...”

Sợ hãi đến gần bạn tốt, mặc dù cô đã sinh con, nhưng bản tính đơn thuần sợ người lạ vẫn không thay đổi.

Nguyên Tiểu Thu giống như đã đoán được cô sẽ đến, ngay cả đầu cũng không muốn nâng, trực tiếp hỏi: “Không ở nhà làm thiếu phu nhân, đến đây làm gì?”

“Mình nghe nói...” Ngải Đóa Đóa cắn môi, cân nhắc xem nên nói như thế nào mới có vẻ không trực tiếp.

“Nghe nói cái gì?”

“Ừ.... Gần đây tâm trạng của cậu không tốt lắm?” Như vậy chắc là không quá trực tiếp rồi nhỉ!

“Tâm trạng không tốt lắm?” Liếc cô một cái, Nguyên Tiểu Thu thấy buồn cười vì sự uyển chuyển của cô, “Không phải nơi này là sở huấn luyện quân sự sao? Còn có nơi này căn bản là đại bản doanh của vụ bà à?”

“Ách...” Ngải Đóa Đóa nghẹn lời.

“Mình biết những tiếng oán thán của những người đó đã vang đến tận trời, mới khiến cho ông chủ lớn không thể không mời cậu đến thăm dò ý tứ.” Cô dừng một chút rồi tiếp tục nói: “Chỉ có đi đâu không cần, mình không sao, cậu cứ nói như vậy đi!”

“Tiểu Thu...”

“Mình đã nói rồi, mình không sao, cứ như vậy.” Chỉ chỉ cửa, cô trực tiếp hạ lệnh trục khách, “Mình còn phải làm việc, cậu đi sang chỗ ông chủ đi!”

“Nhưng là...” Ngải Đóa Đóa lo lắng liên tiếp xoay đầu.

“Không cần nhưng là, trở về đi!” Nguyên Tiểu Thu khoát tay, bày tỏ cô không muốn nói thêm gì nữa.

Đến đến khi văn phòng khôi phục yên lặng, cô mới đặt văn kiện trong tay xuống, mất hồn nhìn chăm chú vào màn hình trước mặt.

Cảm xúc của cô có rõ ràng như vậy sao? Thậm chí ngay cả người phụ nữ ngu ngốc kia cũng được mời đến an ủi cô?

Cô cho rằng chính mình che dấu rất tốt, đi làm như bình thường, sau khi về đến nhà, lại làm thêm hoa thủ công, kiếm thêm chút thu nhập, tất cả đều bình thường như cuộc sống trước đây—

Cuộc sống trước khi chưa gặp anh.

Nhưng vì sao cô vẫn cảm thấy sốt ruột?

Là không bỏ được anh xuống? Hay là cô đã yêu đuối đến mức không có biện pháp rời khỏi người đàn ông cô đã đặt tình cảm vào?

Nguyên Tiểu Thu tỉnh táo một chút đi! Mi cũng không phải là người thiếu đàn ông sẽ chết, chạy một người thì không thể tìm người tiếp theo sao?

Không sai! Trên thế giới không phải chỉ có một người đàn ông là Sài Ngạn Quân.

Anh cũng dám bắt cá hai tay, vì sao cô không thể tìm đàn ông khác.

Cô muốn để anh nhìn, Nguyên Tiểu Thu cô cũng không phải người phụ nữ không có anh sẽ khóc lóc cả ngày.

Cô có thể có nhiều lựa chọn hơn.

Cô có thể sống càng tốt hơn!

Mặc vào bộ âu phục hàng hiệu mà mình quyết tâm mua, hơi lộ ra bộ ngực sữa trắng muốt và cánh tay mảnh khảnh, thêm gương mặt được trang

điểm tỉ mỉ, để cô trở thành một mỹ nữ khí chất hơn người.

Bước trên đôi giày cao gót, trong tay cầm một cái ví nhỏ, Nguyên Tiểu Thu đi theo người giới thiệu, cũng là nữ nhân viên ngành quan hệ xã hội giỏi nhất là quan hệ hữu nghị trong công ty đi vào nhà ăn đã được đặt trước.

“Tối hôm nay hẹn chính là một kiến trúc sư rất có danh tiếng trong ngành thiết kế, người bộ dáng không tệ, thu nhập cũng ok, thư ký Nguyên cô nhất định sẽ thích.” Nữ quan hệ xã hội dựa vào bên người cô, không ngừng nói ưu điểm của đối tượng được giới thiệu.

“Ừ.” Nguyên Tiểu Thu ứng phó trả lời.

Thích hay không vốn không phải trọng điểm, cô chỉ muốn thừa dịp đêm nay để chứng minh cô không phải người phụ nữ sẽ bởi vì thất tình mà hối hận.

“A! Chính là hai anh đẹp trai kia!”

Hai người? Không phải nói chỉ có một sao?

Nữ quan hệ xã hội giống như nhìn ra nghi hoặc của cô, vội vàng giải thích, “Bên nhà trai nói bên chúng ta có hai người, nên anh ta cũng mang theo một người bạn đến.”

Nguyên Tiểu Thu không sao cả gật gật đầu, theo bước chân của nữ quan hệ xã hội tiến lên, sau khi nhìn thấy rõ người ở trên ghế thì bỗng nhiên phanh lại, không dám bước tiếp.

Vì sao.... Sao lại có anh?

Hai nam hai nữ chia ra ngồi ở bốn góc, nhưng không có nói chuyện thân thiện giống như đi quan hệ hữu nghị, ngược lại là yên lặng đến trầm trọng.

“Thư ký Nguyên, bên trái vị này chính là Nhan Phúc Hiên người hôm nay muốn giới thiệu, anh Nhan, đây là thư ký Nguyên xinh đẹp và giỏi giang nhất trong công ty tôi.” Nữ quan hệ xã hội không biết vì sao ngay từ đầu không khí đã trở nên không hiểu trăn trở, nhưng vẫn hoàn thành hết trách nhiệm của người giới thiệu.

“Thư ký Nguyên xin chào.” Nhan Phúc Hiên cười vươn tay ra cùng cô bắt tay, sau đó thuận tiện giới thiệu bạn tốt bên cạnh mình, “Đây là bạn tốt của tôi khi học đại học, Sài Ngạn Quân.”

Sài Ngạn Quân giống như không nghe thấy lời giới thiệu của anh ta, tự mình sầm mặt nhìn cô, làm Nguyên Tiểu Thu nhất thời đứng ngẩn không yên.

Vì sao cô lại cảm thấy đứng ngẩn không yên chứ? Rõ ràng anh là người có lỗi với cô trước không phải sao?

Chỉnh đốn lại tâm trạng, Nguyên Tiểu Thu nở nụ cười vươn tay, “xin chào, anh Sài.”

Nhìn bàn tay vươn đến trước mặt mình, anh cũng không có dự định vươn tay ra bắt lại, chính là sắc mặt càng thêm khó coi.

Bây giờ cô đang làm cái gì vậy? Làm như không biết anh sao?

Nếu như hôm nay không đến làm người tiếp khách, không phải là anh sẽ không biết bạn gái của chính mình, vậy mà lại cùng bạn thân của mình đi thân cận quan hệ hữu nghị?!

Càng không cần phải nói hôm nay cô ăn mặc chộc người như vậy, khiến anh chỉ muốn dùng áo khoác bọc cô lại, không để cô lộ ra một chút cảnh xuân nào.

Nhan Phúc Hiên thấy Sài Ngạn Quân thật lâu không vươn tay, khiến cho khung cảnh rơi vào tình thế xấu hổ, nhỏ giọng hỏi: “Cậu làm sao vậy? Sao không cùng người ta bắt tay, như vậy làm cho cô gái người ta rất xấu hổ đó!”

Xấu hổ? Nếu như bây giờ cậu biết bạn gái và bạn tốt của mình đang thân cận, cậu mới có thể càng thêm xấu hổ! Sài Ngạn Quân trợn mắt nhìn anh ta thẫn thờ.

Thấy anh vẫn không có ý muốn bắt tay, Nguyên Tiểu Thu cười gượng còn giúp anh giảng hòa, “Anh Sài chắc là thẹn thùng thôi! Ha ha!”

Tiếp theo bốn người lại lần nữa rơi vào yên lặng, bầu không khí lúng túng đến ngay cả nhân viên phục vụ cũng không muốn đến gần.

Tuy rằng Nhan Phúc Hiên cảm thấy bầu không khí có chút kỳ quái, nhưng vẫn cố tìm một đề tài để nói chuyện phiếm.

“Cô Nguyên cũng làm thư ký, chắc là cũng có nghe qua tên bạn gái cậu ấy, bởi vì tôi nghe người bạn này nói bạn gái của cậu ấy cũng làm thư ký cho một xí nghiệp lớn ở gần đây! Đúng không?” Anh ta đẩy đẩy Sài Ngạn Quân, muốn anh lên tiếng phụ họa.

“A? Phải không? Vậy bạn gái của anh Sài tên là gì? Nói ra nghe một chút, biết đâu chúng tôi quen biết nhau.” Nữ quan hệ xã hội bỗng rất có hứng thú hỏi.

Bình tĩnh liếc mắt nhìn Nguyên Tiểu Thu đang ra vẻ trấn định một cái, Sài Ngạn Quân từ từ nói ra, “Nguyên Tiểu Thu.”

“Ha ha~ Sao anh Sài đột nhiên lại gọi thư ký Nguyên của chúng ta, cũng không phải anh...” Bạn gái?!

Không thể nào! Có chuyện trùng hợp như vậy? Nữ quan hệ xã hội và Nhan Phúc Hiên đưa mắt nhìn nhau, dưới đáy lòng cùng toát ra đồng dạng nghi vấn.

Ở dưới gầm bàn Nguyên Tiểu Thu nín chặt làn váy, vốn vẫn đang ra sức duy trì nụ cười, sau khi nghe xong lời nói của anh thì hoàn toàn tan vỡ, bất chấp còn đang ở trường hợp công cộng, tức giận đứng dậy gào to.

“Anh cũng đã bắt cá hai tay, ai còn là bạn gái anh!”

Từ từ! Tình huống sao lại giống như có phần không khống chế được... Nhan Phúc Hiên không rõ chân tướng nhìn bạn tốt vốn là đến làm nể, vậy mà lại cùng vai nữ chính tối nay đây đưa.

“Anh không biết em nghe ai nói, nhưng là anh không có bắt cá hai tay.”

“Thối lắm!” Quả con mẹ nó cái gì tu dưỡng! Cô cùng anh bất cứ giá nào, “Anh nói, có phải hôm đó anh gạt em nói rằng anh phải đi làm việc hay không, kết quả anh lại cũng nữ nhân lâu lợm? Anh nói, không phải là anh đột nhiên lạnh nhạt chính là muốn em chủ động chia tay sao?”

“Anh chưa từng lừa em nói phải làm việc, kết quả chạy đi lâu lợm, về phần đột nhiên lạnh nhạt cũng không phải anh nguyện ý, là vì có một công việc đột xuất được sắp xếp vào.” Sài Ngạn Quân không nhanh không chậm giải thích.

“Há! Đàn ông bắt cá hai tay chính là bắt cá hai tay, vì sao không thành thật thừa nhận có phải tốt hơn không, còn nói có một công việc đột xuất, đây căn bản chính là biện bạch.” Nguyên Tiểu Thu không khách khí cao giọng phản bác.

“Anh không biện bạch, chẳng lẽ em không tin anh?” Anh hỏi lại.

“Em đã từng vô cùng tin tưởng anh.” Cô bình tĩnh trả lời anh, “Nhưng là anh thì sao? An lại lừa gạt em! Em đã cho anh cơ hội nói thật, không phải sao?”

Sài Ngạn Quân nhăn mày, bị trái một câu phải một câu bắt cá hai tay của cô làm cho mơ hồ.

Anh thật sự không biết những chuyện cô nói, nhưng cô lại là một bộ dáng chứng cứ rõ ràng?

“Anh không biết em nghe được hay là nhìn thấy cái gì, nhưng anh không thẹn với lương tâm.”

Anh không thẹn với lương tâm? Chẳng lẽ bây giờ là cô cố tình gây sự sao? Trên mặt Nguyên Tiểu Thu co rúm lại, lửa giận trong lòng không ngừng thiêu đốt.

“Em mặc kệ anh có thẹn với lương tâm hay không, tóm lại em đã quyết định muốn chia tay với anh rồi.” Cô đổi quay đầu đi.

Sài Ngạn Quân nghe vậy, ánh mắt trầm xuống, gương mặt tục tũn trở nên có chút đáng sợ, từ từ nói, “Anh nghĩ bây giờ chúng ta cần phải cẩn thận nói chuyện một chút.”

“Em mới không cần nói chuyện với anh.” Cô muốn làm theo nguyên tắc không nói chuyện, không thỏa hiệp, không đầu hàng.

Bởi vì cô không quên mình vô cùng không có sức chống cự với nam sắc của anh.

“Không, anh vô cùng kiên trì.” Kéo ghế ra đứng lên. Sài Ngạn Quân không muốn tiếp tục ở loại trường hợp công cộng này thảo luận chuyện riêng của hai người, trực tiếp đứng ở bên cạnh cô hỏi: “đi thôi, chúng ta đổi nơi khác?”

Nói là hỏi, nhưng trong lời nói kia có khẳng định không cho phép người khác từ chối.

Cái gì mà đổi nơi khác? Cô mới không cần.

“Không cần, hôm nay em đến thân cận quan hệ hữu nghị, vì sao em phải theo anh đến nơi khác?” Hơn nữa ai biết đến tột cùng là anh muốn nói chuyện gì với cô chứ.

“Hôm nay em không có thân cận quan hệ hữu nghị gì hết, bởi vì, hôm nay vai nam chủ sẽ hiểu được cái gì gọi là vợ bạn không thể chọc.” Sài Ngạn Quân quăng một ánh mắt cho vai nam chủ đã biến thành đến xem trò vui ở một bên, ám chỉ ý cảnh cáo vô cùng rõ ràng.

Không cần dùng sức trườn như vậy đâu! Anh ta cũng rất có đạo nghĩa mà. Nhan Phúc Hiên giờ tay làm một động tác ok, hoàn toàn không để ý vai nữ chính hôm nay được bạn tốt mang lên sân khấu.

Bởi vì vợ của bạn không thể chọc mà! Muốn phụ nữ lại tìm là có, cần gì phải làm hỏng tình cảm anh em chứ!

Cho dù là như vậy em cũng không cần đi theo anh

Anh rất không muốn ra tay, em xác định em không tự mình đứng lên đi theo anh?” Sài Ngạn Quân cảm thấy vừa bức mình vừa buồn cười với tính tình trẻ con của cô.

“Không cần chính là không cần.” Xem anh có thể làm gì cô!

Không lại nói nhiều lời vô nghĩa, Sài Ngạn Quân dựa vào ưu thế chiều cao và thể lực, trực tiếp ôm cô từ trên ghế lên, khiêng trên vai giống như khiêng xi măng, dưới ánh mắt chú ý của mọi người đi ra khỏi nhà ăn.

“Thả em xuống! Mau thả em xuống! Sài Ngạn Quân, cái đồ trứng thối bắt cá hai tay.” Nguyên Tiểu Thu ở trên vai anh vừa đánh vừa mắng vừa vùng vẫy.

“Không nên cử động, còn nữa không được nói thô tục.” Anh không chút bị ảnh hưởng, bàn tay anh còn đặt trên hông cô, rước lấy một trận thét chói tai của cô.

“A—anh làm gì vậy?” Mặt cô đỏ bừng.

“Không muốn bị mất mặt thì đừng có lộn xộn.” Sài Ngạn Quân giải thích, trên mặt lộ ra nụ cười bất đắc dĩ.

Cô cho rằng dưới ánh mắt của mọi người, trừ bỏ bất đắc dĩ khiêng cô đi như vậy, anh còn có thể làm ra chuyện gì kinh hãi thế tục nữa sao?

Tuy rằng anh dùng phương thức tho lỗ dẫn cô đi, nhưng khi đi đến bên cạnh cái xe vận tải rách, anh vẫn rất cẩn thận đặt cô ngồi xuống, không để

cô đụng bị thương.

“Đến nhà anh có vẻ tốt, anh nghĩ, hôm nay chúng ta nhất định phải nói rõ toàn bộ mọi chuyện.” Sài Ngạn Quân nhìn cô, ôn hòa nhưng cũng không cho phản kháng nói.

“Em đã nói rồi, chúng ta không có gì hay để nói.” Nguyên Tiêu Thu chính là không chịu phối hợp, thậm chí còn nghiêng mặt đi, ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn anh.

“Chúng ta có.” Khởi động xe, giọng nói của anh trầm xuống, trong lời nói có ẩn chứa tức giận, “Mà anh còn muốn em phải tỉ mỉ giải thích, vì sao hôm nay em lại sau lưng bạn trai là anh, chạy tới thân cận thêm quan hệ hữu nghị?”

ĂN CHẮC NGƯỜI ĐÀN ÔNG TỐT

Mã Kì Đóa
dtv-ebook.com

Chương 7

Dừng xe mở cửa, Sài Ngạn Quân phát hiện người nên xuống xe lại cố tình không chịu xuống, bước chân vốn định đi mở cửa lại quay trở lại, giúp cô mở cửa xe.

“Em không xuống sao?”

“Em không cần.” Mắt hạnh sắp phun ra lửa trừng anh, “Em nói rồi chúng ta không có gì để nói, cho nên em không đi, anh chỉ cần đưa em về nhà em là được rồi.”

“Anh sẽ đưa em trở về nhưng chờ sau khi chúng ta nói chuyện xong đã.” Sài Ngạn Quân không để ý đến cô cố tình gây sự, dịu dàng nhưng cũng không mất kiên định nói.

Anh là nghe không hiểu tiếng người, hay là trình độ ngôn ngữ của cô đã thụt lùi đến mức làm cho người ta nghe không hiểu? Bằng không sao từ nhà hàng đến đây, hai người vẫn không ngừng lời qua tiếng lại.

Hai người người trong xe người ngoài xe tiếp tục giằng co, chính là không ai chịu nhường bộ, Sài Ngạn Quân luôn ba phải mà lúc này biểu hiện lại cố chấp đến khiến cô ngạc nhiên.

Được rồi! So cố chấp thì cô chịu thua, đã được chưa?

“Thôi! Anh muốn nói thì nói! Nói xong thì phải để em về nhà.” Cô bất đắc dĩ giơ tay đầu hàng, nhưng cô vẫn muốn nói đi đầu kiện trước.

“Không thành vấn đề” Lộ ra nụ cười đầu tiên trong tối nay, Sài Ngạn Quân đỡ cô xuống xe.

Lần đầu tiên đi vào nhà anh, Nguyên Tiểu Thu trù chấn kinh thì vẫn là chấn kinh, bởi vì từ cửa vào tất cả đều là sách, cô ng ỡ xõm xuống nhìn ch ờng sách nhìn tưởng như lộn xộn, nhưng trên thực tế được sắp xếp rất chỉnh tề, trong lòng lại càng toát ra thêm một bong bóng nghi vấn.

Tứ thư tập chú, lịch sử tư tưởng Trung Quốc, lịch sử tư tưởng Trung Quốc, đại học, tham khảo tư tưởng Lão Trang*, lật ra mỗi bộ sách đều là cổ văn vừa dày lại vừa buồn tẻ, bằng không thì chính là chi, h ồ, giả, dã, khiến người từ nhỏ đã khuyết thiếu hứng thú với văn học đất nước, chỉ kém là chưa chìm vào trong đồng sách cổ này.

(*) Lão Trang: Trang Tử (khoảng 369-286 TCN), tên Chu, người Mông nước Tống, là nhà tư tưởng quan trọng của học phái Đạo gia thời Chiến quốc, trứ tác có Trang Tử, trong đó có bảy thiên nội thiên người ta cho là ông tự viết, còn phần ngoại thiên và tạp thiên là do người khác viết.

[Ngu ỡn: khoavanhoc-ngonngu.edu.com]

“Thật có lỗi! ỡi vì thời gian trước bạn làm việc, có chút sách anh còn chưa phân loại sắp xếp xong, cho nên trong phòng có chút loạn, em trước nh ẫ n n ại một chút.” Sài Ngạn Quân có chút xấu hổ giải thích, một bên di chuyển che đi sách và tài liệu bị rơi xuống dưới sàn nhà.

Làm việc? Vừa r ỡi cô có phải là nghe nh ẫ n hay không, bởi vì anh nói vì bạn làm việc nên chưa kịp sắp xếp?

Anh lấy những tác phẩm vĩ đại vừa dày vừa nặng này đi xếp gạch hay là lát xi măng? Nếu không vì sao một công nhân lại muốn dùng đến những bộ sách chuyên môn như vậy?

N ờng đậm nghi vấn, khiến cô không cẩn thận thốt ra.

“A, lúc trước anh còn chưa kịp giải thích với em, thật ra công việc của anh có hai loại.” Sắp xếp xong một ch ờng sách, Sài Ngạn Quân cuối cùng cũng dọn được ra chỗ ng ỡi, có thể để hai người ng ỡi xuống.

“Hai loại? Bán sách sao?” Chẳng lẽ anh không chỉ là công nhân, mà còn kiêm làm nhân viên bán sách sao?

“Không phải giống như em nghĩ vậy, ba anh làm kiến trúc công trường, anh lại là con trai duy nhất, cho nên đương nhiên phải tiếp nhận sự nghiệp của ba. Giúp những người khác nhận thầu công trình, sau đó thỉnh thoảng đến công trường trông coi, chuyện này trước đây anh đã đề cập qua với em.”

“Ừ.” Cô gật gật đầu.

Sau khi thấy cô không có nghi vấn gì, anh mới tiếp tục nói: “Thật ra hứng thú của anh không ở trong này, nhưng là nghiệp vụ trong nhà anh lại không thể trốn tránh trách nhiệm, cho nên bắt đầu từ khi vào đại học anh đã vừa hỗ trợ nghiệp vụ trong nhà, vừa nghiên cứu hứng thú của mình.”

“Nghiên cứu?”

“Ừ, chính là những bộ sách em nhìn thấy này, anh chuyên tấn công vào văn học cổ đại Trung Quốc, những tác phẩm kinh điển mà mọi người thường xuyên đọc nhất đều thuộc về phạm vi nghiên cứu của anh.”

Nghe được anh giải thích, Nguyên Tiểu Thu chỉ có thể giống con ếch, miệng há ra rồi lại đóng vào, không biết nên nói gì mới tốt.

Bây giờ cô nghe được chính là tổ hợp bách khoa toàn thư kỳ lạ sao?

Một phần công việc khác của quản đốc vắc xi măng, thực ra là cần sách cổ gật gù đắc ý làm nghiên cứu?

Không phải kết hợp với thổ mộc (đất+gỗ)? Mà là nghiên cứu văn học Trung Quốc không có một chút quan hệ nào với kiến trúc?

“Anh không gạt em... Hoặc trêu chọc em đấy chứ?” Nghi hoặc nhìn anh, Nguyên Tiểu Thu nhất thời vẫn chưa có biện pháp tiếp thu loại hiện tượng mâu thuẫn này.

Không thể trách cô có biểu hiện kinh ngạc quá độ như vậy, thật sự là người bình thường đâu sẽ không nghĩ tới loại thổ hợp như vậy thôi!

Còn nữa, anh thật sự cũng không giống người sẽ đọc những loại sách này!

Sau khi trong đầu từ từ tiêu hóa xong thực tế kỳ lạ kia, cô khôi phục bình tĩnh, lần nữa nhớ tới nguyên nhân hai người ngồi ở đây.

“Được rồi, em đã nghe anh giải thích xong, nếu không còn chuyện gì, em muốn về nhà.”

Thấy biểu tình của cô gần như lạnh nhạt, Sài Ngạn Quân bắt lấy tay cô không cho cô rời khỏi.

“Anh vừa mới nói qua, sau khi nói chuyện xong sẽ cho em về nhà, chẳng lẽ anh muốn nói chuyện không giữ lời?” Nguyên Tiểu Thu nhắc lại lời của anh lúc trước.

“Anh còn nhớ rõ anh đã nói những gì, nhưng là chúng ta còn chưa bắt đầu cẩn thận nói chuyện không phải sao? Vừa rồi anh mới chỉ giải thích nghi hoặc của em về đồng sách này mà thôi!”

“Được rồi! Vậy anh muốn nói cái gì?” Cô vẻ mặt không thêm để ý, nghĩ muốn hất tay anh ra nhưng lại không có biện pháp tránh thoát, chỉ có thể mặc anh nắm.

Đáng giận! Lúc này cô thật sự rất oán giận vì sao bộ dáng anh lại cao to mạnh mẽ như vậy, khiến cô muốn giữ một khoảng cách với anh cũng không được.

“Anh muốn biết vì sao em lại chỉ trích anh bắt cả hai tay còn có nói dối, anh nghĩ anh có quyền được biết lí do.”

Cẩn môi trường anh, Nguyên Tiểu Thu không hiểu vì sao anh còn có thể tâm bình khí hòa như vậy, tìm cô hỏi lý do một chút áy náy cũng không có.

Chẳng lẽ anh không biết mình rốt cuộc làm sai chuyện gì một chút nào sao?

Hay vẫn là đàn ông căn bản không có đạo đức quan về chuyện này, cho tới bây giờ cũng không cho rằng mình làm sai chuyện gì?

Được! Nếu anh muốn biết, như vậy cô liền nói tất cả đầu đuôi cho anh biết.

Hít một hơi thật sâu, Nguyên Tiểu Thu nhìn vào mắt anh, gần từng tiếng chậm rãi nói, “Ngày đó, em nhìn thấy một người phụ nữ đi một chiếc xe cao cấp đến nhà anh, sau đó anh mặc tây trang đi cùng cô ấy, anh còn khen cô ấy không tệ... Em vốn cực kỳ tin tưởng anh, nhưng lúc em gọi điện cho anh, hỏi anh đang ở đâu, anh vậy mà nói dối em nói phải đi làm, chẳng lẽ anh mặc tây trang đi hẹn hò, sau đó nói dối em là đi làm việc, như vậy vẫn còn chưa xem như bắt cá hai tay và nói dối sao?”

Nghe xong lí do của cô, anh chỉ nhú mày, sau đó khó hiểu hỏi, “Cứ như vậy sao?”

“Cái gì gọi là cứ như vậy sao?” Cô hung hăng trừng Sài Ngạn Quân, không thể tin rằng anh vậy mà còn không biết thẹn nói ra loại lời này, “Chẳng lẽ anh còn muốn em đến khách sạn bắt được anh và cô ấy cởi sạch nằm trên giường, mới có thể nói rằng anh bắt cá hai tay sao?”

“Anh không có ý này.” Anh vẻ mặt vô tội, “Chỉ là khi nghe đến đó, anh thật sự vẫn không biết chỗ nào có hiên nghi để em cho rằng anh bắt cá hai tay và nói dối?”

Không biết hồi cải còn cố gắng nói dối! Sao trước đây cô không biết anh là

Loại đàn ông như vậy chứ?

Cần lấy túi sách của mình, cô đứng dậy liền đi.

“Đừng đi, chúng ta còn chưa nói chuyện xong”.

“Em không biết là chúng ta còn cái gì để nói”. Đủ rồi! Toàn bộ đầu đã đủ rồi! Tối hôm nay căn bản là một hồi chuyện cười! Trong lòng Nguyên Tiểu Thu khổ sở nghĩ.

“Anh vừa rồi nói đầu là sự thật, anh thật sự không hiểu vì sao em lại vì chuyện anh mặc tây trang mà tức giận, hoặc là vì anh nói đi làm mà tức giận, nhưng là có phải em nên nghe anh giải thích rồi hãy quyết định hành vi phạm tội của anh đúng hay không?”

Anh dùng ánh mắt thành khẩn thâm thúy nhìn cô, khiến ý niệm rời đi của Nguyên Tiểu Thu không ngừng dao động

Đến sau cùng, cô vẫn là cực kì không có cốt khí rồi trở về

Aiz! Cô thật sự là hận chết chính mình, vì sao lại dễ dàng bị ánh mắt anh thuyết phục đây.

“Được rồi! Anh muốn giải thích gì thì nói đi!”

Sài Ngạn Quân nở nụ cười, cứng chỉ đầu vỗ vỗ đầu cô, mở miệng giải thích, “anh vừa mới nói qua, nghiên cứu là hứng thú của anh cho nên đến nay vẫn chưa từng buông tha. Chính là từ sau khi anh phát biểu mấy luận văn liên thường xuyên có người mời anh đến trường giảng bài hoặc ra nước ngoài phát biểu luận văn, mà những chuyện này đều có lương, cho nên anh nói đi làm cũng không sai chứ?”

Dưới ánh mắt anh mà cố gật đầu, Nguyên Tiểu Thu không tình nguyện lắc gật đầu. “Được rồi! Cho dù anh không nói dối em thật là đi làm, nhưng còn người phụ nữ kia thì nói như thế nào?” Nghĩ đến người phụ nữ không rõ lai lịch kia vậy mà được anh khen khiến cô tức giận.

“Anh không xác định được người ngày đó em nhìn thấy là ai, bởi vì bình thường người lái xe đến đón anh, chỉ có một học muội hoặc nhân viên trường học phái tới mà thôi, cho đến bây giờ anh chưa từng có suy nghĩ nào vượt quá tình hữu nghị hoặc việc chung với các cô ấy, cho nên anh cực kì khẳng định nói cho em biết, bạn gái của anh thủy chung đầu có một người là em.

“Cho nên nói...cho nên nói thật sự là cô hiểu lầm sao?”

Là cô nghĩ sai rồi? Thật ra anh không nói dối lừa gạt cô, không bắt cá hai tay có tiểu tam ở ngoài?

Vậy làm cô mất mát rơi lệ, thậm chí khiến cả công ty biến thành gà bay cho sủa, người phòng, người tránh, e sợ không kịp, đâu chỉ vì một cái hiểu lầm, một chuyện Ô Long do cô gây ra sao?

Cô mất ngủ nhiều ngày như vậy, thậm chí tâm trạng không tốt đến công ty trút giận, thật sự chỉ là vì một cái hiểu lầm?

Ông trời? Chuyện này đối với người luôn được xưng là bình tĩnh như cô mà nói, căn bản chính là một chuyện ngu ngốc nhất rồi!

“Cho nên...anh không bắt cá hai tay? Không có tiểu tam bên ngoài?” ngờ ngẩn nhìn anh, mắt cô nhìn không được mà rơi nước mắt.

Sài Ngạn Quân không biết làm sao đành ôm cô vào lòng, mặc cho cô bơi loạn nước mắt khắp người mình, “anh vốn định hai ngày nữa xong việc liền gọi điện cho em, ai biết em đột nhiên không nhận điện thoại của anh, ngay cả đến công ty của em cũng không tìm được người, bằng không cũng sẽ không hiểu lầm lâu như vậy”. Thậm chí thiếu chút nữa liền đi lên con đường chia tay không rõ lý do

Nguyên Tiểu Thu ấp úng nói, “Em, em khi đó rất tức giận, nghĩ rằng anh bắt cá hai tay còn nói dối em nữa....”

Cho nên chẳng những không nhận điện thoại của anh, còn tận lực đi sai thời gian đi làm, thậm chí ngay cả dây điện thoại bàn cũng rút ra, chính là không muốn có bất cứ tiếp xúc nào với anh.

Chỉ có đi đâu may mắn là có chuyện ô long ngoài ý muốn ngày hôm nay. Nếu không bọn học sẽ vì hiểu lầm mà chia tay.

Nghĩ đến bởi vì chuyện này mà mất đi người đàn ông tốt luôn bao dung mình, khiến Nguyên Tiểu Thu càng thêm kích động ôm chặt lấy anh.

Anh cũng mặc cho cô ôm ấp, nhưng thân hình mê người kia của cô kè sát cò sát anh, làm anh đột nhiên đẩy cô ra, khuôn mặt tuấn tú có chút ngại ngùng không biết làm sao.

“Làm sao vậy?” cô không rõ hỏi.

“Em ôm anh rất chặt , anh....” giọng nói của anh bỗng nhiên khàn khàn hơn nhiều, ánh mắt nhìn cô rất có áp lực

Thân hình của cô quá sức gần sát làm anh lại nghĩ tới ngày đó hai người ngủ trên giường lớn, cô trằn trấp thở dốc và thân thể tuyết trắng mềm mại có bao nhiêu mê người.

Nhìn ra đáy mắt anh có dự vọng bị kiềm nén, cô nháy hai mắt nhìn anh, trong mắt có khó xử và chờ mong, thân thể lại nhẹ nhàng đến gần anh, ý tứ không cần nói cũng biết.

“Có thể chứ?” Sài Ngạn Quân lại xác định.

“Ừ...” cô ngần ngại thẹn thùng nhìn anh, lông mi dài hơi hơi rung động.

Anh siết chặt hai tay đang ôm cô, phủ lên đôi môi đỏ mọng ngọt ngào mềm mại của cô, cô ưm một tiếng, hai tay ôm cổ anh nhiệt tình đáp lại.

Vui sướng sau khi hiểu lần được sáng tỏ, thêm nhiệt tình sau tiểu biệt khiến hỏa diễm thiêu đốt giữa hai người cháy từ phòng khách tràn đến phòng.....

Tình cảm mãnh liệt qua đi, hai người gắt gao ôm nhau, Nguyên Tiểu Thu giống mèo vừa trộm được thịt, lộ ra lúm đờng tíu thỏa mãn.

Cô làm ổ trong lòng anh, ngón tay như có như không trêu chọc trước ngực anh, ý đồ muốn dẫn tới lực chú ý của anh.

“Làm sao vậy?” Bất lấy ngón tay bưng bình nhỏ nhắn của cô, Sài Ngạn Quân cười nhạt hỏi.

Hồn dỗi trợn mắt nhìn anh, giống như là đang nén giận vì sao anh lại không hiểu tình thú như vậy, không biết vào lúc này nên nói lời lọt tai để dỗ cô.

Cắn một miếng lên cằm anh để trừng phạt, Nguyên Tiểu Thu lười biếng nói, “Không có việc gì, anh cái tên ngan ngốc này cũng biết thông suốt nhỉ!”

“Nhưng không phải em còn yêu tên ngan ngốc là anh sao!” Anh hơi hột phản kích trở lại.

Xem ra anh thật sự bị cô làm hỏng. Nguyên Tiểu Thu bị chấn đến không có biện pháp phản bác, ở trong lòng nghĩ như vậy.

“Hừ! Anh chắc chắn là em sẽ không thay lòng như vậy?” Cô trả thù ng ưỡn lên eo anh, từ trên cao nhìn xuống nói, “Nếu còn để tức giận, em sẽ lại đi tìm người thân cận quan hệ hữu nghị.” Đương nhiên đây chỉ đơn thuần là đe dọa.

Mỉm cười nhìn bộ dáng xinh đẹp của cô ng ưỡn dạng chân trên người mình, Sài Ngạn Quân tự tin nói, “Em sẽ không.”

“Anh tự tin như vậy?”

“Nếu không tự tin, vừa rồi anh cũng sẽ không lớn mật mang em rời khỏi nhà ăn như vậy.” Nghĩ đến hành động vừa rồi, Sài Ngạn Quân cũng cảm thấy từ sau khi quen biết cô, tất cả hành vi của mình đều lấy tốc độ ánh sáng rời khỏi quỹ đạo trước đây.

Dưới cái nhìn của tất cả mọi người trong nhà ăn khiêng đi một cô gái?

Chỉ cần tưởng tượng anh cũng biết, dưới con mắt của những người đó thì đây là một chuyện vô cùng kinh hãi thế tục, thậm chí tình tiết cũng có thể sánh bằng mấy cảnh hay được chiếu trong phim rồi.

Mà không thể tin nhất là, người lấy nghiên cứu văn học Trung Quốc làm chí nghiệp cả đời, thậm chí liệt cả lễ nghĩa giáo dục vào quy phạm

nhân sinh như anh, vậy mà cũng sẽ làm ra loại chuyện này?

Trừ bỏ tình yêu khiến người điên cu ồng và mất đi lý trí ra, anh thật sự không có biện pháp giải thích vì sao chính mình lại làm ra hành vi điên cu ồng đến mức mình cũng không có biện pháp tin tưởng này.

Nghĩ đến tình cảnh khi hai người rời khỏi nhà ăn, Nguyên Tiểu Thu li ền bĩu môi.

Kia tuyệt đối là một sự kiện ngu ngốc nhất trong đời cô r ồi!

Bị người khiêng ở trên vai mang đi? Trước kia xem phim vẫn cảm thấy lãng mạn, nhưng thực tế chính mình ra trận mà nói, căn bản chính là một hành vi vô cùng ngu ngốc.

Hai con người ng ồi cùng bàn kia tất nhiên là không cần nói, nhưng ánh mắt trợn mắt há hốc m ồm của những người khác, còn có biểu tình cười trộm của nhân viên phục vụ, mới chính là nguyên nhân chính khiến cô xấu hổ đến muốn đập đầu vào tường.

Mà càng không cần phải nói cô còn mặc âu phục bị người khiêng đi, nếu không phải anh dùng tay che dấu giúp cô, cô còn không biết chính mình bị lộ ra bao nhiêu cảnh xuân để người nhìn đó!

May mắn bọn họ còn chưa kịp ăn cơm đã rời đi, nếu không bị khiêng như vậy, bờ vai cứng rắn của anh đè bụng của cô, cho dù ăn được, sợ rằng cũng phải cố gắng nhịn tất cả cho sà n nhà r ồi.

“Chỉ có đi ầu... Nói đến chuyện này, không phải là em nên tỉ mỉ giải thích một phen sao, vì sao hôm nay em lại xuất hiện ở đó?” Anh nheo mắt lại tr ầm giọng hỏi. Từ lúc vào nhà, anh là người không ngừng bị chất vấn và giải thích, bây giờ là lúc nên đổi người.

Nghĩ đến chuyện bởi vì chính mình ngu ngốc hiểu l ầm mà tự nhiên tuyên bố chia tay, lại còn chạy tới tham gia thân cận, Nguyên Tiểu Thu nhất thời chỉ có thể xấu hổ cười ngâ ng.

Ai ui! Anh không thể coi những chuyện ngu ngốc này thành một giấc mơ rồi quên hết sao?

Sài Ngạn Quân gõ lên trán cô một cái, “Lại còn cười, nếu không phải hôm nay vừa vặn anh đi làm người tiếp khách, không phải là em định đợi đến khi kết hôn rồi mới phát thiệp cho anh biết đấy chứ?”

“Sẽ không đâu...”

“Sẽ không sao?”

“Ách... Có lẽ sẽ...”

Anh nhú mày, hai tay đe dọa đặt lên mũi đẹp của cô, “Có lẽ sẽ?”

Cô cực kỳ thức thời lập tức sửa lời nói: “Sẽ không, sẽ không, người ta yêu nhất chính là anh, làm sao dám giả cho người khác chứ? Anh nói đúng không?”

Cô đúng là đã sớm nhận định không phải anh thì không cưới mà!

Nghe ra hàm ý trong lời nói của cô, Sài Ngạn Quân thoáng chốc sùng sốt, sau đó lộ ra nụ cười bất đắc dĩ.

“Sao bây giờ em ngay cả cầu hôn đều phải cướp của anh?” Thở dài trong lòng, anh càng ngày càng cảm thấy tôn nghiêm đàn ông của mình cũng sắp bị cô chà sáng rồi.

Mặc kệ thông báo hay là hôn môi, bây giờ ngay cả cầu hôn cũng bị cô giành trước, anh thân là đàn ông chuyện nên làm đều bị cô làm xong, khiến anh không nhận được có cảm giác mất mát!

Gào khóc! Vừa rồi cô nói không lấy chồng khác, đó chính là chỉ có thể giả cho anh thôi! Đây không phải là đang cầu hôn anh sao? Nguyên Tiểu Thu hậu tri hậu giác nghĩ đến.

“Em cầu hôn anh đồng ý sao?”

Sài Ngạn Quân nhìn anh, sau đó lắc lắc đầu, khiến trái tim cô ngừng đập vài nhịp.

Anh.... Anh không muốn cưới cô sao?

“Anh làm sao có thể không đáp ứng lời cầu hôn của em? Anh quả nhiên là có tiểu tam ở ngoài còn muốn bắt cả hai tay, cho nên mới không muốn cưới em...” Nháy nháy mắt, hốc mắt của Nguyên Tiểu Thu đã phấp phấp.

Thở dài, anh không biết nên tức hay nên cười nữa.

“Hãy nghe anh nói, ít nhất chuyện cầu hôn này để anh làm được không?” Cầm tay cô, anh thâm tình nhìn cô.

“Có ý gì?”

“Anh nói, ít nhất cũng để người bạn trai là anh đến biểu hiện được không?”

A? Ngơ ngác nhìn anh, Nguyên Tiểu Thu vẫn không hiểu nổi ý tứ trong câu nói của anh.

Mặc dù không biết đến cùng anh muốn biểu hiện cái gì, nhưng dù sao khó được khi anh muốn làm gì đó, vậy để anh đi làm thôi, cô chỉ cần yên lặng xem là được rồi.

~*~

Trải qua tối hôm qua, hiểu lần tiêu tan còn có cả đêm được tình yêu thấm nhuần, hình tượng người đẹp băng sương và rêu rĩ không vui mấy ngày trước của Nguyên Tiểu Thu được thay đổi. Chẳng những cô mặc quần áo màu sắc diễm lệ, ngay cả bước chân tiến vào công ty cũng nhẹ hơn rất nhiều.

“Quản lý Hà sớm!”

“Trưởng phòng Trần, anh sớm.”

“Chủ nhiệm Hoàng sớm.”

Người bị điểm danh ở trên đường đi đầu sợ tới mức không dám tin, nhìn người phụ nữ đi đường nhẹ nhàng, vẻ mặt đầy ý cười thỏa mãn.

Đây thật sự là Nguyên Tiểu Thu trước ngày hôm qua vẫn còn người gặp người sợ sao?

Sao mới qua một ngày, cả người giống như thay da đổi thịt, biến hóa lớn như vậy?

Bởi vì biến hóa kỳ dị này, khiến một đám người không để ý thời gian đi làm đã bắt đầu, vây quanh bên ngoài văn phòng của Nguyên Tiểu Thu chỉ trỏ thảo luận.

“Là vì tâm trạng quá kém, kết quả dẫn đến tính tình thay đổi lớn sao?” Có người dẫn đầu đề xuất tình tiết thường xuyên xuất hiện nhất trong tiểu thuyết võ hiệp.

Giống như rất nhiều đại hiệp võ lâm sau khi chịu nỗi đau của nát nhà tan tính tình đầu thay đổi, cuối cùng trở thành người thay mặt dẫn đầu võ lâm.

“Không xong! Đây không phải là bình tĩnh trước cơn bão chứ!” Có người sợ hãi rút lui một bước, “Giống như tin tức trên ti vi đó, nhìn như cực kỳ bình thường, nhưng là chút nữa nói không chừng đã nhảy xuống từ cửa sổ rồi...”

“Nhảy xuống?” Mọi người cùng lúc thét chói tai, bởi vì Nguyên Tiểu Thu thật sự kéo cửa sổ văn phòng ra, sau đó ló....

Chuẩn bị xong tư liệu ông chủ cần đặt ở trên bàn, Nguyên Tiểu Thu nghĩ đến lời nói của anh sáng nay lúc đưa cô đến công ty.

Đến văn phòng thì mở cửa sổ ra trước đi!

Chính là mở cửa sổ ra làm gì nhỉ?

Mặc cho cô ép hỏi thế nào, anh vẫn giữ nguyên nụ cười tao nhã đó, không nói chính là không nói, khiến cô chỉ có thể ôm ấp tâm trạng chờ mong, muốn xem ngoài cửa sổ kia có chuyện gì kỳ lạ xuất hiện.

Chỉ là đợi h ồi lâu cũng không thấy động tĩnh gì, khiến cô thật sự có chút đứng ng ồi không yên.

Đứng lên đi đến phía trước cửa sổ, cô kéo cửa sổ lên ngó đầu ra ngoài tìm kiếm...

“Thư ký Nguyên, cô ngàn vạn lần đừng làm chuyện gì ngốc.” Cùng Trường Thành đột nhiên quát lên.

Anh ta vừa đến văn phòng, đã bị quản lý Hà gấp đến độ không còn nhận thức kéo đến bên cạnh, muốn anh ta ngăn cản Nguyên Tiểu Thu tìm chết.

Không nói thư ký Nguyên là trợ thủ đắc lực nhất của anh ta, chỉ nhìn trên phần cô là bạn khuê phòng của Ngải Đóa Đóa, anh ta cũng không thể ng ồi yên không để ý đến.

“Chuyện ngốc?” Nguyên Tiểu Thu vẻ mặt không hiểu gì quay đầu lại, hoàn toàn không hiểu nổi bây giờ là đang diễn tu ồng gì.

Sao văn phòng của cô có nhiều người vây quanh như vậy, mà ông chủ của cô còn có vẻ mặt khẩn trương?

“Đúng! Thư ký Nguyên, có chuyện gì chúng ta từ từ nói, không cần làm chuyện ngốc.” Cùng Trường Thành một bên nhu hòa khuyên bảo, một bên tiếp cận cô.

“Tôi không muốn làm chuyện ngốc, tôi chỉ muốn mở cửa sổ---” Nguyên Tiểu Thu muốn giải thích nhưng lại bị những người khác ngắt lời.

“Muốn nhảy lầu.” Cùng Trường Thành và những người khác đầu bầy ra vẻ mặt hiểu rõ, “Nhưng là, thư ký Nguyên đây là hành vi rất không lí trí, hơn nữa cho dù công ty chúng ta không phải cao ốc cao nhất ở g ần đây,

nhưng cũng có sáu bảy tầng, cô cứ vậy mà nhảy xuống, vẫn sẽ phải chịu thương tổn.”

Vô nghĩa! Cô sẽ không biết từ nơi này nhảy xuống sẽ mất tay hoặc gãy chân sao? Nhưng rõ ràng cô không muốn nhảy lầ mà! Làm sao tất cả mọi người đều cho rằng cô sẽ nhảy xuống đây!

“Tôi bây giờ rất bình tĩnh, ông chủ.” Nguyên Tiểu Thu đã dờ khóc dờ cười, “Mà quan trọng là, tôi không muốn nhảy lầ.”

Đám người thiên binh này cũng liề thôi, vì sao ông chủ bình thường luôn anh minh cơ trí cũng đi theo đùa giỡn ngu ngốc chứ?

Chẳng lẽ mấy ngày qua cảm xúc của cô thật sự quá lớn, để ông chủ đã quăng cho cảm xúc của cô một cái phiếu không tín nhiệm sao?

“Không có muốn nhảy lầ?” Cung Trường Thanh sững sốt.

“Tôi cực kỳ xác định, tôi không muốn làm loại chuyện ngu ngốc này, cũng không hiểu vì sao mọi người đều xuất hiện loại ảo giác kỳ quái này?”

Cung Trường Thanh lúc này cũng biết là đám thiên binh bên ngoài kia gây ra chuyện cười, xấu hổ ho khan vài tiếng, định thoát khỏi cái đầ tài này.

“Vậy sao cô đột nhiên lại mở cửa sổ ra?” Dù sao cũng không có khả năng là tâm huyết dâng trào thôi!

Bởi vì bình thường trong công ty có máy điề hòa, cho nên hầ như là ai cũng sẽ không đi mở cửa sổ, đương nhiên một bộ phận nguyên nhân là bởi vì cái cửa sổ kia thiết kế cũng không quá thích hợp để mở ra.

“Đây là bởi vì...” Nguyên Tiểu Thu đang muốn giải thích, lại nghe thấy bên ngoài cửa sổ có người đang dùng loa phóng thanh kêu tên mình.

“Truyền! Truyền! Mời thư ký Nguyên, thư ký Nguyên mở cửa sổ nhìn ra bên ngoài, chỗ này có một người đàn ông thâm tình đang muốn thông

báo với cô đó!”

Radio ngu ngốc kia lại vang lên, chẳng những người trong công ty bọn họ tất cả đều mở cửa sổ, muốn nhìn xem ai làm ra kiểu thông báo kinh thiên động địa như vậy, ngay cả công ty phụ cận cũng nhao nhao ló ra ngoài cửa sổ, muốn nhìn trận tuồng siêu cấp thế kỷ này.

Mà những người vốn đang vây quanh văn phòng của Nguyên Tiểu Thu thì càng không cần phải nói, vây quanh cô đứng phía trước cửa sổ, dùng thanh âm to hơn nói xuống phía dưới, “Nguyên Tiểu Thu ở đây này.”

Ôi... Mất mặt muốn chết! Cô xấu hổ cúi đầu.

Đến cùng là ai làm ra tràng diện lớn như vậy? Sẽ không phải là cậu hai nhà họ Cung đấy chứ?

Cô ánh mắt hoài nghi liếc về phía ông chủ của mình.

Cung Trường Thanh lắc đầu, bày tỏ anh ta cũng không rõ đây là có chuyện gì.

Tuy rằng em trai mình thường làm ra mấy hành động tự nhận là lãng mạn lại không có ý nghĩa, nhưng mặt trận lớn như vậy anh ta cũng chưa từng nghe nói.

Huống hồ lần trước bị thư ký Nguyên đập một trận, thật sự là đã xóa sạch tất cả si tâm vọng tưởng của em trai, bây giờ còn đang ru rú trong ngành của mình hưởng thụ ánh mắt ái mộ của phụ nữ đến dưỡng sinh kì!

Không phải cậu hai thích náo động nhà họ Cung? Vậy còn có người uốn làm ra loại tràng diện này chứ?

Đột nhiên lời nói sáng nay của Sài Ngạn Quân vang lên bên tai cô.

Mở cửa sổ ra sẽ cho em kinh hãi.

Không... Không thể nào?!

Là anh?!

ĂN CHẮC NGƯỜI ĐÀN ÔNG TỐT

Mã Kì Đóa
dtv-ebook.com

Chương 8

Ngoài cửa sổ tất cả các cao ốc văn phòng bên cạnh đầu đầu ắp người, thậm chí các quán nhỏ bên cạnh cũng dừng buôn bán vây quanh xem, trên mặt người người đầu không thể che hết tò mò.

Bây giờ cuộc sống buồn khổ như vậy, khó có được chuyện kinh thiên động địa xảy ra trước mắt mình, nhất định phải nhiệt tình bày ra chút cá tính thích góp vui của tiểu dân chúng thôi!

Trên đường Đại Mã có hai người đàn ông mặc tây trang đeo caravat đứng trên một chiếc xe tải cũ, một người lịch sự, một người thô kệch, khiến mọi người không khỏi ồn ào nghị luận xem vai nam chủ là ai.

Là chàng trai anh tuấn đẹp trai?

Hay là người đàn ông ngăm đen thô kệch kia?

“Nguyên Tiểu Thu, tuy rằng hôm qua chúng ta quan hệ hữu nghị thất bại, nhưng tôi không sao cả, trọng điểm là hôm nay người anh em tốt của tôi không để ý mặt mũi, định công khai tỏ tình trước công chúng, hát tặng cô một khúc tình ca!” Người đàn ông anh tuấn đẹp trai cũng là người dày công chuẩn bị việc này chính là Nhan Phúc Hiên, cao hứng phấn chấn lấy loa phóng thanh hô to, vẫn còn không quên cổ vũ khán giả bên cạnh, “Mọi người ơi! Mọi người vỗ tay thúc giục nào!”

Lập tức dưới lầu vang lên tiếng vỗ tay như sấm, âm thanh gào to càng không dứt bên tai, trường hợp này thậm chí còn có xu thế oanh động nhiệt liệt hơn cả nhân vật chính trị tạo ra.

Sài Ngạn Quân đứng ở bên cạnh nhìn đến trường hợp bị làm thành như vậy, bắt đầu có cảm giác kết nhậm bạn xấu, trên mặt rơi xuống nhiều hơn

ba đường vạch đen.

Nếu anh nhớ không nhầm mà nói, anh vốn nhờ cậu ta hỗ trợ an bài một bó hoa tươi cộng chuỗi dài khinh khí cầu bay lên, nhưng sao bây giờ trường hợp lại sôi động giống như anh muốn đi tranh cử Tổng Thống?

Hơn nữa vừa rồi cậu ta đột nhiên nhét cho anh một cái microphone và một bản nhạc, nói muốn thay thế bài thơ tỏ tình của anh.

Ai đến nói cho anh biết, bây giờ mà hát sai nhịp điệu thì tình trạng sẽ là như thế nào?

Nguyên Tiểu Thu đứng ở một cửa sổ khác ở tầng 6, nhìn người đàn ông có chút tay chân luống cuống nhận lấy microphone ở dưới, khóe miệng không nhịn được gọi lên một nụ cười thần nhiên.

Cô chỉ biết, nếu là anh sao có thể làm ra loại ‘kính hỉ’ này cho cô, quả nhiên sau lưng vẫn là có cao nhân chỉ điểm.

“Còn không hát?” Nhan Phúc Hiên đẩy anh, nhỏ giọng thúc giục.

Trường hợp cũng đã làm lớn như vậy, đừng đột nhiên thu tay lại không làm khiến anh mất mặt mà!

Sài Ngạn Quân khó hiểu nhìn anh ta, “Thật sự phải hát?”

Vô nghĩa! “Đương nhiên là phải hát, không phải là cậu muốn cầu hôn sao? Đương nhiên phải hát, xuất ra chiêu lăng mạn nhất này, đảm bảo cô ấy lập tức chạy xuống lầu nói em đồng ý.”

Hừ! Nếu không phải nhìn ở trên khả năng cậu ta cả đời cũng chỉ có lần cơ hội này ôm được người đẹp về, anh ta sẽ đưa sáng ý tốt như vậy cho cậu ta dùng sao?

Đây vốn là bảo bối áp dưới đáy hòm anh ta định lấy ra cầu hôn đấy!

“Nhanh chút! Mình giúp cậu mở nhạc!” Vì giờ phút này, dàn âm thanh cực lớn mà anh ta mượn được cuối cùng cũng phát huy công dụng rồi.

Khúc dạo đầu của bài hát chậm rãi vang lên, vốn tiếng người ồn ào lập tức yên tĩnh trở lại, tất cả ánh mắt của mọi người đều dời về phía trên người Sài Ngạn Quân.

Nhận được bạn tốt cổ vũ, anh hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu nhìn bóng người nho nhỏ đứng bên cửa sổ, tuy rằng anh không thấy rõ biểu cảm trên mặt cô, nhưng trong đầu lại hiện lên gương mặt khéo cười duyên dáng của cô, vừa nhớ cô, anh vừa thông thả hát lên ca từ theo nhịp nhạc.

Chỉ hi vọng bài hát này có thể trở thành chứng minh tình yêu của anh

Để mỗi câu ca từ cảm động em, để nốt nhạc chạm đến tim em

Chỉ hi vọng yêu em có thể trở thành tác phẩm đại biểu cho hạnh phúc

Không có nhiều hoa lệ kinh hỉ nhưng lại có ấm áp giấu ở đáy lòng

Kỷ niệm nghĩ đến sẽ mỉm cười anh muốn tặng cho em

Nói anh không đủ tri kỷ luôn quên em bận làm việc sẽ đặt tình yêu ở trong góc

Em nói tình yêu không dễ dàng anh lại để em một mình đi cố gắng thì tiếp tục thế nào

Thật ra anh rất khẳng định anh thật sự yêu em chỉ là anh luôn cho rằng cái gọi là tình yêu sẽ tâm ý tương thông

Hóa ra anh vẫn còn đang nỗ lực học cách nói ra lời yêu

Chỉ hi vọng bài hát này có thể trở thành chứng minh cho tình yêu của anh

Không chỉ đơn thuần là ca khúc đại biểu lời anh muốn nói

Chỉ hi vọng yêu em có thể trở thành tác phẩm đại biểu cho hạnh phúc

Không cần cố ý thiết kế hạnh phúc đơn giản ngọt ngào khó được

Để yêu em trở thành tác phẩm đại biểu của anh, để tác phẩm này thành kỷ niệm tình yêu của đôi ta

Hóa ra thật dễ dàng để nói cho em biết: anh yêu em

Ca khúc hát xong, tất cả mọi người vì anh chân tình biểu lộ mà im lặng, lập tức ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung lên người nữ chính ở lầu 6, chờ mong nữ chính sẽ chạy xuống vui mừng mà khóc sau đó lớn tiếng nói em cũng yêu anh.

Chỉ có đi đầu sau khi Nguyên Tiểu Thu nghe thấy lời tỏ tình làm người ta cảm động xong, lại đột nhiên mặt không biểu cảm quay đầu rời khỏi cửa sổ, khiến mọi người kinh ngạc.

Nhất là Nhan Phúc Hiên, càng không thể tin được kế hoạch của hôn mình tử tử an bài cũng chỉ đổi được một cái liếc mắt lạnh lùng của nữ chính, sau đó mặt không biểu cảm rời đi.

Bây giờ là chuyện gì xảy ra?

Mọi người ở đây còn đang kinh ngạc không thôi, đồng thời, trong đám người đột nhiên một trận xôn xao, tất cả mọi người đều quay đầu nhìn qua đó, phát hiện nữ chính Nguyên Tiểu Thu đang đạp trên giày cao gót chạy ra.

Sài Ngạn Quân treo lên nụ cười yếu ớt, đứng tại chỗ chờ cô tiến lên.

Cô dâu của anh.

Nguyên Tiểu Thu lao ra cửa công ty, nhắm ngay phương hướng của anh, không để ý bản thân đang mặc âu phục liền ra sức nhảy lên, trực tiếp nhào vào giữa đôi tay của anh.

Cô gắt gao ôm anh, kích động kém chút nói không ra lời.

Sao anh.... làm sao có thể làm ra chuyện làm người ta cảm động như vậy chứ!

Hồng hét! Cô cảm thấy mình sắp biến thành mít ướt rồi!

“Xem ra em thật sự thích kinh hỉ này?” Nói như vậy, anh có thể không so đo tội danh hãm hại anh của người nào đó rồi. Sài Ngạn Quân thẫn thờ.

“Thích thì thích.... Chính là...” Nguyên Tiểu Thu đỏ mặt không dám từ trong lòng anh ngẩng đầu lên.

Trời ạ! Cô không còn mặt mũi đi làm ở đây nữa rồi.

Cảm nhận được tầm mắt phóng tới từ bốn phương tám hướng, hai người vốn không thích náo động bỗng cảm thấy xấu hổ, hai tay đang ôm lấy nhau không biết có nên buông ra hay không.

Kịch tình chuyển biến 180 độ, vốn cho rằng đây là tiết mục hoa rơi có ý nước chảy vô tình, khi nữ chính vô cùng cảm động nhào vào trong lòng nam chính liền biến thành kịch vui viên mãn, cũng khiến Nhan Phúc Hiên sau nửa ngày sưng sốt rồi cuộc phản ứng kịp, cầm lấy loa phóng thanh giải vây giúp hai người đang xấu hổ này.

“Người anh em, cậu còn chưa nói chuyện quan trọng nhất ngày hôm nay, mau nói đi để những người khác có thể trở về làm việc, bằng không ông chủ sẽ trừ tiền lương đấy!”

Câu nói hài hước này để mọi người cười ha ha, cũng khiến Sài Ngạn Quân và Nguyên Tiểu Thu càng thêm xấu hổ.

Cần lên bó hoa vừa rồi vì tiếp cô mà rơi xuống đất, Sài Ngạn Quân quỳ một chân, vẻ mặt nghiêm túc nói.

“Anh miệng rất ngọt, uống phí rất nhiều sách anh đã đọc, cho nên lúc này, anh chỉ có thể dùng câu nói ngọt nhất để cầu hôn em. Tiểu Thu, gả cho anh được không?”

Không có lời tỏ tình triền miên thì sao?

Không có gia tài bạc triệu thì lại thế nào?

Phụ nữ muốn không phải chính là một mảnh thật tình và thành khẩn hứa hẹn của đàn ông sao?

Hốc mắt Nguyên Tiểu Thu lặng lẽ rơi lệ, nhưng không phải đau lòng, mà là vui sướng và cảm động.

“Em rất keo kiệt, em thích ghen tỵ, em cố tình gây sự, em còn thường đánh võ giáo đi đầu quy phạm lễ nghi của anh, em là một người phụ nữ không hoàn mỹ, cho dù là như vậy, Sài tiên sinh anh còn muốn lấy em về nhà sao?” Cô ngóng trông nhìn anh chậm rãi nói.

“Cho dù em keo kiệt, nhưng anh cảm thấy em đang cần kiệm lo việc nhà thay anh; cho dù em thích ghen tỵ, nhưng anh cảm thấy đó là chứng minh em yêu anh; cho dù em cố tình gây sự, anh vẫn có thể bao dung, cho dù em thường đánh võ giáo đi đầu quy phạm lễ nghi của anh, nhưng anh không có biện pháp giận em, bởi vì trong lòng anh em là người phụ nữ hoàn mỹ nhất! Cho nên, em đừng ý gả cho anh sao?” Sài Ngạn Quân biến từng khuyết điểm cô vừa nói thành ưu điểm anh thích, làm các cô gái bên cạnh cũng thấy cảm động lây, lại càng thêm oán hận đàn ông nhà mình không tri kỷ.

Còn Nhan Phúc Hiên lại là trợn mắt há hốc mồm nhìn anh. Lần đầu tiên cảm thấy hóa ra cậu ta không phải mồm miệng vụng về, mà chính là cao thủ thâm tàng bất lộ thôi!

Ai nói lãng mạn và tri kỷ nhất định phải dùng tiền tài xây lên đâu?

Nước mắt không chịu khống chế chảy dọc theo hai gò má, Nguyên Tiểu Thu nhận lấy bó hoa trên tay anh, ghen ngào nói, “Em đừng ý.”

Một câu nói ‘em đừng ý’ của cô làm không khí ở hiện trường lên đến mức cao nhất, thoáng chốc tiếng vỗ tay vang lên, thay bọn họ dâng lên lời chúc phúc lớn nhất.

Nhưng trong tiếng chúc phúc, lại ẩn chứa một ánh mắt lạnh như băng, một cô gái đứng ở góc tường vẽ mặt phẫn hận nhìn một màn này.

Ánh mắt này nhìn thẳng về phía Nguyên Tiểu Thu, như là muốn xé nát cô ra.

Chỉ tiếc tất cả mọi người đều ăn mừng thay Sài Ngạn Quân cầu hôn thành công, không có người chú ý đến khác thường của cô gái kia.

Đương nhiên, cũng không có người chú ý đến sau lưng hạnh phúc này, sắp nhắc lên sóng to gió lớn.

Một gian phòng tối đen, trong phòng chỉ có một ánh đèn mỏng manh, không gian yên tĩnh quỷ dị làm người ta cảm thấy đáng sợ, cô gái cầm ảnh chụp trên tay thì thảo tự nói, càng tăng thêm mấy phần kinh sợ.

“Anh Ngạn Quân, anh xem tinh thần anh vẫn phẫn chấn cởi mở như vậy, giống như ánh mặt trời chiếu sáng cuộc sống âm u tăm tối của em, nhưng vì sao hôm nay anh có thể làm ra loại chuyện không biết xấu hổ như vậy đây?” Trên tay cô gái là tấm ảnh chụp chung của Sài Ngạn Quân và Nguyên Tiểu Thu, ánh mắt mê mang nhẹ giọng nói.

Đột nhiên, ánh mắt vốn là ái mộ của cô gái chuyển thành độc ác, còn dùng sức xé đôi ảnh chụp chung của hai người, đáp phần của Nguyên Tiểu Thu xuống đất giẫm chân lên, giống như cô là côn trùng có hại gì đó.

“Đều do người phụ nữ xấu này, đều do con côn trùng có hại không biết tên này, hại anh Ngạn Quân của tao sinh bệnh, trở nên một chút cũng không giống anh.

“Đúng! Không sai! Đều là mày sai! Nếu mày không xuất hiện, anh Ngạn Quân vĩnh viễn đều là của tao! Ha ha...” Nói xong ánh mắt của cô lại dần dần mê ly, sau đó đột nhiên cười rộ lên.

Không sai! Chỉ cần cô ta không còn, anh Ngạn Quân sẽ trở lại bình thường.

Anh Ngạn Quân sẽ trở về là anh Ngạn Quân chỉ thuộc về một mình cô ta, bọn họ sẽ cùng nhau đọc thơ, sẽ cùng nhau thảo luận lão Trang sẽ cùng nhau nghiên cứu Tiêu Dao Du.

Không sai, chỉ cần cô chết...

Ánh mắt cô gái lạnh lẽo nhìn ảnh chụp đã bị giẫm nhẵn trên mặt đất, khéo miệng lộ ra một nụ cười quỷ dị.

~*~

Có một loại người trước khi cầu hôn chưa từng đến nhà bạn gái sao? Nếu không tính lái xe đưa đến dưới lầu?

Một người bình thường cũng sẽ không thể ở sau màn cầu hôn kinh thiên động địa, về nhà bạn gái không tiếp tục làm lãng mạn, mà là vội vàng làm hoa thủ công!

Nhưng kì lạ là Sài Ngạn Quân đúng là như vậy, hơn nữa không chỉ mình anh bị kéo đến nhà Nguyên Tiểu Thu giúp đỡ làm hoa thủ công, mà ngay cả Nhan Phúc Hiên tan làm sớm cũng không thể may mắn thoát khỏi, ba người vây quanh bàn nhỏ trong phòng Nguyên Tiểu Thu, chân tay luống cuống làm hoa thủ công.

“Ai~ người anh em, sở thích của bà xã tương lai của cậu thật đúng là khác với người thường, thích cái gì không thích, lại thích làm hoa thủ công một cảnh không kiếm được bao nhiêu tiền này?” Nhan Phúc Hiên ở lần dính hoa hồng thứ N, rốt cuộc không nhịn được lên tiếng oán hận.

“Hoa thủ công có cái gì không tốt? Trợ cấp chi phí trong nhà đấy!” Nguyên Tiểu Thu tức giận nói lại.

“Trợ cấp chi phí trong nhà cái gì chứ! Chẳng lẽ em không biết chỉ tính thu nhập của cậu ấy cũng đủ để em ở nhà làm thiếu phụ nhân sao, vậy còn cần làm hoa thủ công để trợ giúp chi phí trong nhà làm gì chứ?” Nhan Phúc Hiên vẻ mặt ‘em không biết tốt xấu’ nói.

Xin nhờ! Hai người này kết giao cũng quá kỳ quái rồi!

Cái gì cũng không biết, cái gì cũng không rõ ràng, như vậy cũng có thể loạn yêu nhau sao?

Người anh em này của anh ta tuy rằng sống trong ngôi nhà cũ mười mấy năm tuổi, đi chiếc xe sắp hỏng đưa đến bãi rác, nhưng đây không có nghĩa là cậu ấy không có tiền đúng không? Phải biết rằng từ sau lần anh ta không cẩn thận nhìn thấy sổ tiết kiệm của cậu ấy mới biết được, người anh em này của anh ta thật đúng là thâm tàng bất lộ, kiếm được nhiều hơn so với bất cứ ai, lại ngay cả cỡ hòng cũng không rên, tiêu chuẩn phú nhị đại ở ẩn.

Chính là người ngoài không biết cũng không sao, nhưng ngay cả bạn gái đã nhận lời cầu hôn của người ta rồi còn không biết, có phải là rất khoa trương hay không?

“Em biết tiền lương của anh ấy nhiều hơn em, nhưng bây giờ đang là mùa thịnh vượng, nếu ngày nào đó ế ẩm, làm sao bây giờ?”

“Là em không tìm hiểu rõ ràng, cậu ấy...” Nhan Phúc vốn định kéo bạn tốt lên, nhưng dưới ánh mắt của người nào đó lại ngoan ngoãn ngẩng trở lại vị trí của bản thân đánh hoa thủ công.

“Hừ hừ! Không nói thì thôi!”

Thật là! Loại phụ nữ kiêu ngạo lại cố tình gây sự như vậy, không biết cái tên Sài Ngạn Quân này thích cô ấy ở điểm nào cơ chứ? Anh ta vụng trộm than thở trong lòng.

Thở dài mấy hơi, Nhan Phúc Hiên rời tầm mắt lên người bạn tốt thủy chung không nói chuyện, “Xin nhờ cậu! Quản bà xã tương lai của cậu cho tốt, luôn không hé răng để tôi bị cô ấy bắt nạt, cậu làm như vậy không cảm thấy làm bạn tốt thất vọng sao?”

Sài Ngạn Quân nhàn nhạt cười nhưng cũng chưa nói gì, chỉ nhìn về phía cô vẫy vẫy tay, Nguyên Tiểu Thu lập tức nhào vào lòng anh về mặt cười

ngọt ngào.

“Cô ấy chỉ báo thù hôm nay cậu ác chảnh bọn mình mà thôi.” Không cần giải thích anh cũng có thể đoán được đại khái.

Sau khi trải qua buổi sáng cầu hôn quá mức rung động xong, không chỉ bọn họ trở thành tâm điểm của mấy công ty phụ cận, cô cũng bị tăng thêm không ít phiền nhiễu!

Mặc dù có chút thật xin lỗi bạn tốt giúp anh hiến kế, nhưng ai bảo cậu ta ác chảnh bọn họ như vậy, cho nên anh cũng mở một mắt nhắm một mắt tùy cô.

“Không sai không sai!” Nguyên Tiểu Thu đồng ý nói.

A~ quả nhiên chỉ có anh hiểu cô.

“Chẳng qua mình cũng không nghĩ đến cô ấy sẽ tạm thời tìm đến nhiều hoa thủ công như vậy.” Điểm này ngay cả Sài Ngạn Quân cũng rất kinh ngạc.

Vừa nhắc đến sự tồn tại của hoa thủ công này, Nguyên Tiểu Thu lập tức đỏ mặt xấu hổ.

Hồng bet! Dù sao cũng không thể muốn cô nói, lúc trước cô cho rằng anh bắt cá hai tay, cho nên đi nhận một đống hoa thủ công về nhà, mỗi ngày sau khi tan tầu liều nhất mình trong nhà làm hoa thủ công xả giận, kết quả bây giờ tình cảm khôi phục ngọt như mật, không làm xong hoa thủ công, đành phải tìm người hỗ trợ tiêu hóa thôi!

Nếu nói ra chuyện này, nhất định sẽ bị cười chết!

“Đúng vậy đó! Hoa thủ công này lấy từ đâu ra vậy?” Nhan Phúc Hiên tò mò hỏi.

“Ách... Cái này...” Cô đột nhiên cầu lăm không nói lên lời.

“Cái này cái gì?” Bị buộc đến cùng, Nguyên Tiểu Thu dứt khoát vỗ xuống bàn, giọng điệu hung ác nói: “Làm hoa thủ công trên tay anh là được rồi, quản nó từ đâu đến làm gì.”

Lập tức bị bộ dạng hung dữ của cô dọa sợ, anh ta rút lui vài bước.

“Tính khí kém như vậy, xem ra sau này cho dù hai người kết hôn, có lẽ cũng không cần người kia đến quấy rối mới đúng.” Vừa nói xong, Nhan Phúc Hiên như là ý thức được mình nói cái gì không nên nói, lập tức ngậm chặt miệng.

“Người kia?” Nguyên Tiểu Thu đưa ra nghi vấn với nhân vật không quen đột nhiên xuất hiện.

Nhất thời thân thể Sài Ngạn Quân cứng đờ, vẻ mặt phức tạp nhìn Nhan Phúc Hiên, ý bảo anh ta không được tiếp tục nói hết.

Thấy bạn trai vẻ mặt không thích hợp, chỉ biết nhất định là có chuyện mà cô không biết, hơn nữa chuyện này còn liên quan đến một nhân vật không quen nào đó.

Theo trực giác phụ nữ của cô đến đoán, nhân vật không quen này, tám chín phần mười là phụ nữ.

“Người kia làm sao? Sao hai người không nói tiếp?”

Sài Ngạn Quân cúi đầu không nghĩ trả lời, mà Nhan Phúc Hiên dưới ánh mắt áp bức của người nào đó cũng không dám nói.

Dù sao chuyện của người kia luôn là đi đầu cấm kị.

Mà đi đầu cấm kị này giống như kíp nổ giấu trong cuộc sống của Sài Ngạn Quân, tùy thời đều khó khả năng phát nổ.

Không khí yên tĩnh trầm mặc kéo dài, Nguyên Tiểu Thu không có tiếp tục hỏi đến cùng, nhưng lại không ngừng dùng ánh mắt suy nghĩ sâu xa nhìn hai người bọn họ, muốn tìm được một chút dấu vết còn sót lại.

Mà Sài Ngạn Quân cái gì cũng không nói, sắc mặt thâm trầm làm hoa thủ công, ngay cả Nhan Phúc Hiên vừa rồi không cẩn thận lộ miệng lúc này cũng không dám tiếp tục oán giận, ra sức đánh hoa thủ công.

Ba người thật vất vả mới đánh xong một hòm hoa thủ công lớn, Nguyên Tiểu Thu vừa mới muốn mở miệng, đã bị Sài Ngạn Quân nhanh hơn một bước đánh gãy.

“Xong rồi, mình đưa cậu về”

Bọn họ là đi xe của anh đến, cho nên nếu Nhan Phúc Hiên muốn về nhà thì chỉ có thể đi nhờ xe anh về

Lạnh mặt, Nguyên Tiểu Thu đứng trước mặt anh, “Anh xác định hôm nay anh muốn đưa anh ấy về nhà sao?”

“Ừ, buổi sáng xe của cậu ấy để ở công ty, anh đưa cậu ấy trở về là phải.” Sài Ngạn Quân không dám ngẩng đầu nhìn cô, bởi vì anh biết đây chỉ là lấy cớ.

Anh sợ nếu anh ở lại thì phải đối mặt với câu hỏi và giải thích.

Bây giờ anh còn chưa chuẩn bị sẵn sàng nói với cô về chuyện của người kia, hơn nữa anh cũng không biết nên nói với cô thế nào.

“Anh ấy cũng không phải là không phải anh đưa thì không thể, tự anh ấy cũng có thể đi tắc xi về nhà!” Nhìn thấu anh lấy cớ, Nguyên Tiểu Thu trực tiếp vạch trần.

Nhan Phúc Hiên đứng giữa hai người bọn họ, rất có ảo giác bản thân mình là kẻ thứ ba.

Xin nhờ! Anh ta về nhà thế nào cũng được, chính là không cần lại tiếp tục ân ái mà! Anh ta đứng ở giữa như vậy rất xấu hổ, trong lòng anh ta thán ngĩ.

Cho dù Sài Ngạn Quân lấy cớ bị vạch trần, nhưng vẫn tự nhiên cầm lấy chìa khóa, định cứ như vậy vòng qua cô đi ra cửa.

Cô xoay người nhìn bóng lưng của anh, lạnh lùng nói, “Đêm qua anh nói có chuyện muốn nói rõ với em, thậm chí còn khiêng em đi từ nhà ăn, nhưng bây giờ thì sao? Chính anh cái gì cũng không nói, thậm chí cứ như vậy xoay người tránh ra, anh thật sự xem em là vợ anh sao? Hay đó chỉ là anh muốn làm phụ nữ vui nên diễn vậy?”

Cô rất rõ ràng anh không phải người như vậy, nhưng người đang nổi nóng, cô chính là không nhận được muốn nói như vậy.

Sài Ngạn Quân không quay đầu lại, làm người ta không thấy rõ vẻ mặt anh, nhưng bóng lưng trầm mặc này, lại làm người ta nhìn ra được anh đang đè nén.

“Anh không định giải thích với em cũng không sao, bởi vì em không có biện pháp giữ chặt anh, cũng không có biện pháp khiêng anh đi, nhưng em chỉ cho anh thời gian ba ngày, anh cẩn thận ngắm xem nên giải thích thế nào, bằng không... Chúng ta li hôn nhìn rã làm thôi!” Nói dứt lời, ánh mắt cô nhìn sang Nhan Phúc Hiện động cũng không dám động ở bên cạnh, “Hai người về đi!”

“Đợi chút, có nhất định phải làm cương như vậy không?” Anh ta sốt ruột nhìn hai người một trái một phải, bắt đầu oán hận bản thân sao lại lắm miệng như vậy.

Một người kỳ quái cố chấp đến cực điểm, một người không nhận được đáp án không bỏ qua, nhưng là không có ai cúi đầu trước, điển hình của chữ loạn.

“Anh không cần lo lắng, đây là vấn đề của bọn em.” Cô dối nói.

Ngóng nhìn bóng lưng không quay đầu lại của Sài Ngạn Quân, trong lòng Nguyên Tiểu Thu có oán giận, nhưng vẫn không nhận được mà đau lòng cho anh.

Người đàn ông này... Thế nào cũng phải cố chấp như vậy à!

Nhan Phúc Hiên đứng ở một bên không tiện nói, chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài.

Ai! Thôi! Vấn đề giữa tình lữ bọn họ thì để bọn họ tự giải quyết thôi!

Anh ta quản không được, cũng không muốn quản nữa.

Buổi tối vốn phải ngọt như mật lại vì một câu nói vô tâm của bản thân mà biến thành như vậy, xem ra đêm nay không chỉ có hai người mất ngủ, anh ta cũng phải chịu lương tâm khiển trách cả đêm nữa.

~*~

Sáng sớm, Nhan Phúc Hiên mang theo hai quầng thâm to đùng trên mắt đi vào công ty, sau khi phân phó thư ký pha giúp mình một chén cafe đen vừa thơm vừa đặc xong, giảm bớt nói chuyện phiếm với thư ký như bình thường, trực tiếp đi vào trong văn phòng, định làm việc cho tốt để miễn bản thân lại suy nghĩ miên man.

Chân vừa tiến vào văn phòng, trong mắt đột nhiên thấy một bóng người, khiến anh ta kém chút nữa cho rằng hai mắt mình có xảy ra vấn đề gì hay không, bằng không sao có thể nhìn đến người không có khả năng xuất hiện vào lúc này.

“Nguyên Tiểu Thu?” Anh ta kinh hô.

“Là em.” Không có chuyện bé xé ra to và ử rữ giống anh ta, Nguyên Tiểu Thu tinh thần sáng khoái, ngay cả một chút dấu vết mất ngủ cũng không có.

“Xem ra ngày hôm qua em ngủ rất ngon.” Nhan Phúc Hiên nói móc.

Có lằm hay không? Anh ta mất ngủ thức trắng một đêm, ngay cả bữa sáng cũng nuốt không trôi, kết quả nhân vật nữ chính người ta lại ăn ngon ngủ no, một chút ảnh hưởng cũng không bị?!

“Ngủ cũng không tệ.” Treo lên nụ cười yếu ớt, Nguyên Tiểu Thu coi lời nói móc của anh ta thành gió thổi bên tai, không chút để ý.

“Phải không? Như vậy, anh có thể xin hỏi một chút người ngủ rất ngon, em là đặc biệt đến cười nhạo người cho rằng làm tình lữ chia tay, kết quả cả đêm mất ngủ là anh sao?” Nhan Phúc Hiên giọng điệu ác liệt nói.

“Đây cũng không phải.” Cô cũng không nhàm chán như vậy! Lắc lắc đầu, Nguyên Tiểu Thu nói, “Em đến đây là muốn nghe chuyện hôm qua anh còn chưa nói xong.”

“Chuyện hôm qua anh còn chưa nói xong?”

“Chính là chuyện có liên quan đến ‘người kia’.”

“Không phải em đang chờ cậu ấy cho em đáp án à? Sao lại có thể chạy đến đây hỏi anh trước chứ?” Anh ta không hiểu đưa ra nghi vấn.

Uống một ngụm nhỏ hững trà thư ký vừa mới bê vào, Nguyên Tiểu Thu ngẩng đầu nhìn anh ta, không nhanh không chậm nói: “Phiên bản anh ấy nói em đương nhiên phải nghe, chỉ có đi đâu anh cũng biết, sau khi có người như vậy sẽ khiến người khác đàm tiếu, khả năng anh ấy đồng ý nói ít đến thương cảm, nên để ngừa vạn nhất em phải đến hỏi anh trước!”

Anh ta sừng sốt, nhưng ngay lập tức nở nụ cười hiểu rõ, “như vậy à.”

“Cho

nên bây giờ anh có thể nói rõ đầu đuôi câu chuyện cho em biết không?”

Nhắc đến đề tài này về mặt Nhan Phúc Hiên có chút thay đổi, về mặt nghiêm túc, làm Nguyên Tiểu Thu cũng không nhịn được mà nghiêm túc theo.

Đi đến một đầu sofa khác ngồi xuống, anh ta còn chút nôn nóng rút ra một điều thuốc lá và bật lửa châm thuốc, ánh mắt sâu lắng nhìn phương xa, nhớ lại chuyện năm đó.

“Năm ấy bọn anh cùng tham gia quân ngũ, cho nên đổi chuyện tình chi tiết cũng không rõ ràng lắm, anh sẽ nói ra những chuyện anh biết cho em nghe.”

Vòng khóichậm rãi bay lên, tiêu tán trong không trung, giọng nói của Nhan Phúc Hiên cũng không phập phồng bắt đầu nói:

“Anh nhớ năm đó anh chuẩn bị xuất ngũ, cậu ấy đã thi đỗ tiến sĩ, bởi vì lúc trước có viết mấy phần luận văn nên cũng bắt đầu có chút tiếng tăm trong giới học thuật, chuyện này lúc đó rất chấn động, bởi vì một nghiên cứu sinh lại có thể viết ra luận văn của riêng mình, cho dù nói là thiên tài cũng không đủ, cho nên sau này có một số trường học tranh nhau mời cậu ấy làm giảng sư khách mời. Em cũng biết là người kia không biết cự tuyệt, thường thường chỉ cần cậu ấy có thời gian rảnh, người ta nhất định phải mời đi, cho nên mới có thể ở chỗ đó quen biết người kia.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó?” Nhan Phúc Hiên lạnh lùng cười, “Nào có cái gì sau đó! Người kia thật sự không biết có bệnh thật hay giả, liên tục bắt đầu giống biến thái theo đuổi cậu ấy, lợi dụng tất cả mọi dịp cậu ấy đi chỗ nào cũng đều đi theo, thậm chí còn có thể phát điên làm tổn thương người khác, cuối cùng cậu ấy không lên lớp, bắt đầu chỉ có thể nghỉ học ở nhà, sau đó lấy học thuật làm hứng thú, chạy đến tiếp nhận nghề gia đình.”

“Chuyện này hình như có chút không giống với lời anh ấy nói trước đây?” Nguyên Tiểu Thu ý thức được lời vừa rồi của anh ta và phiên bản cô nghe được có chút không khớp.

“Anh biết cậu ấy nhất định sẽ nói với em, cậu ấy tự nguyện tiếp nhận nghề của ba, sau đó học thuật chính là một thú vui của bản thân đúng không?”

“Không sai, sao anh...” Cô nghi hoặc nhìn anh ta.

“Anh làm sao mà biết được phải không?” Nhan Phúc Hiên dụi mắt, “Bởi vì cậu ấy không muốn đổ tất cả mọi chuyện lên người người

khác, cho nên đến cuối cùng cậu ấy đầu luôn nói như vậy, chỉ có đi đâu cũng không sai biệt lắm! Dù sao từ khi cậu ấy bắt đầu vào đại học đã đến công trường hỗ trợ ba mình, cho nên cậu ấy nói như vậy, không cần thận suy nghĩ thì cũng không thấy gì kỳ lạ.”

“Nhưng bây giờ ngẫu nhiên anh ấy cũng vẫn sẽ lên lớp không phải sao?” Đây không có nghĩa là chuyện tình đã được giải quyết rồi à?

“Đây cũng chỉ là chuyện gần một năm trở về đây mà thôi.” Anh ta cúi xuống, “Sau này nghe nói hình như người kia đã bị đưa ra nước ngoài, nhưng không xác định được, thẳng đến một năm gần đây không nghe nói người kia có dị trạng nào khác, cậu ấy mới bắt đầu tiếp tục nhận lời mời của nhà trường, dù sao ở phía trường học có thể lấy đến khá nhiều tài nguyên nghiên cứu, cậu ấy coi như đang thử thời vận, tin tưởng bản thân sẽ không xui xẻo như vậy.”

“Phải không? Cho nên em mới không biết sự tồn tại của người này sao?” Cúi đầu, Nguyên Tiểu Thu nói nhỏ.

Tuy anh ta nói nhẹ nhàng băng quơ, nhưng cô biết sau lưng chuyện này không chỉ đơn giản như vậy, nhất là cá nhân người nào đó có chút hành vi điên cuồng.

“Người kia là nữ đúng không?” Cô đột nhiên hỏi.

Nhan Phúc Hiên sửng sốt, sau đó gật đầu, “Đây được xem là trực giác của phụ nữ sao? Cho dù anh chưa nói, cũng biết là một người phụ nữ khác.”

“Tính đi!” Mục đích hôm nay đã đạt được, Nguyên Tiểu Thu tao nhã đứng lên, cầm lấy cặp tài liệu của bản thân, sau đó cúi người chào anh ta, “Cảm ơn anh hôm nay đã nói với em chuyện này, em nghĩ em đã biết tiếp theo em nên làm gì rồi.”

Nói xong, cô xoay người chuẩn bị rời đi, vừa kéo cửa ra, sau lưng truyền đến thanh âm nghi vấn của anh ta, “Đợi chút, nếu đến cuối cùng cậu ấy vẫn không nói thật với em, em thật sự sẽ chia tay với cậu ấy sao?”

Nhất tưởng đến tối hôm qua bạn tốt vì một câu nói kia mà mặt mày âm trầm lái xe đưa anh ta về nhà, anh ta thật sự không dám tưởng tượng nếu hai người thật sự chia tay...

“Em có nói rằng em muốn chia tay với anh ấy sao?” Nguyên Tiểu Thu xoay người, thần bí cười.

“Nhưng là không phải đêm qua em nói...”

“Em nói là nhìn lầm, nhưng không có nghĩa là em muốn chia tay đúng không?” Quả nhiên, bạn tốt của ngan ngọc cũng có chút không thông suốt, lời nói tùy tiện cũng có thể nghiêm túc thành như vậy.

“Có ý gì?”

“Có ý gì?” Nguyên Tiểu Thu ở trong lòng cười trộm, nhưng trên mặt vẫn là biểu cảm bí hiểm: “Anh nói xem?”

Đáp án phải tuyên bố vào lúc một giây cuối cùng mới có ý tứ, về phần hiện tại sao...

Trước để cô thất một cái nút thôi!

ĂN CHẮC NGƯỜI ĐÀN ÔNG TỐT

Mã Kì Đóa
dtv-ebook.com

Chương 9

Mặc dù đã ba ngày trôi qua kể từ khi cô biết sự tồn tại của người kia, nhưng lúc này Nguyên Tiểu Thu vô cùng tin tưởng, nếu cô không có thần kinh mẫn cảm, thì chắc là nhân vật trong truyện thuyết kia đã trở lại.

Nghĩ đến chuyện này, cô cười khở nhìn bản thân nằm ở trên giường.

Hai tay quần đầy băng vải, trên chân cũng đeo thêm một cái mặt rùa to, thoát nhìn rất giống dân chạy nạn.

Mà tất cả đi đâu này đâu là chiến tích của ba ngày qua.

Tay chân bị trầy da là vì bị bồn hoa nện xuống vỡ thành mảnh nhỏ tạo thành vết thương, còn vô cùng quý dị, vì ở phía trên chỗ bồn hoa rơi xuống, cô có mơ hồ nhìn thấy một bóng người chớp lên.

Mà gần gũi trong vòng vài ngày, việc bồn hoa rơi xuống ngoài ý muốn này hầu như một ngày sẽ xuất hiện hai lần.

Đương nhiên! Nếu vụn vụn chỉ có như vậy, cô sẽ không đặc biệt liên tưởng đến người kia, mà do ba ngày này, vô luận ở hộp thư hay phía dưới khe cửa nhà cô đều có một tờ giấy, trên giấy mực nước đỏ tươi viết muốn cô rời khỏi anh hoặc là đi tìm chết linh tinh, khiêu khích rõ ràng như vậy nếu cô còn chưa hiểu rõ, vậy thì ánh mắt của cô thật sự bị mù rồi.

Chẳng qua hình như nhẫn nại của người kia thật sự rất kém, sau khi diễn chơi hai ngày rồi cuộc nhẹn không được, thế nhưng hôm nay khi cô tan tãn về nhà đẩy cô ra đường cái, tuy rằng cô gặp may không bị xe đâm chết, nhưng cũng bị trật mắt cá chân, dự đoán mấy ngày nữa cũng chỉ có thể xin nghỉ phép ở nhà rồi.

“Aiz aiz, bây giờ nên làm cái gì đây?” Trùng trăn nhà, Nguyên Tiểu Thu bất đắc dĩ than thở.

Bây giờ chân của cô sưng to giống mặt rùa, muốn động cũng không động được, nhưng nếu gọi điện thoại muốn anh đến, cả một người toàn vết thương như vậy cũng khó có thể giao đãi, aiz!

Chỉ có đi ầu, ầu ngan ngốc này cũng thật nhẫn tâm, cô nói cho anh ba ngày thời gian suy nghĩ, anh li ền thật sự không quan tâm cô ba ngày?!

Đến bây giờ, khắp người cô toàn vết thương, còn không thấy anh gọi nửa cuộc điện thoại đến, rõ là...

Nguyên Tiểu Thu còn đang oán giận, thì chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên, liếc nhìn màn hình một cái. Không phải là người cô vừa mới oán giận hay sao?!

Hừ! Bây giờ mới gọi đến, xem cô không chinh anh một chút mới lạ!

Hắng giọng, làm giọng nói của bản thân có cảm giác hơi khàn khàn một tí, cô mới nhấn nhận điện thoại, ra vẻ suy yếu nói, “Em... em sắp... Em sắp không được...” Xem có hù chết anh không! Hừ!

“Tiểu Thu, Tiểu Thu em làm sao vậy?” Quả nhiên, Sài Ngạn Quân ở đầu bên kia điện thoại gấp đến độ ngay cả trầm ổn bình thường cũng không còn.

“Em...” Em sắp cười chết r ồi! Nguyên Tiểu Thu mới nói một chữ, vì tránh bị lộ, cô chỉ có thể ôm bụng cười trộm r ồi vội vàng ngắt điện thoại.

Điện thoại đột nhiên bị cắt đứt, Sài Ngạn Quân đực ra trừng mắt nhìn đi động một lát, sau đó mới h ồi phục tinh th ần lại quơ lấy chìa khóa xe li ền xông ra ngoài.

Tiểu Thu, em ngàn vạn l ần đừng xảy ra chuyện gì đó!

~*~

Chuông cửa điện cu ồng vang lên, như là muốn bức chủ nhà mau mau ra ngoài—

“Đến đây! Đến đây! Không thể cảm thông bây giờ tôi chỉ có thể nhảy cò đến hay sao? Thật là, đến cùng là.... A—” Nguyên Tiểu Thu vừa nhảy lò cò vừa than thở.

Vừa mở cửa ra cả người cô đã bị người nào đó gấ³ gao ôm vào trong lòng, kém chút không thở nổi.

“Đợi chút! Đợi chút!” Giấ³ dựa đẩy anh ra, cô thở gấ³ từng ngum, “Em đầu sắp tắt thở r ấ!” Rống, chẳng lẽ anh không biết đáng người mình rất cao lớn hay sao?

Nghe cô oán giận như vậy, lúc này Sài Ngạn Quân mới nói rộng vòng tay, lo lắng nhìn cô từ trên xuống dưới một lần, khi nhìn thấy trên người cô quần đầ³ băng vải, sắc mặt li ền âm trầ³n khó coi.

“Đây là có chuyện gì?” Mới chỉ có ba ngày người cô đã đầ³ vết thương, nếu anh chậm mấy hôm nữa mới gọi điện thoại, sẽ không phải là anh nên trực tiếp đến bệnh viện thăm cô đầ³y chứ?

Thuận theo ánh mắt của anh nhìn vềphía băng vải và vết thương vì mặc quần sooc nên không thể che dấu, cô chỉ có thể cười gượng giải thích, “Ngoài ý muốn, tất cả đầ³u là ngoài ý muốn.”

Anh dùng ánh mắt hung ác nham hiểm nhìn chăm chăm vào cô, “Tiểu Thu, em cảm thấy anh sẽ tin tưởng cái có ngoài ý muốn này sao?”

“Ách.... Hình, hình như sẽ không...” Bị vẻ giận dữ khó có được của anh dọa sợ, cô lạng lẽ lui vềphía sau một bước, lại quên bây giờ bản thân mình đang bị thọt chân, thể trọng cả thân thể không ổn ngẫ vềphía sau.

“Em đang làm gì vậy?” Kịp thời ôm được cô, tránh cho cô bị ngã xuống, Sài Ngạn Quân không nhìn được rống to.

Sao cô không biết yêu quý bản thân mình như vậy đây? Rõ ràng cũng đã bị thương thành như vậy, còn không biết chăm sóc bản thân?

Bị anh rống to, Nguyên Tiểu Thu vô tội nháy nháy mắt, “Em không có mà.... chỉ là muốn lùi về phía sau...”

Hôm nay anh bị sao vậy? Chẳng lẽ phát hiện ra vừa rồi trong điện thoại là cô chinh anh sao? Nếu không, vì sao hôm nay anh lại hung như vậy?

Nhìn mặt anh, còn có giọng điệu nghiêm khắc này, lập tức khiến cô cảm thấy vô cùng oan ức.

Cái gì chứ... Cô mặc danh kỳ diệu bị hại như vậy đã đủ oan ức, vậy mà anh còn hung cô!

“Làm gì ba ngày chẳng quan tâm đến em, bây giờ đến đây, ngược lại còn liều mạng hung em hả!” Ngón tay chọc chọc ngực em, Nguyên Tiểu Thu không vừa lòng trên mặt trượt xuống một giọt nước mắt oan ức.

Giọt nước mắt yên lặng rơi xuống, môi đỏ mọng quật cường khẽ nhếch, không để bản thân phát ra tiếng khóc, mắt to ngập nước mang theo lên án luôn luôn trừng anh.

Nước mắt của cô khiến Sài Ngạn Quân bởi vì lo lắng mà tức giận lập tức biến mất, khẽ thở dài, không biết phải làm sao đành dịu dàng ôm cô vào lòng một lần nữa.

“Là anh không tốt, chỉ là anh rất lo lắng... Mới có thể không nhận được mà to tiếng với em một chút.” Anh dịu dàng nói.

“Lo lắng?” Cô ngẩng đầu nhìn anh, vẻ mặt không tin, “Nếu anh thật sự lo lắng như lời anh nói, anh sẽ ba ngày không nghe không hỏi, hôm nay mới gọi điện thoại đến sao?”

Đi đâu này mới là lý do quan trọng khiến cô tức đến nội thương.

Cô nói cho anh thời gian ba ngày, anh liền thật sự ba ngày sau mới gọi điện đến, vậy nếu cô nói một năm, có phải cô cũng sẽ giống Vương Bảo Xuyên chờ bên cạnh điện thoại một năm hay không?

“Anh cần thời gian suy nghĩ kĩ càng, có liên quan đến chuyện.... của người kia.” Sài Ngạn Quân nhàn nhạt nói.

Người kia là một nhân vật rất quan trọng trong sinh mệnh đã đi qua của anh, anh không có biện pháp phủ nhận bởi vì người kia anh đã buông tha cho rất nhiều, đương nhiên cũng đạt được rất nhiều, ví dụ như cô.

Chỉ có đi đầu, nếu tất cả hành vi đều hướng về phía anh còn chưa tính, nhưng là y theo kinh nghiệm đã trải qua, người kia thường tác động đến người bên cạnh anh, đây mới là đi đầu khiến anh do dự không biết có nên nói thật ra hay không.

Hướng h ồ loại chuyện không về vang này, anh cũng không biết nên mở miệng thế nào mới tốt.

“Nghĩ cái gì?”

“Nghĩ nên nói chuyện xưa này với em như thế nào.”

Sài Ngạn Quân nhăn mày, nhớ lại đoạn chuyện cũ anh đã sớm không muốn nhớ lại...

Một năm kia anh vừa hoàn thành nghĩa vụ trở về thi đỗ lớp tiến sĩ, anh đối với văn học Trung Quốc rất có thiên phú, bởi vì lúc anh học thạc sĩ đã phát biểu mấy bài luận văn xông ra chút tiếng tăm trong ngành giáo dục, các trường đại học lớn tranh nhau mới giáo sư trẻ tuổi nhất này đến giảng bài.

“Cũng bởi vì như vậy, anh mới có thể gặp người kia, khi đó cô ấy là một sinh viên năm hai trong lớp anh có bài giảng.”

Anh còn nhớ rõ cô ấy là một cô gái có bộ dáng rất xinh đẹp, gương mặt xinh xắn thường mang theo nụ cười nhàn nhạt, luôn yên lặng ng ẩ trong

góc phòng học, như là ai cũng không nguyện ý nói chuyện với cô.

Nhưng là từ sau khi bắt đầu lên lớp, anh kinh ngạc phát hiện cô gái này có trình độ văn học rất cao, hơn nữa còn có cái nhìn của chính mình, sau giờ học hai người thường cùng nhau thảo luận, trao đổi quan điểm về văn học của nhau.

Với anh mà nói, đây cũng không phải là tình cảm thầy trò, chỉ là một tình bạn khi gặp trực tri kỷ mà thôi!

Nhưng là hình như cô bắt đầu sinh ra ảo giác về quan hệ của hai người.

“Quả nhiên là anh dịu dàng chọc họa.” Aiz! Ai nói đàn ông không phải họa thủy, cho dù bộ dạng tục tũn có hình, vẫn có thể đập nát trái tim thiếu nữ nhà người ta đó!

Thật là! Mới nghe đến đây, cô đã bắt đầu dấy lên lòng đồng tình với cô gái kia, Nguyên Tiểu Thu thầm nghĩ trong lòng.

“Sau đó đâu? Anh không nói rõ ràng với cô ấy sao?”

Lần này Sài Ngạn Quân lắc đầu, “Không, cô ấy cười đồng ý, nhưng là hành vi càng ngày càng quý dị, cô ấy chẳng những theo đuổi tất cả lịch dạy học của anh, còn có thể chạy đến nhà anh gác ở ngoài, không ngừng đưa đồ ăn đến, cuối cùng không biết cô ấy làm thế nào, thậm chí có một lần anh về đến nhà, cô ấy thế nhưng đã ở trong nhà anh.” Nghĩ đến tình cảnh ngay lúc đó, anh vẫn cảm thấy sờn gai ốc.

Cô gái này rõ ràng vẫn mang theo nụ cười yếu ớt, vừa hiền thực giúp anh giặt quần áo, cũng nấu xong một bàn thức ăn nóng hổi hấp, nhưng trong mắt cô có mê loạn điên cuồng.

Ánh mắt này khiến anh chảy mồ hôi lạnh ngay cả trong thời tiết tháng bảy nóng bức.

Nghe đến đó, Nguyên Tiểu Thu cũng nổi da gà đầy người, sợ hãi hỏi, “Bàn cơm cô ấy làm anh có ăn không?”

“Không có, anh bảo cô ấy lập tức đi ra ngoài, sau đó thu dọn đồ ăn mang cho chó lưu lạc ở gần đó, ai biết sau khi con chó ăn xong lập tức hôn mê, anh vội vàng mang đi kiểm tra, mới biết được là do thuốc ngủ gây nên.” Vừa nghĩ đến chuyện này, Sài Ngạn Quân cũng rất may mắn ngày đó anh ăn xong cơm chiều rồi mới trở về, bằng không khi đó người ngã xuống đất là anh rồi.

“Thật khoa trương! Cô ta theo dõi quấy rầy anh còn chưa đủ, thậm chí còn bỏ thuốc vào đồ ăn của anh?!” Đây đã tính là phạm tội rồi đấy!

“Đúng vậy!” Anh bất đắc dĩ cười khổ.

Anh vẫn cho rằng chuyện bỏ thuốc này chỉ xuất hiện trên người phái nữ, cho đến bây giờ cũng không nghĩ rằng có một ngày bản thân mình cũng biến thành người bị hại.

“Vậy về sau thì sao?” Nguyên Tiểu thu vội vàng truy hỏi. Ngay cả bỏ thuốc cũng dám làm, còn có chuyện gì mà cô ta không làm được?

“Sau này hành vi theo dõi của cô ấy càng ngày càng khoa trương, cho dù anh đã ngừng đi giảng bài, nhưng ngay cả trường học cũng chú ý đến việc này, cho nên bảo anh dừng lại tất cả chương trình học, để tránh ảnh hưởng đến các sinh viên khác.” Nói cách khác là muốn anh tạm thời nghỉ học.

“Cái gì chứ! Rõ ràng anh cũng là người bị hại, vì sao còn muốn bảo anh nghỉ học để giải quyết?” Cô bĩu môi bất mãn oán giận.

Chuyện này cũng quá kỳ quái rồi!

Cũng không phải là anh muốn bị người biến thái theo dõi, trường học không suy nghĩ cho sinh viên nhà mình còn chưa tính, thế nhưng còn muốn anh nghỉ học?!

Cái này được coi là một loại e ngại ‘thế lực ác’ sao?

“Trường học cũng có khó xử của trường học.” Ôm lấy cô, anh đi êm nhiên nói.

Chuyện xảy ra, muốn anh nói mình không có một chút bất mãn nào đó là không có khả năng, nhưng thời gian lâu như vậy, anh đại khái cũng có thể lý giải được tâm tình của người khác, muốn hiệu trưởng chỉ vì một mình anh mà hi sinh an toàn của những người khác, cho dù anh có nhiều thiên phú và tiếng tăm hơn nữa cũng không làm được.

“Vậy sau khi anh nghỉ học thì sao? Cô ta thế nào?”

“Sau này có một đoạn thời gian cũng không nghe thấy tin tức gì của cô ấy, sau mới nghe nói hình như cô ấy mắc chứng u buồn tự sát không thành, tiếp theo bị đưa ra nước ngoài an dưỡng rồi.” Thấp giọng thở dài, Sài Ngạn Quân cúi đầu nhìn cô, “Đây là chuyện có liên quan đến anh và người kia, không có phức tạp như em tưởng, huống hồ mấy năm nay cũng không nghe thấy tin tức của cô ấy, có lẽ tất cả đều đã qua.”

Đã qua? “Em thấy chuyện xưa muốn bắt đầu một lần nữa thôi...”
Nguyễn Tiểu Thu không đồng ý lắm lắm.

“Em vừa mới nói cái gì –” Nghe thấy cô nói nhỏ, Sài Ngạn Quân đang muốn truy hỏi thì chuông điện lại vang lên ngắt lời anh. “Hôm nay em còn có khách sao?” Anh nhăn mi hỏi.

Mặc kệ là ai, chọn lúc này đến thăm hỏi đầu thật không đúng dịp rồi.

Lắc lắc đầu, cô cũng là vẻ mặt nghi hoặc, “Em không biết, chân em cũng đã biến thành như vậy, ai còn cố ý tìm em, bảo em nhảy ra mở cửa? Thôi! Mặc kệ người ta đi!” Cô tùy ý nói.

Dù sao cô cũng không hẹn người, đã đến mà không hẹn trước thì chính là khách không mời, người này xứng đáng bị phạt đứng ở bên ngoài.

“Tiểu Thu, người đến là khách, người ta cũng đã đến đây ít nhất cũng mở cánh cửa đi!” Tuy rằng cảm thấy người khách này đến không đúng lúc,

nhưng Sài Ngạn Quân tu dưỡng vẫn thẳng tình cảm cá nhân, không có biện pháp để người ta đứng ở bên ngoài như vậy.

“Nhưng vừa rồi thay anh mở cửa em đã nhảy một lần, chân người ta cũng đã sưng to hơn mắt rùa, chẳng lẽ anh bỏ được muốn em lại nhảy ra mở cửa nữa sao?” Mắt to chớp chớp nhìn anh, Nguyên Tiểu Thu chơi xấu xuất ra khổ nhục kế.

“Vậy em nghe đi, anh ra mở cửa.” Sài Ngạn Quân ngoan ngoãn đứng lên định đi mở cửa, giọng điệu có tràn đầy chỉ âu chuộng.

“Ừ.”

Vừa mở cửa ra, anh và người đến chơi đầu sừng sốt.

“Cậu là ai?” Một tiếng rống to trung khí mười phần, ba Nguyên giận trừng mắt nhìn tên đàn ông chạy ra từ khuê phòng của con gái.

Ông đã nói để cô một mình công tác ở thành phố không ổn, đang hoàng tử tể ở trong thôn tìm một nhà khá giả gả vào mới đúng, cố tình cô từ nhỏ đã yêu tiều như mạng, dám kiên trì nói muốn đến thành phố làm việc, còn nói như vậy mới có thể kiếm được nhiều tiền.

Con gái con đưa muốn kiếm cái gì? Ở nhà giúp chồng dạy con mới là mỹ đức, nhưng bất luận nói như thế nào cô cũng không nghe, kiên quyết phải đi ra ngoài làm việc, còn nói ông lo lắng đầu là dư thừa.

Nhưng là nhìn xem bây giờ ông thấy cái gì?

Một người đàn ông thoát nhìn giống như là làm công nhân, thế như đi ra từ phòng con gái ông?!

Nếu không phải ông lo lắng, đặc biệt đến xem cô, còn không biết cuộc sống ở đây của cô sa đọa thế nào, vậy mà lại để đàn ông lỗ mãng đến nhà vào phòng?!

Sài Ngạn Quân nhìn ông bác rõ ràng thấp hơn mình một cái đầu, trên mặt tràn đầy tức giận, đột nhiên không biết nên nói cái gì cho tốt, suy nghĩ nửa ngày vẫn là quyết định hỏi rõ thân phận của người đến.

“Xin hỏi chú tìm Tiểu Thu có việc gì sao?” Anh lộ ra nụ cười lễ phép hỏi.

Ba Nguyên thấy gương mặt ngăm đen tục tũn của anh lộ ra nụ cười chỉ cảm thấy giống như mình nhìn thấy một con gấu đen đang cười ngây ngô, lập tức cơn giận càng cháy càng vượng.

“Tôi mới muốn hỏi cậu ở trong phòng con gái của tôi làm gì, sẽ không phải là đến cướp bóc đấy chứ?” Ba Nguyên tức đến miệng không dẫn đo, ngay cả loại lời nói không hợp logic này cũng nói ra khỏi miệng.

“Ba, người đang nói bậy bạ gì vậy?” Nguyên Tiểu Thu nghe thấy ngoài cửa lớn truyền đến tiếng vang, nhưng đợi lâu cũng không thấy người đi vào, lo lắng đi ra nhìn xem, không nghĩ đến lại nhìn thấy cảnh tượng ba mình đang mắng bạn trai.

“Nguyên Tiểu Thum, con đi ra đúng lúc, bây giờ con giải thích rõ ràng cho ba, vì sao lại có đàn ông xuất hiện ở đây?”

Chống chân nhảy nhẩy đến bên cạnh Sài Ngạn Quân, cô đương nhiên nói, “Anh ấy là bạn trai con, ở chỗ này thì có gì kỳ lạ.”

“Trai... Bạn trai?” Ba Nguyên thiếu chút nữa vì đáp án này mà nghẹn chết.

Con gái ông thương yêu từ nhỏ đến lớn, thế nhưng nói nó kết giao bạn trai? Hơn nữa, còn là một tên đàn ông thoạt nhìn không có gì?!

Chẳng lẽ ánh mắt nó xảy ra vấn đề gì sao?

Nhìn thấy vẻ mặt không đồng ý của ba Nguyên, Nguyên Tiểu Thu không vui nheo mắt lại, “Ba, sẽ không phải là ngài muốn nói lời gì khó

nghe đến phê bình anh ấy đấy chứ?” Vừa nghĩ đến ti ền lệ cái đầu heo ở công ty kia, khiến cô không khỏi có chỗ đề phòng.

Bây giờ người mặc kệ là già hay trẻ đều có thói quen trông mặt bắt hình dong sao?

“Được rồi”, giữ chặt đôi ba và con gái sắp p ữ cửa gây gỗ, Sài Ngạn Quân tốt tính khuyên bảo, “Trước để bác trai đi vào rồi nói tiếp.”

“Hừ!” Ba Nguyên tức giận hừ một tiếng, vẫn còn không quên trợn mắt nhìn anh, mới kéo hành lí đi vào.

Cho rằng như vậy là có thể lấy lòng ông sao? Còn rất sớm đấy! Trong mắt cậu ta rõ ràng hiện lên loại tin tức này.

Nguyên Tiểu Thu nhú mày nhìn thái độ vô lễ của ba Nguyên, còn muốn mở miệng nói gì đó, lại bị anh cản lại.

Sài Ngạn Quân lắc đầu, tỏ vẻ anh không để ý, muốn cô không nên gây gỗ với ba mình.

“Không ần ỉ thì không ần ỉ.” Nhưng là... Cô tâm nhãn vừa chuyển, đưa tay ôm lấy cổ anh cả người dán về phía anh, “Em vừa mới nhảy ra, chân hình như lại đau hơn rồi, anh ôm em đi vào.”

Ba Nguyên vừa vào cửa nghe thấy cô nói lời này, vừa tức vừa phẫn nộ, “Ôm cái gì mà ôm, con còn chưa kết hôn đâu, ôm đến ôm đi còn ra thể thống gì?”

“Không để anh ấy ôm con đi vào, chẳng lẽ muốn tiếp tục tra tấn hai chân này của con, sau đó bị thương nặng biến thành tàn phế sao?” Nguyên Tiểu Thu đúng lý hợp tình nói.

“Con...” Ba Nguyên không có biện pháp với con gái duy nhất, đành phải chuyển tức giận lên người vừa mới đi mở cửa, “Cậu tốt nhất là ôm con gái tôi cẩn thận, bằng không tôi không chém cậu mới là lạ.” Nói xong, kéo hành lí tức giận đi vào nhà.

Nhìn đôi ba và con gái ng ầm đầu đá như vậy, Sài Ngạn Quân mỉm cười.

Quả nhiên có ba nào tất có con đấy!

Ba Nguyên ng ồi trên sofa, vẻ mặt tức giận nhìn người ôm con gái mình đi vào, sau đó mới bất tri bất giác phát hiện cả người Nguyên Tiểu Thu ch ồng chất vết thương, lại bắt đầu rống to.

“Nguyên Tiểu Thu, vết thương trên người con là xảy ra chuyện gì?”

Chau mày, Sài Ngạn Quân cũng nhìn cô, ánh mắt như là đang hỏi vấn đề gì giống vậy.

Kẹp ở giữa hai người đàn ông, cô đột nhiên cảm thấy áp lực của bản thân rất lớn, nếu cô vẫn cố ý dùng lời nói dối, chắc là không có ai tin tưởng đâu nhỉ!

“Là.... Là không cẩn thận bị vấp ngã.” Cô chột dạ nhìn đi chỗ khác.

Bàn tay to vỗ một cái, cái bàn bởi vì nhận đ ả kích quá lớn mà kịch liệt lay động.

Ba Nguyên khí thế mười phần ép hỏi: “Chỉ ngã mà thành như vậy? Con làm như ba chưa ngã bao giờ à!”

Thở dài! Quả nhiên không có biện pháp dễ dàng qua cửa sao?

Thấy ánh mắt con gái dao động khắp nơi, còn ấp ập ứng ụng không nói được lí do vì sao bị thương, ba Nguyên nhìn về phía người đàn ông không lên tiếng ở bên cạnh, trong lòng lập tức làm ra một phỏng đoán khả nghi.

Sẽ không phải là con gấu này đánh đấy chứ?

Rất có khả năng, nhìn cậu ta lớn lên cao to như vậy, con gái ông lại mềm mại yếu ớt, chỉ bị cậu ta đẩy một cái cũng mất nửa cái mạng, càng không cần phải nói nếu hai người đánh nhau, ai thắng ai thua căn bản là nghĩ cũng không cần nghĩ.

Nghĩ xong, ba Nguyên lập tức nhảy đến trước mặt Sài Ngạn Quân chỉ vào mặt anh, “Là con gấu này đúng không? Là cậu ta đánh con phải không?”

Cô một tay vỗ trán, vẻ mặt đau đầu giải thích, “Không phải, ba thật sự hiểu nhầm, vết thương của con và anh... không có quan hệ.”

Đau lòng à! Nghĩ ông từ nhỏ đã luyện tiếc đánh mắng con gái, kết quả không nghĩ đến lại bị con gấu này đánh thành như vậy, còn giúp cậu ta nói chuyện.

“Tôi hôm nay nhất định phải đánh chết loại bại hoại làm xấu xã hội này.” Nói, ông đột nhiên đánh về phía Sài Ngạn Quân.

Tuy Sài Ngạn Quân có thể tránh cái đánh của ba Nguyên, nhưng là sợ làm ông bị thương cho nên chỉ đứng tại chỗ mặc cho ông đánh.

Còn Nguyên Tiểu Thu thì nhảy cò, liều mình thét chói tai, sau đó ngăn cản.

“Không cần đánh! Không cần đánh!”

“Tiểu Thu, ng ẩ yên, không cần nhảy đến nhảy lui như vậy.” Nghiêng người, dùng lưng tiếp được một cái đánh, Sài Ngạn Quân đầu tiên là rên lên, vẫn còn không quên phân thần chú ý muốn cô không nên lộn xộn, miễn để vết thương trên chân nặng hơn.

“Cái gì chứ! Anh cái tên ngan ngốc này, đầu đã khi nào rồi còn quản vết thương trên chân em?”

Ba Nguyên ở một bên nhìn đôi này thế nhưng còn có thể mất đưa mày lại, lửa giận trong lòng càng vượng, cầm lấy cây chổi ở bên cạnh tiếp tục đánh.

Vừa thấy ba Nguyên ngay cả vũ khí cũng lấy ra, Nguyên Tiểu Thu bất chấp chân mình đang bị thương, xoay người đứng ở trước mặt Sài Ngạn Quân rộng to, “Muốn đánh anh ấy? Vậy ba đánh con là được rồi! Như vậy

xem có thể thuận tiện làm mất đứa bé hay không, cháu trai của ba liền không thể gọi người là ông ngoại được rồi.”

Cái gì... Cái gì? Ba Nguyên và Sài Ngạn Quân cùng nhau trừng cô, sững sờ không biết nên phản ứng thế nào.

Đứa bé? Là ý gì?

Nuốt một ngụm nước bọt, ba Nguyên có chút chần chờ mở miệng, “Đứa bé, con nói là con.... Có?”

Nguyên Tiểu Thu không chút nghĩ ngợi gật đầu, như đinh đóng cột trả lời, “đúng, không sai.” ๖ đi-

Thân hình to lớn của Sài Ngạn Quân cứng ngắc đứng ở một bên, thật lâu cũng chưa tìm về được giọng nói của bản thân.

Đứa bé? Đứa bé của cô và anh...

Anh sắp làm ba ba rồi sao?!

ĂN CHẮC NGƯỜI ĐÀN ÔNG TỐT

Mã Kì Đóa
dtv-ebook.com

Chương 10

“Mau! Mau ng ỡ xuống, để tránh động thai.” Ba Nguyên khẩn trương tiến lên đỡ Nguyên Tiểu Thu ng ỡ xuống, nhìn đến người đàn ông còn đang ngây ngốc đứng ở bên cạnh chặn đường, rống lớn: “Ở bên cạnh chặn đường cái gì. Không biết phải nhường người có thai ng ỡ xuống trước sao?”

Một tiếng rống to này kéo lại ý thức của Sài Ngạn Quân, làm gương mặt anh lập tức che đ ầy th ần sắc khẩn trương như ba Nguyên.

“Mau, Tiểu Thu, em mau ng ỡ ỡn! Anh... Em khát nước không? A đi rót ly nước cho em.” Anh khẩn trương đến mức ngay cả nói cũng không rõ.

Nhìn hai người đàn ông khẩn trương thành như vậy, Nguyên Tiểu Thu rất hài lòng với hiệu quả bản thân mình vừa mới tùy ý nói bậy mang đến.

Không sai! Cô căn bản là không có thai, vừa mới chỉ tùy tiện nói mà thôi, dù sao chỉ cần hai người này không tiếp tục kích động, ng ỡ xuống nói chuyện rõ ràng, tiếp theo nói cô nói nh ần là được.

Đây là chủ ý tốt cô lâm thời nghĩ ra.

“Sao lại không nói trước chứ? Nếu vừa r ỡ không cẩn thận làm bị thương đến con thì làm sao bây giờ?” Ba Nguyên không vừa lòng chất vấn.

“Không nghiêm trọng như vậy!” Dù sao cũng không phải thật! Nguyên Tiểu Thu vẩy vẩy tay, vẻ mặt không để bụng, “Huống h ỡ vừa r ỡ ba vừa tiến vào li ền bắt đ ầu không ngừng mắng chửi người đánh người, con nào có cơ hội giải thích.”

Ba Nguyên tuy rằng bức bối, nhưng lại cũng không thể nói gì hơn.

“Cục cưng được bao lớn rồi?” Sài Ngạn Quân bùng nước ra, vẻ mặt lo lắng hỏi.

“Bao lớn...” Nguyên Tiểu Thu sửng sốt, không biết nên trả lời vấn đề này thế nào.

Cô làm sao có thể biết bao lớn rồi chứ? Đó chỉ là lời nói dối cô tùy tiện bịa ra thôi mà!

Vừa thấy bộ dáng cô ấp úng, hai người đàn ông chỉ biết là có vấn đề.

“Thằng nhóc, có xe không?” Ba Nguyên đột nhiên hỏi.

“Có, đang đỗ dưới lầu.” Sài Ngạn Quân gật đầu, hiểu rõ đại khái ông muốn làm gì.

“Đỡ con bé, chúng ta đi bệnh viện.”

Gì? “Đi bệnh viện?” Nguyên Tiểu Thu hoảng tay chân, “Đi bệnh viện làm gì chứ? Con lại không bệnh không đau.” Càng tệ hơn chính là nếu đi bệnh viện, lời nói dối của cô không phải sẽ bị vạch trần sao?

Ba Nguyên mặc kệ cô, trực tiếp bảo anh đỡ cô đi, “Đừng để ý con bé, mang đi!”

“Dạ, đã biết chú Nguyên.” Sài Ngạn Quân một tay ôm eo cô, mềm nhẹ che chở cô vào trong ngực, nhưng vẫn mang theo cường thế ôm cô lên đi ra ngoài.

“Đợi chút, anh biết cái gì không? Em, em không muốn đi bệnh viện!” Cô bắt đầu cố tình gây sự giãy dụa, thân thể lại bị siết sao ôm vào trong ngực, ngay cả cử động cũng không thể, trừ bỏ cái miệng còn có thể chống cự ra, cũng chỉ còn hai tay cái không ngừng đánh vào người anh kháng nghị.

Ba Nguyên đi ở bên cạnh nhìn đến, chính là bộ dáng con gái mình luôn bắt nạt người mà vừa rồi ông nhìn không vừa mắt.

Ai~ xem ra thật là ông quá mức xúc động nên có thành kiến rồi.

Thấy thằng nhóc này vừa rồi bị ông đánh cũng không đánh lại, mắng cũng không nói lại, bây giờ còn tốt tính để con gái mình ở trên người cậu ta giương oai, nói đến người ta phẩm hạnh không tốt ông cũng không nói ra được.

Huống hồ, bây giờ ngay cả đứa nhỏ cũng có rồi... Liền coi như hết!

Ba Nguyên vừa cảm thán, vừa đi theo phía sau hai người xuống lầu, là lúc nên chuẩn bị làm việc vui.

~*~

“Chúc mừng cô được làm mẹ rồi! Cưng cũng không sai biệt lắm đã được hơn hơn ba tuần.” Nữ bác sĩ cười yếu ớt nhìn một nhà ba người tuyên bố.

Vốn nhìn bên ngoài bệnh án viết chưa kết hôn, cho rằng lại là một bà mẹ đơn thân, không nghĩ đến bệnh nhân vừa tiến vào còn theo một người đàn ông đang vô cùng khẩn trương và một bác, lại nhìn đến bộ dáng một già một trẻ che chở cho phụ nữ có thai, chị chỉ biết đây là một gia đình hoan nghênh sinh mệnh mới đến.

“Cái gì.... Cái gì?” Nguyên Tiểu Thu vẻ mặt khiếp sợ, hoàn toàn không thể tin được kết quả mình vừa nghe được.

Thật... Thật sự có?

Cô vốn chỉ tùy tiện nói ra mà thôi, không nghĩ đến cô thật sự có thai rồi sao? Hơn nữa chiếu thời gian tính ra, không phải là lần đầu tiên của bọn họ đã trúng sao?

Trái ngược với Nguyên Tiểu Thu đang khiếp sợ, Sài Ngạn Quân và ba Nguyên đã có thể bình tĩnh hơn, ngược lại lại cảm thấy kỳ quái với sự

khiếp sợ của cô.

“Sao nghe thấy bản thân mình có thai, con còn kinh ngạc hơn cả chúng ta?”

“Con...” Bị ba Nguyên hỏi như vậy, Nguyên Tiểu Thu căn bản nói không nên lời, vừa rồi cô chỉ tùy tiện bịa một lý do mà thôi.

“Bác sĩ, vậy chúng tôi cần đặc biệt chú ý những gì?” Sài Ngạn Quân lo lắng nhìn Nguyên Tiểu Thu cả người đầy vết thương, sợ cô không cẩn thận một chút lại bị thương đứa bé cũng bị thương chính mình, cho nên vô cùng nghiêm cẩn hỏi.

“Phụ nữ có thai giai đoạn đầu tương đối dễ dàng cảm thấy mệt mỏi, phải tận lực nghỉ ngơi nhiều, tiếp theo, khả năng

sẽ xuất hiện triệu chứng nôn ọe, nếu không phải thật sự nghiêm trọng thì có thể không cần quan tâm, chỉ có điều nhất định phải đúng hạn đến khám thai, xác định cục cưng không có việc gì.” Nữ bác sĩ dặn dò từng cái, lính mới ba ba nghiêm cẩn ghi chép.

Nguyên Tiểu Thu vẫn là vẻ mặt đại ra, hoàn toàn không thể phản ứng kịp.

“Cảm ơn bác sĩ, chúng tôi nhất định sẽ đúng hạn đến khám thai.” Sài Ngạn Quân thân hình cao lớn cung kính khom lưng, khiến y tá bác sĩ ở một bên còn có ba Nguyên đầu giật mình.

Ui! Vị Sài tiên sinh này cũng quá có lễ phép rồi! Trong lòng nữ bác sĩ thầm nghĩ.

Đi ra khỏi phòng khám, Sài Ngạn Quân đỡ Nguyên Tiểu Thu ngồi ổn trước, sau đó quay đầu nhìn về phía ba Nguyên, vẻ mặt anh nghiêm túc nói: “Chú Nguyên, cháu có chuyện muốn nhờ chú.”

“Muốn nhờ tôi cái gì?”

“Xin chú đừng ý gả Tiểu Thu cho cháu, nếu có thể, cháu hi vọng kết hôn trước khi Tiểu Thu mang thai được ba tháng.”

“Cái gì... Cái gì?” Hai chữ kết hôn này giống như chùy thiết, gõ tỉnh Nguyên Tiểu Thu còn đang ngẩn người. “Em chưa muốn kết hôn.” Cô lớn tiếng nói.

Sau khi ba Nguyên và Sài Ngạn Quân nghe được lời nói của cô đầu sững sốt, tiếp đó ba Nguyên lấy lại tinh thần trước, lớn giọng trách cứ. “Nói chuyện ma quỷ gì đấy! Ngay cả con cũng đã có, con còn dám nói không kết hôn? Con muốn gương mặt già này của ba đặt ở chỗ nào?”

“Tiểu Thu, anh nghĩ em chấp nhận lời cầu hôn của anh chính là không có ý kiến gì với chuyện kết hôn này. Không phải sao?” Sài Ngạn Quân cũng là vẻ mặt không đồng ý.

“Đợi chút! Em chưa nói em không kết hôn mà!” Cô cẩn thận làm sáng tỏ, “Em nói là bây giờ em chưa muốn kết hôn.” Không kết hôn với bây giờ chưa muốn kết hôn, hai cái này khác nhau rất lớn đấy.

“Vì sao?” Ba Nguyên và Sài Ngạn Quân trăm miệng một lời nói.

Là vì sao? Chỉ là bây giờ cô chưa muốn thôi!

Bây giờ chính là thời kỳ kiếm tiền, tuy rằng không cần thận có cục cưng, nhưng vẫn có thể thả sức một trận, nếu bây giờ kết hôn, vừa phải mang con làm việc nhà, chỗ nào còn có thời gian tiếp tục kế hoạch kiếm tiền của cô chứ?

“Ách... Bởi vì bây giờ còn chưa phải lúc kết hôn.” Cô hơi chút ấp úng đưa ra lý do.

“Vậy khi nào mới là lúc kết hôn?” Sài Ngạn Quân truy vấn.

“Chuyện này... Để một hai năm nữa được không?” Cô rất không xác định cho đáp án.

Sài Ngạn Quân nhú chặt mi, còn chưa lên tiếng kháng nghị, ba Nguyên nhảy ra phản đối đầu tiên.

“Hồ đồ! Bây giờ đứa nhỏ cũng đã có, còn không lập tức xử lý xong thủ tục trong một lần, chờ cái gì mà chờ, chẳng lẽ phải chờ đến tận khi con thứ hai cũng có mới kết hôn sao? Làm vậy mặt mũi của ba đặt ở chỗ nào?”

“Mặt mũi, mặt mũi, vậy ba với mặt mũi của ba kết hôn là được rồi, làm sao nhất định phải là con kết hôn!” Nguyên Tiểu Thu chế giễu lại.

“Tiểu Thu, em thật sự không muốn kết hôn với anh sao?” Giọng nói ấm áp của Sài Ngạn Quân mang theo mấy phần hậm hực.

Aizzz, đã nói là chưa muốn thôi mà! Nguyên Tiểu Thu thấy bộ dạng này của anh, sốt ruột không biết nên giải thích thế nào mới tốt.

“Không phải là em không kết hôn, em rất muốn kết hôn với anh mà...”

“Muốn kết hôn là được rồi.” Ba Nguyên đánh gãy lời cô, quay đầu nhìn về phía Sài Ngạn Quân, “Thằng nhóc, tuy rằng cậu có chút chênh lệch với con rể lý tưởng mà tôi muốn tuyển, nhưng nhìn vừa rồi cậu biểu hiện cũng không tệ, đối cô gái của tôi cũng coi như ngoan ngoãn nghe lời, cậu liền xem khi nào thì đến cầu hôn đi! Nhanh chút xử lý xong mọi chuyện, để cháu trai của tôi có một danh phận.”

“Được, chú Nguyên, cháu sẽ.”

“Cái gì mà chú Nguyên? Phải gọi ba ba, haha.” Ba Nguyên cười ha ha.

“Vâng, ba ba.” Sài Ngạn Quân vô cùng phối hợp sửa miệng, làm ông càng nở gan nở ruột.

Này! Đợi chút! Đợi chút! Sao lại không có ai muốn nghe cô nói chuyện chứ?!

Cô mới là người quyết định có muốn làm cô dâu hay không mà!

“Con còn chưa nói xong, hai người cũng vui mừng sớm quá đấy!”
Nguyên Tiểu Thu đổi nói.

Sài Ngạn Quân và ba Nguyên nhìn cô một cái không nói gì, rất có ăn ý coi ý kiến của cô như không khí, tự mình ngay trên hành lang bệnh viện thảo luận chi tiết lễ cưới.

Nhìn hai người đàn ông thảo luận sôi nổi càng nhìn càng tức giận, cô thuận miệng nói một câu. “Con đi toilet”, không đợi người đến đỡ, liền dựa vào chính mình đi toilet, né tránh hai người đàn ông đang bị chữ “kết hôn” ám vào đầu.

Nhưng ba phút sau, Nguyên Tiểu Thu mới phát hiện tự bản thân hờn dỗi là loại hành vi không khôn ngoan cỡ nào, nhất là khi ở trên người không có một cái vật dùng nào có thể làm vũ khí phòng thân, trước mắt lại xuất hiện cô gái điên cuồng trong truyền thuyết kia.

Bỗng nhiên, trong đầu cô xẹt qua một ý tưởng...

Cô sẽ không lại tiếp tục kiên trì cái vấn đề ngu ngốc không kết hôn kia, cũng sẽ không giận dỗi nói gả, chỉ cần ba ba và ngạn ngốc đến cứu cô!!!

Bởi vì là sáng sớm nên người đến khoa phụ sản không nhiều lắm, trong toilet nữ cũng chỉ còn lại hai người Nguyên Tiểu Thu và cô gái đang cần dao không biết tên.

Loại tình huống ác liệt này khiến Nguyên Tiểu Thu thậm chí không tốt, không biết nên làm thế nào để bản thân rút lui an toàn.

“Cái kia.... có chuyện gì từ từ nói mà! Đúng không?” Nhìn dao nhỏ không ngừng vung trước mặt, cô cười gượng nói.

“Từ từ nói?” Cô gái tóc dài rối tung, ánh mắt cuồn cuộn loạn nhìn cô, lộ ra nụ cười quỷ dị, “Không phải là tao đã nhắc nhở mày rồi sao? Nhưng là vì sao... Vì sao mày lại không rời khỏi anh Ngạn Quân chứ? Mày đồ con rệp này!”

Con rệp? Lần đầu tiên có người gọi cô như vậy, cảm giác còn rất mới mẻ. Nguyên Tiểu Thu không quên tìm niềm vui trong an nguy, tự mình đánh trống lảng nhĩ.

“Cái kia... Cô trước tiên có thể nói mình tên là gì được không, để tôi hiểu biết hơn về tình huống hiện tại, nói không chừng tất cả chỉ là một hiểu lầm...” Mới có quý! Chính cô ở trong lòng nói thêm.

“Tên của tao? Tao là Trần Tú, mày chưa từng nghe anh Ngạn Quân nói qua sao? Anh ấy luôn khen ngợi tao là một sinh viên cực kỳ có cách nhìn, thậm chí còn có tình cảm ái muội với tao, nhưng là từ khi con rệp mày xuất hiện, anh Ngạn Quân liền bị bệnh, còn làm ra hành động ngu ngốc mà trước đây anh ấy sẽ không làm.” Nói rồi dao nhỏ trong tay cô ta không ngừng vung lên, khi nói đến hai chữ tình cảm trên mặt cô ta còn lộ ra nụ cười mơ màng.

“Hu hu! Có! Có! Có nghe qua! Chỉ là có phải cô nhầm hay không, hôm nay tôi là đến khám thai, chắc là không có một chút quan hệ nào với người cô muốn tìm, tôi chỉ là người dân vô tội đến toilet đi vệ sinh thôi, trước tiên có thể để tôi ra ngoài sao?” Lúc này vì bảo mệnh, Nguyên Tiểu Thu định trước phải sạch quan hệ rồi lại nói.

Núi xanh còn đó, sợ gì không có củi đốt đây!

Tình thế bây giờ chính là địch mạnh ta yếu, muốn cùng cô ta cứng đối cứng, dựa vào tình huống bị thương chân lại bị thọt của cô mà nói, muốn toàn thân mà lui chỉ sợ rất khó, càng không cần phải nói bây giờ cô là phụ nữ có thai đâu.

“Hiểu lầm?” Trần Tú lặp lại một lần, ánh mắt lộ ra nghi hoặc.

“Đúng đúng, tất cả đều là hiểu lầm!” Nguyên Tiểu Thu gật đầu như giả vờ.

“Không có khả năng là hiểu lầm,” từ trong túi lấy ra một ảnh chụp chưa bị dãn hồng, mặt trên là ảnh chụp chung của cô và Sài Ngạn Quân đang ôm nhau trước công ty, làm cô nhất thời á khẩu không trả lời được. “Mày cho

rằng như vậy là có thể làm tao buông tha cho mày sao? Đợi chút! Mày vừa mới nói là mày đến khám thai?”

Dao găm trên tay Trần tú càng vung càng hung, biểu cảm trên mặt cũng có vẻ càng thêm dữ tợn.

“A.... Không đúng! Không đúng! Cô nghe nhầm rồi! Tôi là đến thăm con của bạn.”

“Không đúng! Mày con rệp này, còn dám nói dối tao!” Ánh mắt cô ta lập tức từ mê loạn chuyển sang âm trầm sắc bén, dao nhỏ trong tay đánh về phía cô.

“A a—” Nguyên Tiểu Thu bị dồn đến góc tường nhắm mắt lại, chờ đau đớn rơi xuống người mình, lại thật lâu cũng không có cảm giác.

Hả? Đã xảy ra chuyện gì sao? Chậm rãi mở mắt, cô dừng lại trên hình ảnh trước mặt.

“Tiểu Thu, có sao hay không?” Sài Ngạn Quân lo lắng nhìn cô, một tay nắm chặt lấy dao nhỏ trong tay Trần Tú, mặc cho lưỡi dao sắc bén cắt qua bàn tay mình, chảy xuống máu tươi ấm áp.

“Em không sao, nhưng là anh.... Anh mau buông tay ra được không? Máu... Máu luôn luôn chảy...” Nguyên Tiểu Thu kích động nhìn máu tươi trên tay anh không ngừng rơi xuống đất, nước mắt cũng chảy ra.

“Không được, nếu anh buông tay, cô ta có khả năng sẽ tiếp tục thương tổn em, em mau đi ra ngoài tìm người đến.” Một tay khác chế trụ Trần Tú còn muốn công kích cô, anh nhịn đau nói.

Nguyên Tiểu Thu không có ý thức gạt đầu, sau đó cố hết sức từ trên mặt đất đứng dậy, vừa quay đầu cố sức ra khỏi toilet, sau khi nhìn thấy ba Nguyên bởi vì lo lắng hồi lâu không thấy hai người trở về xong, vội vàng xông lên phía trước, “Anh ấy ở toilet, bị thương... Nhanh, nhanh đi tìm người giúp anh ấy.”

Suy yếu nói dứt lời xong, cuối cùng không chống đỡ được nữa ngã xuống, vèphần rồi loạn sau đó cô hoàn toàn không có ấn tượng, trước khi cô mất ý thức chỉ còn sót lại cảnh tượng máu anh chảy đầy đất.

~*~

Trên giường bệnh, Nguyên Tiểu Thu truyên nước biển sắc mặt tái nhợt nằm trên giường, ba Nguyên vètrước giúp cô thu thập quần áo chuẩn bị nằm viện. Còn Sài Ngạn Quân vết thương trên tay đã được băng bó tốt, về mặt hồ hững canh giữ ở bên cạnh giường, yên lặng chờ cô tỉnh lại.

Không biết đợi bao lâu, ngoài cửa sổ ánh mặt trời tươi đẹp đã ngả về tây, anh vẫn ngồi im lặng không nhúc nhích như cũ.

“Cốc cốc”, tiếng đập cửa vang lên, Sài Ngạn Quân cũng không muốn quan tâm, thầnnghĩ chỉ muốn chuyển tâm canh giữ ở bên cạnh cô.

Một đôi vợ chồng già dẫn theo Trần Tú thoát nhìn tương đối bình tĩnh đi đến, trên mặt đôi vợ chồng già tràn đầy xin lỗi, còn Trần Tú thì là vẻ mặt mờ mịt, thẳng đến sau khi nhìn thấy anh mới lộ ra ánh mắt vui sướng.

“Cậu Sài... Chuyện hôm nay có thể xin cậu giơ cao đánh khẽ không?”
Bác gái cúi đầu đưa ra yêu cầu.

Sài Ngạn Quân vẫn giữ nguyên biểu cảm và động tác ngồi yên bên cạnh giường, ngay cả đầu cũng không nâng.

Tình cảnh như vậy anh gặp qua không chỉ một lần, đôi vợ chồng đáng thương này vẫn luôn không ngừng yêu cầu anh hoặc người bị thương tha thứ, một lần lại một lần, anh cũng luôn nhìn trên phân thượng bọn họ lớn tuổi nên không truy cứu, mặc cho sự tình không ngừng lặp lại.

Nhưng là lúc này đây, anh không muốn lại nghe lời xin lỗi và cầu xin tha thứ ngàn lần như một ngày nữa.

Bởi vì anh không có biện pháp tưởng tượng, nếu hôm nay anh không lo lắng cô ở trong phòng rửa tay trượt chân mà xông vào, có phải bây giờ anh

phải đối mặt với việc cô bị thương nặng, mà không phải chỉ bị động thai hay không?

“Anh Ngạn Quân, anh làm sao vậy?” Trần Tú vẫn mang theo nụ cười yếu ớt, giống như người bình thường, nhưng lúc nhìn thấy Nguyên Tiểu Thu trên giường, lại đột nhiên nhú mày, “Sao còn rệp này lại ở đây?”

Vừa nghe đến lời này, Sài Ngạn Quân lạnh lùng quay đầu, đứng lên làm việc mà trước đây anh tuyệt đối sẽ không làm.

“Bốp” một tiếng, một bàn tay của anh dừng trên mặt cô ta.

Lực đạo ở bàn tay không nặng nhưng khiến Trần Tú không thể tin rơi nước mắt, sợ hãi mở miệng hỏi: “Em làm sai chuyện gì à? Vì sao anh Ngạn Quân muốn đánh em?”

“Đây là thay đổi và bình thường mà trước đây hai người cam đoan với tôi?” Sài Ngạn Quân không để ý đến câu hỏi của cô ta, nghiêng đầu hỏi đôi vợ chồng đang chột dạ.

Trần Tú sẽ biến thành bộ dáng này, cho dù ngay từ đầu chính là bởi vì chấp niệm trong cá tính không nói, nhưng là đến bây giờ, cô ta rõ ràng đã đến trình độ phải chữa bệnh, thế nhưng song thân của cô ta vẫn không muốn chấp nhận sự thật này như cũ.

“Trước đây tôi nhường nhịn, nhưng không có nghĩa là tôi sẽ luôn cho phép em ấy nhiều loạn sinh hoạt và làm tổn thương người quan trọng với tôi, lần này tôi sẽ không tiếp tục buông tha em ấy nữa.” Anh nghiêm khắc nói.

Trên giường bệnh, Nguyên Tiểu Thu mở mắt, chính lời lẽ nghiêm khắc này gọi cô dậy, cô hiểu được đại khái bây giờ là tình huống gì, nhưng trước nằm yên bảo trì im lặng, tiếp tục nghe bọn họ đối thoại.

“Cậu Sài, lần này thật sự là lần cuối cùng, phía trước Tú Tú đã tốt hơn nhiều, lần này là bởi vì nhìn thấy chuyện của cậu và vị hôn thê nên con bé mới lại—” Bác gái vội vàng thoái thác giải thích.

Sài Ngạn Quân giận dữ ngắt lời bà ta, “Cho nên ý bác nói là chúng tôi xứng đáng bị như vậy?”

Thấy trường hợp càng ngày càng hỗn loạn, Nguyên Tiểu Thu kéo tay áo anh, dự định kết thúc trường hợp hỗn loạn này.

“Tiểu Thu, em tỉnh? Có chỗ nào không thoải mái hay không? Cảm thấy thế nào?” Vừa thấy cô tỉnh lại, biểu cảm lạnh lùng biến mất, trở thành vẻ mặt quan tâm lo lắng.

“Em không sao.” Cô trấn an anh, “Chính là vừa rồi anh rất hung...”

Sài Ngạn Quân đối mặt với cô nghi hoặc và lên án như vậy cũng chỉ hơi nhếch môi không đáp lại.

Nguyên Tiểu Thu biết lần này là vì hành vi của Trần Tú quá mức kịch liệt dọa đến anh, mới khiến anh phần nộ không thôi, thập chí muốn trả thù cho cô.

Nhưng cô không thể để anh làm vậy, bởi vì một ngày nào đó anh sẽ hối hận.

“Hai người là ba mẹ của Trần Tú phải không?” Nguyên Tiểu Thu lộ ra nụ cười yếu ớt hỏi, “Chuyện lần này cứ như vậy thôi, tôi sẽ không so đo.”

Sài Ngạn Quân nghe thấy cô nói như vậy, ánh mắt không đồng ý nhìn cô, lại bị cô trấn an xuống.

Đôi vợ chồng già sửng sốt, không rõ người hẳn là phải tức giận nhất lại khoan hồng độ lượng như thế, trước khi bọn họ còn chưa nói xin lỗi đã tha thứ rồi.

“Hai người không cần cảm tạ tôi, bởi vì tôi có đi đầu kiện.” Cô tự nhận mình không phải nữ chính thiện lương đến ngu ngốc trong phim thần tượng, trừ bỏ trao đổi lợi ích ra, cô cũng sẽ không làm không công.

“Đi đầu kiện gì?” Bác gái bất an truy hỏi.

“Đưa con gái của bác đi trị liệu, không thể tiếp tục để cô ấy có cơ hội ra ngoài đả thương người khác.”

“Con bé không bị bệnh, chỉ là –” Bác gái còn muốn giải thích.

“Có bệnh hay không sẽ do bác sĩ đoán định, không do các người tự mình phán đoán.” Nguyên Tiểu Thu cắt đứt lời bà ta, nghiêm khắc nhìn bà ta, “Đây là điếu kiện của tôi, các người đồng ý hay không đồng ý?”

“Chúng tôi đã biết.” Nhìn vẻ mặt không cho người nào có thể bào chữa của cô, đôi vợ chồng nhất thời nhìn già đi rất nhiều, mỗi người một bên kéo Trần Tú đang khóc rống ra khỏi phòng bệnh.

“Được rồi! Như vậy chắc là có thể rồi!” Thẳng đến khi cửa phòng bệnh được đóng lại lần nữa, cô thở hắt ra, tươi cười nhìn Sài Ngạn Quân.

“Anh không hiểu vì sao em...”

Nguyên Tiểu Thu vươn ngón tay trở ra đặt trên môi anh, “Xuyt, không cần nói anh không hiểu, em làm vậy là tránh cho anh bởi vì nhất thời không lý trí mà đưa ra quyết định sai lầm.

“Anh cũng biết, nếu bây giờ anh khiêu cáo hoặc làm ra hành vi trả thù bọn họ, một ngày nào đó anh sẽ bởi vậy mà hối hận, mà em chỉ tránh cho loại chuyện này xảy ra mà thôi.” Cô thâm tình nhìn anh.

Khuôn mặt cương nghị của Sài Ngạn Quân rút chặt, môi mấp máy mấy cái rồi lại không thốt được nên lời, chỉ có thể ôm cô vào trong lòng, từ lực đạo cái ôm biểu đạt tình yêu và cảm kích của anh với cô.

Trừ cô ra, còn có ai sẽ hiểu anh như vậy, còn làm anh yêu đến tận xương đây?

Hiểu rõ lộ ra một nụ cười, Nguyên Tiểu Thu yên lặng dựa vào vai anh, mặc cho không khí ấm áp vờn quanh hai người.

Lúc này không cần nói gì hết, bởi vì tình yêu của bọn họ đã nói lên tất cả.

ĂN CHẮC NGƯỜI ĐÀN ÔNG TỐT

Mã Kì Đóa
dtv-ebook.com

Chương 11: Kết Thúc

Mấy năm sau.

Cẩn thận cầ n kết thúc công việc trong tay, Sài Ngạn Quân không vào văn phòng nhận cơm hộp mà là không nhanh không chậm đi ra cổng công trường.

Còn chưa ra khỏi cổng công trường, từ xa anh đã nhìn thấy bóng dáng một lớn một nhỏ, xách theo một hộp cơm tiện lợi to đứng trước cửa công trường.

Bỗng một cơn gió thổi đến, mũ trên đầu cô bé con sắp bị thổi bay, người phụ nữ ở bên cạnh lập tức giữ mũ đội v ề trên đầu cô bé con, sau đó ng ẩ xôm xuống cột dây mũ lại cho chắc.

Một màn này khiến Sài Ngạn Quân dừng bước, trên mặt lộ ra nụ cười tươi, đ ồng thời trong lòng dâng lên một trận rung động.

Cảnh tượng quen thuộc như thế, nhưng là lúc này đây, hai người là vợ và con gái anh...

Cất bước đi v ề phía bóng dáng một lớn một nhỏ, từ xa anh đã thấy hình như hai người đang nói gì đó, sau đó một lớn một nhỏ bởi vì vấn đề gì đó mà giằng co.

Sài Ngạn Quân cũng không đoán sai, Nguyên Tiểu Thu và cô bé con này đúng là vì vấn đề dân sinh mà giằng co không xong.

Chỉ thấy cô bé con túm chặt lấy làn váy âu phục màu trắng, vẻ mặt lã chã muốn khóc nói, “Mẹ.... Con muốn đi tiểu!”

Cái gì? Con bé muốn đi tiểu? Ở cái nơi trước không có thôn, sau không có cửa hàng này, muốn cô đi đâu tìm ra toilet cho con bé đi tiểu đây?

“Không thể nhịn một chút sao?” Nguyên Tiểu Thu thử cùng con bé thương lượng.

"Không thể!"

“Vậy sao... làm sao bây giờ?” Aiz ôi! Dù sao cũng không thể bảo con bé kéo váy giải quyết ngay ở đây chứ!

Một lớn một nhỏ giằng co, vẻ mặt như sắp khóc đến nơi, mà Sài Ngạn Quân vừa đi đến, nhìn thấy chính là một cảnh tượng khiến người ta muốn bật cười.

“Làm sao vậy?” Anh hỏi, trong lòng tự hỏi vì sao đôi mẹ con này sao lại luôn xảy ra vấn đề

“Con bé muốn đi toilet!”

“Người ta muốn đi tiểu!”

Một lớn một nhỏ đồng thời mở miệng, mang theo chút ghen ngào, hai người cùng lúc quay lại nhìn anh, chỉ còn thiếu là chưa khóc ngã vào trên người anh.

Hóa ra là muốn đi WC, gần đây quả thật là không có cửa hàng có thể cho các cô mượn toilet, cho dù muốn đến công viên gần đây cũng phải mất mười phút, khó trách hai người này sẽ có vẻ mặt khóc tang.

Hiểu biết rõ tình hình, Sài Ngạn Quân trước trấn an cô bé váy sắp bị kéo xuống, “Để ba ba mang con đến WC di động đi tiểu.”

Bế cô bé lên, anh không quên vẫn còn một người lớn cũng sắp khóc, đồng thời đưa tay về phía cô, “Em cũng cùng đi thôi! Con bé vẫn là cần em chăm sóc.” Dù sao anh cũng là đàn ông, thật sự là không tốt khi chăm sóc một cô bé đi toilet.

“A! Em lập tức đến.” Nguyên Tiểu Thu nở nụ cười tươi, tự động đặt tay mình vào bàn tay đang chìa ra của anh.

Khoảnh khắc lòng bàn tay hai người chạm vào nhau, nhìn nhau cười thắm, cảm giác hạnh phúc đồng thời chạm vào trái tim hai người.

Ánh mặt trời chiếu xuống, người có tình làm bạn cùng đi.

HOÀN.